

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ. 473

1933

...για τον Χριστό
...την παλαιά
...Εσθονία
...η Κρήνη - Φρούρα

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΔΙΑ ΚΥΝΑΣ ΔΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΚΙΑΠΠΕ

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τηλέφ. 21-264

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΤΜΗΜΑΤΑ:

1) Έξωτερικών και εσωτερικών ασθενών, αντιληπτικών ινστιτούτων, λουτρά θεραπευτικά.

2) Ινστιτούτων καλλογής: (κούρευμα κυνών δι' ηλεκτρικών τελειοτάτων μηχανημάτων, λουτρά κυνών και στέγνωμα δι' ηλεκτρισμού).

3) Pension δια κυνών.

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τηλέφ. 21-264.

Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει να βιασθή να ράψη τα φορέματά της. 'Ας επισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μεδίστας.

ΔΡΟΣ ΧΡΥΣΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταία μοντέλλα τῆς χειμερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γούστο και τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι και ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μετρω.

Βάψατε τὰ περσινὰ Σας
φορέματα μὲ Βαφὰς

ARTI

και θα γίνουιν καινεουργια
και μεδέρνα. Πωλοῦνται στὰ
ἐμπορικὰ και φαρμακεία.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετιαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθιγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1.
Ὡραὶ 8-11 π.μ. και 4-7 μ.μ.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς ἐκδόσεως Θεσσαλονικῆς ἑλα-
ξον αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανικῆς
και Ραφαὶ ὑφασμάτων

ARTI

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανιτινός

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΓ
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΙΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ὅτι νέον και μεδέρνο παραγεται
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λαν-
σάρεται κατὰ πρότερον εἰς τὴν ἀποθήκην
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξοτῶν.
Ἑρμού 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σὶκ δῶρον εἶναι ἑνὶ
μπουκαλάκι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεδυστικῶ
Τιμὰι 75-125-150

Πλουσιωτάτη συλλογὴ ὁ-
ρωμάτων εἰς χύμα.

ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΙΣΑΓ

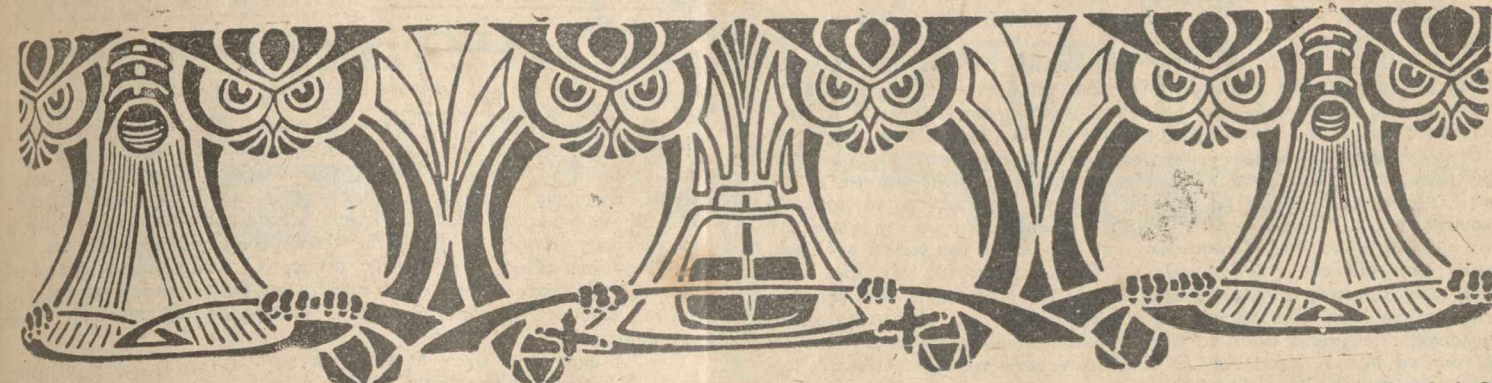
Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν ὀφεί-
λει κυρία. Διατηρεῖ τὴν δροσιστικὴν
προσώπου. Καθαρίζει τὸ δερμαὶ ἔξω
φρεῖ τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ
σωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς.
Διὰ περιεσπαστέρας πληροφάνειας
ταθίητε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Ν. Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.

«ΡΟΥΡΕΕ»
ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΥΛΑΕΤΙΣ

28 Μαγίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

385

ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΕΣΥ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕΣ! ..

(ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΑΜΠΡΙ. Ἡ κυρία ΤΖΟΥΛΙΑ, γυναίκα του. Ὁ δικηγόρος ΑΝ-
ΤΩΝΙΟΣ ΣΕΡΡΑ. ΑΝΝΑ, ὁπηρέτρια. Σὲ μιὰ ἐπαρχία.—Ἐποχὴ σύγχρονος.
(Ἐνα σαλὸν στὸ σπίτι τοῦ Φάμπρι. Ἡ Τζούλια κυττάζει ἀπὸ
τὸ παράθυρο. Ἐξίσταται ἐνθουσιαστικὰ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, τρέχει
πρὸς τὴν πόρτα. Μπαίνει ὁ Σέρρα).

ΤΖΟΥΛΙΑ. (τὸν ἀγκαλιάζει μὲ τρυφερότητα).—Γύρισε κιάλας;
ΣΕΡΡΑ. (τρυφερότης).—Τζούλια... σὲ παρακαλῶ... Πρόσεχε...
θὰ μὰς δοῦν...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ εἰσαι μόνος... Ὁ Ἀνδρέας δὲν γύρισε μαζί σου;
ΣΕΡΡΑ.—Γύρισε πρῶτος ἐγώ...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Γιατί;
ΣΕΡΡΑ. (νευρικό).—Εἶχα δουλειά...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τὴ δουλειά; Γιατί δὲν μοῦ λές; Τί ἔχεις; ...
ΣΕΡΡΑ. (τὴν κυττάζει δίχως νὰ τῆς ἀπαντήσῃ).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί συνέβη;
ΣΕΡΡΑ. (συνά, μὲ λύσσα).—Τί συνέβη; Ὁ Ἀνδρέας μὰς ὀπο-
πτεῖται...

ΤΖΟΥΛΙΑ. (κατάπληκτη).—Ὁ Ἀνδρέας; Πῶς τὸ ξέρεις;
Προδόθηκες;

ΣΕΡΡΑ.—Ὅχι μόνον ἐγώ... μὰ καὶ ἐσύ! Προδοθήκαμε τὸ θράδι
τὸ πούγαμε, ἐγὼ καὶ ὁ Ἀνδρέας, γὰρ τὸ ταξίδι. Οὐμῶσαι; ... Ὁ
Ἀνδρέας κατέβαινε πρῶτος... Ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα... Τὴν ὥρα λοι-
πὸν ποὺ περνοῦσα μπροστὰ σου καὶ σὲ φίλησα, μοῦ φάνηκε πὼς γύ-
ρισε μὰ στιγμὴ καὶ μὰς εἶδε...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θεέ μου! ...
ΣΕΡΡΑ.—Ἐσύ δὲν πρόσφερες τίποτα;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ἐγώ; Ὅχι, τίποτα! Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Ἀνδρέας;
Γιατί δὲν γύρισε;

ΣΕΡΡΑ.—Θάβη σὲ λίγο... Ἀ! Τί ἀγωνία! Μοῦ φαίνεται πὼς
ἐκπονήσατε στὸ χεῖλος τῆς ἀδόξου...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σώπα, σῶπα... Λυπήσου με!... Πές μου... Θέλω
νὰ τὰ μάθω ὅλα... Τί σοῦ εἶπε;

ΣΕΡΡΑ.—Τί ἤθελες νὰ μοῦ πῇ; ... Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα... Μὰ
κάθε ματιὰ του κάθε λέξι του, μοῦ πλήγωνε τὴ καρδιά...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ τί σοῦ ἔλεγε;
ΣΕΡΡΑ. (μὲ ἀγωνία).—Νά... μοῦ μίλουσε γὰρ σένα... γὰρ τὰ
παῖδά σου... γὰρ τὴ ζωὴ του...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δουτὸν; Τί ἄλλο;
ΣΕΡΡΑ.—Ἐρῶ καὶ ἐγώ... Πρόσεχε διαρκῶς τὰ λόγια του, τίς
ἀντιφάσεις του, τὴν ἑκφρασίαν τοῦ προσώπου του... Ἄλλοτε μοῦ μίλουσε

ὡς ἀντιφάσεις, καὶ ὅμως δὲν εἶνε φλόγος... Κι' ὅ-
ποτε ἐκινε τὸ κεφάλι καὶ συλλογιζότανε, σὰν νὰ τὸν
βασάνιζε κάτι... Μία φορὰ, τέλος, μοῦ φάνηκε πὼς δὲν
ἤθελε νὰ μοῦ σφίξῃ τὸ χεῖρ... Ἐκανε πὼς ἦταν ἀφι-
σημένος! Μόλις ὅμως προχώρησε διὰ δὴματα, γύρισε
πρὸς ἐμένα... —Μετανόησε!—συλλογιζόμην ἀμέσως. Καὶ
πρόσμου, μοῦ εἶπε: «ὦ, συγγνώμη... Ἐξέσασα νὰ
σε χαρεθῶ...» Γιατί μοῦ φερόνταν ἔτσι; Ἐπείχε
μὲ τὴν ἀγωνία μου; ἤθελε νὰ μὲ βασανίσῃ; Νὰ μὲ
κάνῃ γὰρ προδότῃ; Ποῖός ξέρει...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Φοβάσαι; ...
ΣΕΡΡΑ.—Ναί... Φοβάμαι... γὰρ σένα... γὰρ τὰ πα-
ιδά σου...

ΤΖΟΥΛΙΑ. (ὕπερηφανα).—Ὅχι! Δὲν θέλω τὴ λύ-
πην σου... (Στασιάζει σὲ δάκρυα). Ἐγὼ φταίω... Ἐγὼ!
Θεέ μου! Τὰ παῖδά μου! ...

ΣΕΡΡΑ.—Μὴ κλαῖς... Πρέπει νὰ φύγω...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Φεύγεις κιάλας; ... Μὰ βέβαια τί ἄ-
λλο μορεῖς νὰ κάνῃς τώρα; ...

ΣΕΡΡΑ. (σοφά).—Εἰσαι ἄδικη. Σ' ἀγάπησα, ὁ-
πως μ' ἀγάπησες καὶ ἐσύ, τὸ ξέρεις. Πρέπει νὰ προ-

σέξουμε... Νὰ χωριστοῦμε γιὰ λίγο καιρό...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ἀγάπη σου;
ΣΕΡΡΑ.—Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω; Θὰ τρελλαθῶ! ...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ἐχεις δίκιο... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο... Ὅλα παι-
τέλειωσαν μεταξὺ μας... Θὰ ἦταν καλύτερο μάλιστα νὰ μάθῃ καὶ
αὐτὸς τὰ πάντα...

ΣΕΡΡΑ.—Εἶσαι τρελλή!
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ναί, ναί! Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Θὰ τοῦ τὰ πῶ
ὅλα ἐγώ, ἂν δὲν τοῦ τὰ πῇς ἐσύ!

ΣΕΡΡΑ.—Τώρα παιὰ δὲν ξέρεις τί λές...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δὲν μπορῶ... Δὲν ἀντέχω!... (Μ' ἔνα βαθὺ ἀνα-
στεναγμό). Ναί... Φεύγω... Δὲν πρέπει νὰ σὲ δοῦν ἔδω πέρα... Ἐ-
να γύρισε ὅμως, ὅταν θάχῃ γυρίσει καὶ αὐτός... Πρέπει νάρθῃς! Τ'
ἀκούς; Κι' ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω...

ΣΕΡΡΑ.—Ναί... Θάρρα... (Βγαίνει).

ΤΖΟΥΛΙΑ. (στρέφεται στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ, κατὰχλωμη, μὲ
τὰ δύο τῆς χεῖρα στὸ κεφάλι. Ἐπειτα χτυπάει τὸ κουδούνι διὰ
φορὰς. Μπαίνει ἡ ὁπηρέτρια).

ΑΝΝΑ.—Χτυπήσατε, κυρία;
ΤΖΟΥΛΙΑ. (μὲ φωνὴ πὸν τρέμει).—Ναί... Εἶνε ὅλα ἔτοιμα;
ΑΝΝΑ.—Μάλιστα, κυρία.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου;
ΑΝΝΑ.—Τὸ ἑτοίμασα, κυρία...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τὸ τραπέζι;
ΑΝΝΑ.—Κι' αὐτὸ εἶνε ἔτοιμο...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ἀκούσε... Τί ἤθελα νὰ σοῦ πῶ... Ἀ, ναί... Πή-
γανε τώρα νὰ πάρῃ τὰ παῖδά... (Ἀκούγεται ὁ ὥρυς μιὰ ἀμαξία πὸν
σταματᾷ μπροστὰ στὸ σπίτι).

ΑΝΝΑ.—Ὁ κύριος!... (Βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ
ἐσώτου. Μπαίνει σὲ λίγο ὁ Ἀνδρέας).

ΤΖΟΥΛΙΑ. (τὸν δίνει τὸ χεῖρ τῆς).—Σ' ἐπερίμενα...
ΑΝΔΡΕΑΣ.—Εἶσαι τόσο κουρασμένος!... Ἐχω πονοκέφαλο...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Κούρασες στὸ ταῖνο! ...
ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ἐρῶ καὶ ἐγώ; Δὲν μπορεῖς νὰ κλείσω μάτι...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Πῶς πέραςες μόνη σου; ... Τί κάνουν τὰ παῖδά; ...
ΑΝΔΡΕΑΣ.—Εἶνε καλά, ὅπως τὰ ἀφήσεις...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μ' ἐπερίμενες, εἶπες; Θὰ σοῦ τὸ εἶπε ὁ Σέρρα...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ναί, πέρασε ἔδω καὶ λίγη ὥρα γὰρ νὰ μὲ εἰδοποι-
ήσῃ... Ἐσύ δὲν μοῦ ἔγραψες οὔτε ἕνα γράμμα...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ἀλήθεια!... Διὰ τίςς ἡμέρας ἦσαν αὐτές... Ὁ Σέρ-
ρα γύρισε πρὶν ἀπὸ μὲνα...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μοῦ τὸ εἶπε. Θάρρα νὰ σὲ ἴδῃ.
ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ἀ, θάρρα; Τὸ κατάλαβα...

ΤΖΟΥΛΙΑ. (γὰρ ν' ἀλλάξῃ ὁμιλίαν).—Μὲ
ποιὸς ταξιδεύεις;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Εἶχα καλὴ συντροφιά... Ἐσέρις
τὸ γέλιο Μαντῆρα; Ὁ καινέος! Πέθαναν καὶ
ἡ διὰ κόρες του. Τώρα τέλειωσα εἶχε πεθάνει
καὶ ἡ γυναίκα του...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μὰ δὲν ζοῦσε παιὰ μαζί του...
ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ἐ, μὰ βέβαια! ἤθελες νὰ
ζοῦνε ἀκόμη μαζί ὅστεο ἀπὸ τὴν προδοσίαν τῆς;
(Πέσει). Ἐσέρις; Ὅλος ὁ κόσμος τὸν κοροῖ
δεῖν...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ἐφαγε μάλιστα καὶ ἐγώ.
ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ἀλήθεια; Ἀπὸ ποῖον;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναί... Τὸν εἶχε δειρὸς ὁ φίλος
τῆς γυναίκας του... Μὰς τὸ εἶπε ὁ ἴδιος μέσα
στὸ ταῖνο... Φαντάσου τὰ γέλια μας! ... «Γιὰ
ἐλάστε στὴ θέα μου!», μὰς εἶπε. Ἐπειτα γύ-
ρισε καὶ μοῦ εἶπε: «Ἀχ! κύριε Φαμπί... Ἐ-
σεῖς μονάχα μπορεῖτε νὰ με καταλάξετε!»

Τὸ τί γέλασε τότε δὲν περιγράφεται!... Εὐτυχῶς
ὅμως ἦταν μαζί μας καὶ ἕνας νέος, ἕνας ἀπὸ ἐ-
κείνους τοὺς μοντέρνους νέους... Μπήκε λοιπὸν

αυτός στη μέση... Με προσέχεις;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ναι... Μα ήθελα να σου πω πως είνε έτοιμο το τραπέζι...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Αμέσως... Μά, γι' άκουσε τη συνέχεια... 'Ο νέος αυτός λοιπόν άρχισε να μιάς λέει: «Μη ζητάτε ποτέ να πιάσετε τη γυναίκα σας έπ' αυτοφώρ». Αυτό είνε μία μεγάλη άνοησία! Την άποπτεύετε και θέλετε άποδείξετε; Κάνετε πως δεν καταλαβαίνετε τίποτα... 'Αρχίσατε όμως σιγά-σιγά να τη στενοχωρήτε με τα διαφορετικά σας... Κι' όταν καταλάβετε πως ταραίζεται και τα χάνει, σφίξετε άκόμη πιο πολύ τη θήλιά, γιά να την κάνετε να προσδοχή μονάχη της!... Έπειτα, όταν θάβη εκείνη ή στιγμή, τη φωνάζετε να καθίση κοντά σας, (πλησιάζει την καρέκλα του κοντά στον καναπέ που κάθεται ή Τζούλια), κι' αρχίζετε να της λέτε την ιστορία μιάς άπιστίας που μοιάζει λίγο με τη δική της... Κι' έφαρνα, της βάχετε κάτω από τη μύτη ένα καθρεφτάκι και τη ρωτάτε χαμογελώντας: «'Αγάτη μου, τί έπαφες και χλωμάσες έτσι;» (Γέλει δίχως να θέλει). Χά! Χά! Χά!... Δεν είνε νόστιμο! «Βλέπεις πόσο καλά, ότι τά ξερω όλα!...»

ΤΖΟΥΛΙΑ, (σηκώνεται παραγμένη και με προσπονητή άδιαφορία).—'Ανοησίες!

ΑΝΔΡΕΑΣ, (με παράξενο ύφος).—Σ' έκοόρασα; Δεν σ' ενδιαφέρουν αυτά που σου λέω;...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Πώς θέλεις να μ' ενδιαφέρη... ή γυναίκα του Μαντέκα, (κάνει να φύγη).

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Κι' ό Σέρρα, λοιπόν;

ΤΖΟΥΛΙΑ, (γυρίζει το κεφάλι, κατάχλωμη και τον κοιτάζει με τρόμο)...—

ΑΝΔΡΕΑΣ, (συγκρατείται κι' αλ-λάζοντας τόνο).—Ναι, ό Σέρρα... 'Ο συνεργάτης μου... 'Ο συνεταίρος μου που θέλει να χωρίσωμε... Δεν ξερω τί να κάνω... Μα θα του πώ:

—'Ακουσε, άγαπητέ μου, δεν ξερω πως να σ' ευχαριστήσω... Χωρίς πολλά λόγια... Είμαστε φίλοι;... Λοιπόν πώς μου τί θέλεις και θα σου τό δώσω... 'Ε, πως σου φαίνεται;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Κάνε δίως νομίζεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μονάχα, ξέρεις; Φοβάμαι μήπως...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Αγνήθη;

ΑΝΔΡΕΑΣ, (καθώς σηκώνεται μ' ένα άρραστεναγμό).—'Η συνειδη- σεις, άγάτη μου, έχει καμιά φορά και παράξενες ντροπές! Μπορεί να μη δεχτή τα χρήματα, μα και έχει κλέψει την τιμή μου...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί λές;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Πώς; Δεν είνε α- λήθεια;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τρελλάθηκες;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δεν είνε αλήθεια; Γιά κ'ντα! Τό άρνείται!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τρελλάθηκες;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Εγώ; 'Α, ώστε δεν είνε αλήθεια;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νομίζεις πως θα με κάνεις να φοβηθώ; Τί τρέλλα!

Πούς σου δίνει το δικαίωμα να με προσβάλεις έτσι;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Σε προσβάλω; Μ' άρουν τρέμεις!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ψέμματα! 'Εχεις άποδείξεις;...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Αποδείξεις! Μα με νομίζεις λοιπόν άνόητο; Νο- μίζεις πως είμαι εγώ τρελλός κι' εσύ άθώα! 'Ενα θύμα!... Μα αν σάς είδα με τα μάτια μου; Ναι! Με τα μάτια μου;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δεν είνε αλήθεια! Είσαι τρελλός!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τολμάς άκόμη και άρνείσαι, ξεδιάντροπη! Μα δεν βλέπεις πως τρέμεις... όπως κι' ό άλλος, που τον βασάνισα τρεις ή- μέρες... Δεν μπόρεσε όμως να βαστάξη πειρά κι' έφυγε πριν τελειώ- σουμε το ταξίδι... Γιατί λοιπόν δεν έφυγες μαζί του; 'Αγνήθη σου, άγνήθη του άκόμη, αν μπορείς!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανδρέα!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τό βλέπεις... Δεν τό άρνείσαι πειρά!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Λυήσου με!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Νά σέ λυηθώ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σκότωσε με! Κάνε με, δι, τι θέλεις...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναι!... Τό άξίζεις!... Μα δεν θέλω να λερώσω τα χέρια μου... γιά τα παιδιά μου! Δεν τά συλλογίστηκες λοιπόν αυτά!... Δεν τά λυτήθηκες!...

(Την άρπάζει από τό χέρι και τη σπρώχνει προς την πόρτα). Φύγε! Φύγε από τό σπίτι μου!

ΤΖΟΥΛΙΑ, (μ' άπελπισία).—Πού θέλεις να πάω;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Εμένα ρωτάς; Πήγαινε να βρής τον έραστή σου! Φύγε! Δεν μπορώ να σέ βλέπω πειρά μπροστά μου!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανδρέα, σκότωσε με καλύτερα! Μα μή μου μιλάς έτσι! Σου ζητάω να με συγχωρήσης γιά τα παιδιά μας...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

(ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΒΙΑΣΕΥ)

Η ιστορία που θα σάς διηγηθώ συνέβη έξω από τη Νέα Υόρκη. Ένα άμάξι, περνώντας από τις σιδηροδρομικές γραμμές τη νύχτα, συνεκρούσθη με τό τραίνο που περνούσε την ίδια στιγμή κι' έγινε κα- μάτια. Εύτυχώς ό άμαξηλάτης πετάχτηκε κατά τη σύγκρουση μακριά από τις γραμμές κι' έτσι δεν έπαθε τίποτε. Υπεβάλε όμως άνοη ή ναντίον της 'Εταιρείας ζητώντας άποζημίωση γιά τό άμάξι του.

Έφτασε, τέλος, ή μέρα της δίκες. 'Ο μόνος μάρτυς ήταν ό φί- λος της διασταυρώσεως, άπου συνέβη τό δυστύχημα, ένας ψηλός η- ραλέος μαδρός της Σενεγάλης. 'Ο διηγόρος της πολιτικής άγνοής τον έρώτησε:

—Τί ώρα ήταν όταν έγινε ή σύγκρουση;

—Μά ήταν μεσάνυχτα.

—Όταν τό τραίνο έρχόταν, σήκωσεξ έσύ τό κόκκινο φανάρι και τό κούνησες προς τό μέρος του άρ- μού, γιά να είδοποιηθύν ό άμα- ξελάτης, που τυχόν θα έρχόνησιν απ' εκεί;

—Βέβαια... Τό κούνησα, πολλές φορές μάλιστα, άπάντησε ό μαδρός με άυτοπεποίθηση.

Ύστερα από τη διαβεβαίωση αυτή, τό δυστύχημα άπεδόθη σέ άπρεσβία του άμαξηλάτου και ή άγωγή του έ- περιώρθη.

Στην έξοδο του δικαστηρίου ό μα- δρός φύλαξε έπισκε κοινά με μερ- κούς υπαλλήλους της 'Εταιρείας, ό άποίοι άρχισαν να τον συγχωρύν γιά την τιμα μαρτυρία του.

Τότε ό μαδρός, χαμογελώντας, τους είπε:

—Ξέρετε όμως, τη στιγμή που με ρωτούσε ό διηγόρος γιά τό φανάρι, έπήρα ένα φέδρο!...

—Γιατί;

—Φοβήθηκα μή με ρωτήσει αν τό φανάρι ήταν άναμμένο ή σβηστό. Για τί είχαμε έφτά μέρες να μω στείλω λάδι... Είνε αλήθεια πως τό κούνη- σα πολλές φορές, μά ήτανε... σβη- σμένο!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Φύγε!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θά γίνω σιλάδι σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Όχι!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σ' έξορκίζω... 'Αφρό με να ιδώ τα παιδιά μου...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Όχι!... Όχι!... Όχι! Δεν θα τά ξαναβδής παιά.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μά είνε και δικά μου παιδιά!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τώρα τό συλλογίζεσαι; Τώρα;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ημουν τρελλή!... Δεν ήξερα τί έκανα... Μα σ' έγο- ποδισα, πιστεύε με!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Γιά να μ' άπατήσης... 'Εξω από τό σπίτι μου, έξω!

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τα παιδιά μου!...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δεν έχεις παιδιά!... Είνε δικά μου!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Αφρό με να τά ιδώ γιά τελευταία φορά... Νά τί φιλήσω γιά τελευταία φορά...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Όχι! Φύγε!...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί σκληρός που είσαι!...

ΑΝΔΡΕΑΣ, (κιντάζοντας από τό παράθυρο).—Νότος! 'Εστε- ται ό φίλος σου! (Τη σπρώχνει προς την έξοδο, άρματρά). Φύγε!...

—'Η περιμένε τον, αν θέλεις, έχει μέσα...

ΤΖΟΥΛΙΑ, (με λυγμούς).—'Ανδρέα... λυήσου με... 'Αντίο, 'Ανδρέα, αντίο!... (Βγαίνει. 'Ο 'Αν- δρέας μένει εκεί στιγμή άκίνητος, με τό πρόσωπο κενυμένο μέσα στα χέρια. Μπαίνει ό Σέρρα, μα βλέ- ποντας τον 'Ανδρέα σ' αυτή τη στάση, διατάζει να προχωρήσει. 'Εξάφνα άκούγεται από μέσα ένας π- ροβολεσμός! 'Ο Σέρρα βγάζει μία τροχαμένη κραυγή).

ΑΝΔΡΕΑΣ, (γυρίζοντας άπότομα τό κεφάλι).—'Εσύ τί σκώτωσης!

(Α δ λ α ί α).

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΗΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΙΛΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ζ Α

Ένας τύπος νεαρός Δος θαυμαστού ένδιαφέροντος, με ψυ- ρωπική ιδιότητα, μόρφωση και πρό πάντων άρέσκεια γιά άγασία, που αλήθεια είνε τόσο σπάνιος είνε την τάξιν που ά- νηκει ή άνωτερο έλεκτη δις. Συγχρόνως δέ και κάτοχος ταλέντου κομπου, τό όποιον όμως προς τό παρόν εκδηλώνεται και γράφεται καλλιώς. Φιλοπονημία φωτοβόλου εικόνας και εικαστικής γοητεί- ς, ή όποια πλαιώνεται με την θαυμασιότερη κίνησιν που μπορεί να γραφή κανείς, ώστε να είνε πάντως διγνώστον ευμορφη όταν γραφεί κατέλλο. Θά ήτο άπολύτως εύχάριστη και χαριτωμένη συνομι- ληρία, αν δεν ύπρχε ή σχεδόν στρεβλώσις της ελληνικής προφο- ρής που βρέλεται στην έπαμωή μαρία των ξένων γλωσσών, ή ό- ποια παρατηρείται άλλωστε στις περισσότερες 'Αθηναίες. Αί έμπα- ραξες της σέ έλεγκτες κοσμικές δεξιότητες πάντοτε μία έν των πλε- ον θελησών. Την χαρακτηρίζει συμπληρωτική και έν συγκρίσει με τις γνωστότερες κοσμικές δεξ έλάχιστος σωματικός.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Μία των άρωματερότερων δεξιώσεων της εποχής, ήτο ή δοθείσα την περσέβαν Πέμπτην παρά τή Προσβευτή της Τουρκίας και ή κ. Ένις Μπέ.

—Ό οικιασότητα έδέχθησαν φιλοφρονέστατα εύρύτατον κύκλον καμμένων.

—Αίθουσα, διευθετημένη με καλαισθησία, Καλλιτεχνήματα 'Απο 'Ανταλίας. Στό βάθος μία όρτια σέσσα, ή όποια χρησιμεύει γιά τόπο σης κομψές αθήουσες.

—Κυκλικόν πλοσίον, έγαρνίετο με με- λές γεωμετρικές και φινέτσες σπάνιες.

—Στό άνω πάτωμα μωρτζισται και μωρ- τζισται και δαίρεσο κυλικών, τό όποιον δ- μας δεν παρουσίαζε την έμπολέων κατάστα- σιν που παρατηρείτο είνε τό κάτω πάτωμα.

—Τουλάχιστον χερμωμένες και μερικώς ά- νημέριτες, θαυμαστής χάριτος και έμπνεύ- σης.

—Θιόρυνθη έμψάνσις ή Πρόσβευρα της Αλβανίας, με τουλάχιστον υπέ- σιδι και καμιά μαρία.

—Παρίσαντο Προσβευτής και ή κ. Ραμάν, Προσβευτής και ή κ. Μπαρσασέ, Προσβευτής Αδούρας κ. Γκιούντερο, Προ- σβευτής και ή κ. Νταρτάν, ή δις Γκερό, ή κ. κ. 'Ευτεργλάν, φωτοφρίζουσα αντιστο- μωμία, κ. και κ. 'Αρνυροπούλου, κ. και κ. Βαργλάνη ή κ. Γ. Καραντίση, κ. και κ. 'Η. 'Ηιδάσκου, κ. και κ. Βικέλα.

—Ένα γκρόντ από κομψές κυρίες: Τελειώματα με βιολέ και θαυμαστό ρενάο σ' όρτια περιδέραιον, ή κ. Δροσποπούλου μαύρον και άσπρον τουλάχιστον, ή κ. Κορέλλα μαύρον και άσπρον ζώνη ή κ. Δρούλλια μαύρον μα- ροκάν με βελούδινα μαντίνα.

—Μία εκπραστική και χαριτωμένη φι- λοσοφία ή κ. Κοινοτομική, τό γένος Δε- λιαστέρα.

—Ευνοική θελκτική ή κ. Νίτα Μελά με τουλάχιστον βιολέ και μάδ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΕΚΛΕΚΤΟ ΓΑΜΟΙ

—'Ο κ. Γεώργιος Κ. Τόμης, Δικηγόρος, και ή θεσπότης Μπέλλα Γ. 'Αλαλοπούλου, έλάσαν τους γάμους των.

—'ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως έκανο- πηματώσις παλαιά διάφορα βιβλία, παπύρι είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και έλικήτες βιβλιοθήκες. Γράψατε: 'Μπουκέτο, Λένα 7, 'Αθήνας.

—'Ο κ. Γεώργιος Κ. Τόμης, Δικηγόρος, και ή θεσπότης Μπέλλα Γ. 'Αλαλοπούλου, έλάσαν τους γάμους των.

—'ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως έκανο- πηματώσις παλαιά διάφορα βιβλία, παπύρι είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και έλικήτες βιβλιοθήκες. Γράψατε: 'Μπουκέτο, Λένα 7, 'Αθήνας.

—'Ο κ. Γεώργιος Κ. Τόμης, Δικηγόρος, και ή θεσπότης Μπέλλα Γ. 'Αλαλοπούλου, έλάσαν τους γάμους των.

—'ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως έκανο- πηματώσις παλαιά διάφορα βιβλία, παπύρι είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και έλικήτες βιβλιοθήκες. Γράψατε: 'Μπουκέτο, Λένα 7, 'Αθήνας.

—'Ο κ. Γεώργιος Κ. Τόμης, Δικηγόρος, και ή θεσπότης Μπέλλα Γ. 'Αλαλοπούλου, έλάσαν τους γάμους των.

ΗΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Έλένη η Καρ.—Νά μεταχειρίζεσθε την έξής κρέμα γιά τό πρόσωπό σας:

Axonge pur 100 gr.

Graisse de rognons de veau 25 >

Jus de concombres 150 >

Amidon en poudre 8 >

Όσο γιά τις άλλες πληροφορίες που μου ζητάτε, δεν άναλαμβάνω να σάς συστήσω τίποτε σχετικό, γατί δεν ξερω αν πρόκειται γιά άδολαφή πράγματα.

Γκρότα Κηφισιά.—Γιά τό δικό σας κάλι δέγμα, είνε κα- τάλληλη ή έξής άλοιφή:

'Αμυγδαλόλαδο 30 γραμμάρια

Ροδόκερο 100 >

'Ασπρο κερί 30 >

Βάμμα βενζόνης 20 >

Στήλης κοκκινωμένη 5 >

Essence 1 >

'Αλείψατε έπίσης τις βλεφαρίδες σας με άποστειρωμένη βαζελίνη.

Κυρίαν Μαρίαν Κ...—Γιά τό στήθος σας συστήω, σής άρ- χές τακτικά καταστάματα με ριζάλενο βρασμένο σέ γάλα, άργό- τερα έντριβές με γλυκερίνη και λάδι διήλαμένο και μετά ένα μήνα, τοπικές ψυχρολυσίες.

Τά μάτια σας να τά πλένετε με άποστειρωμένο ροδόσταγμα.

Όσο γιά τις ρυτίδες γύρω στα μάτια, σάς συστήω έλαφρό τακτικό μασάζ με τό έξής μέγμα:

35 gr.

Lanoline 15 >

Eau de Brocchieri 5 >

Baume de la Meque

Οίκοδ έσποινα.—'Αλείψατε τά έπαλά σας από έύλο καρυδιάς, με έστωμένο λινόλαδο. 'Ετσι θα βγούν οι λεκές τους και θα λάμπουν σαν καινούργια.

Δυστυχισμένο πλάσμα, Κόρινθος.—Γιά να μαρσιώσιν τά φρύδια σας, να τ' αλείψατε τακτικά με λίγο δαφνόλαδο. Γιά να μαρσιώσιν, δέ ή βλεφαρίδες σας, να τις βρέχετε με βραστό βαρν ταύ, πρώτης ποιότητος.

Τ. Μ. Καλλιμας.—Με ρωτάτε, άγατη ή φίλη, πως είνε δυνατόν να δώσετε στο πρό- σόπό σας κίτρινο ή άλλον γλωμό χρώμα.

'Αλλά έπαρτήσατε που να σάς πώ, θα δεν βοιστώσαστε στην εποχή του ρομαντι- σμού, που ήταν της μόδας ή γλωμής γυναι- κες; Στην εποχή μας, των σπώ και της κ- νήσεως, άρσει τόσο τό ρόδινο χρώμα της ύφειας, ώστε καθε γλωμή κινεί προσπάθει να τό άποκτήση με τεχνικά μέσα.

Τέλος, ένα είνε ζητήματα ρούστου και γιά να φαίνεσθε γλωμή, καθώς έπαυσαίτε, τις μεταχειρίζεσθε κίτρινη ποίντρο.

Στοργική η Μπερά.—Γιά τό πρώτο ζήτημα που με ρωτάτε, ν' άπαντηθ- τε σέ ειδικό γιάτο.

Όσο γιά τό πρόσωπό των μαλλιών σας, σάς συστήω την έξής άλοιφή:

Κένιν 0.50 γρ.

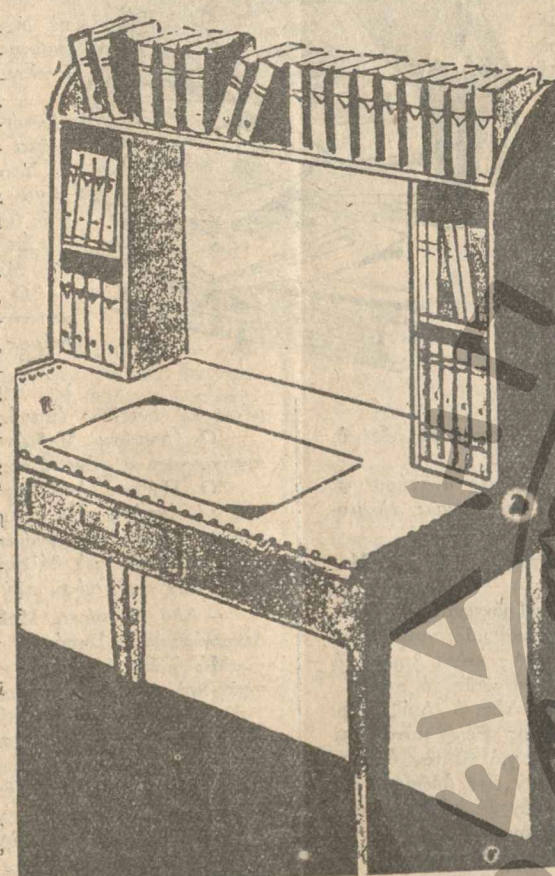
Μερόφι βωθρό 20 >

Μαργαρίτα τοι Φόρνα, Θεσσαλονίκη.—Θά βλέπετε τόσο ζυδι και έ- λειψι, όσο χρειάζεται γιά να γίνη ένας πυ- κνός πολτός. Τό δέ κατάπλασμα θα τό βά- λετε σ' ένα καθαρό άσπρο πανάκι.

'Αν δεν έχετε πάλι κανένα όριστικό ά- ποτέλεσμα, τότε άποκτήστε σ' ένα γατρό, γιά να σάς άμαρσέση τό σάκχαρο με ήλε- τροκαπτήριο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Κομψό κι' απλό γραφείο-βιβλιοθήκη, τό όποιο μπορεί να γίνη από ένα συνηθισμένο τραπέζι, βαμμένο μαύρο και άσπρο, λακέ, και με έταξέ- ρες άσπερι.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΑ κραυγή πρόμου κ' ἀελιού-
ας ἀνοστήρας.

Κι' ο δούτοχος 'Ορόκης κα-
τακάλυψε στην άδυσσο, χτυ-
πώντας επάνω στους μυτερούς
βράχους, συντριβόμενος και κα-
ταπασαζόμενος, αλλά κρατώντας
πάντα σφιχτά στην αγκαλιά του
το καταραμένο χρυσάφι, ποδχε
γίνει ατρία του θανάτου του!

ΑΝΤΩΝΙΟ
ΚΑΙ ΦΑΒΙΟΣ ΜΕΔΙΑΝΑΣ

"Ας ξαναγυρίσουμε πάλι στη
διήγησή μας, την οποία διακόψαμε για μία στιγμή, για να παρακα-
λοηθούμε τους δυο άδελφους τυχοδιώκτες, τον Βαράγγα και τον μα-
καρίτη πελά 'Ορόκη.

Ο Πέτρος Διάξ, ο οποίος είχε βυθισθεί σε θλιβερές σκέψεις
κατόπιν της τρομακτικής αποκάλυψης που του έκανε ο Φάβιος εις
βάρος του δόν 'Αντώνιο, η μάλλον του 'Αντόνιο Μεδιάννα, όπως θα
τον ονομάζουμε απ' εδώ και στο εξής, ο Πέτρος Διάξ, λέμε, σή-
κωσε ξαφνικά το κεφάλι του, κύτταξε τους τρεις κυνηγούς και τους
ελεγε με φωνή άταραχη:

— Κύριοι, είμαι αιχμάλωτός σας, σύμφωνα με τους νόμους του
πολέμου, και περιμένω να μάθω τί θ' αποφασιστείτε για μένα.

— Είσαι ελεύθερος, Διάξ, του φώναξε ο Φάβιος, ελεύθερος χω-
ρίς δρους.

— Όχι, όχι, ελε ο Βουαρζέ. Θα ελευθερώσουμε τον κύριο
Διάξ, αλλά υπό έναν όρο, πολύ αυστηρό μάλιστα.

— Ποιόν; ρώτησε παραξενεμένος ο Διάξ.

— Γνωρίζεις, του ελε ο Βουαρζέ, ένα μυ-
στικό, το οποίο άνηκε σε μας. Είχαμε αποφασί-
σει να σκοτώσουμε τον άνθρωπο που θα μάθαινε
το μυστικό μας αυτό. Για σένα όμως αλλάζει το
πρόγραμμα. Σ' είπα άνθρωπος γενναίος και δεν
παραδίδεις τον λόγο σου όταν τον δώσης. 'Α-
παυτώ λοιπόν, πριν σ' ελευθερώσουμε, να μάς
δώσης τον λόγο της τιμής σου, ότι δεν θ' απο-
καλύψεις σε κανένα το μυστικό της υπόθεσης της
Κοιλιάς του Χρυσού.

Ο Πέτρος Διάξ άναστήλαξε και άπάντησε:

— Στο χρυσάφι αυτό είχα βασίσει την ελευ-
θερίαν και το μεγαλείο της πατρίδος μου, εν ου-
νενησίσει με τον 'Αντόνιο Μεδιάννα. Μά η Μοί-
ρα έματάσε τα σχέδιά μας. Ο δόν 'Αντόνιο
Μεδιάννα, βρίσκεται πάλι αιχμάλωτος στα χέρια
σας. Τ' όνειρό μου γίνεται για πάντα. Μου ελε
αδιάφορος λοιπόν ο θάνατός της Κοιλιάς του
Χρυσού. Τί να τον κύριο πελά εγώ, ένας κυνη-
γός των δασών; Σ'ας όραζαμιν λοιπόν στην τιμή
μου, ότι δεν θα φανερώσω σε κανένα το μυστικό
αυτό. Θα ξεχάσω μάλιστα κι' ότι είδα το χρυσά-
φι αυτό....

— Πολύ καλά, ελε ο Βουαρζέ. Και τώρα, Πέτρε Διάξ, ελ' ε-
λεύθερος ν' αναχωρήσης.

— Όχι άδελφά, άπάντησε ο Διάξ. 'Υπόσχοι κάποιον μυστήριο σ'
δσα συμβαίνουν εδώ. Δεν υ' ενδιαφέρει βέβαια προσωπικώς το μυ-
στήριο αυτό, όστόσο, θα ήθελα να μάθω....

— Θα σου τα εξηγήσω εγώ όλα, ελε ο Πέτρος. Ο Φάβιος Με-
διάννας....

— Στάσου, Πέτε! τον δέσφαε ο Φάβιος. Πρόκειται να δικά-
σουμε σε λίγο, ενώπιον του Θεού που μάς βλέπει και μάς παρακολου-
θεί απ' τους ούρανοίς, τον 'Αντόνιο Μεδιάννα. "Ας μείνει λοιπόν ο
Πέτρος Διάξ. 'Ετσι θα μπορέση ν' άκούση και να μάθη τα πάντα.
— Αυτό ήθελα κι' εγώ να σ'ας παρακαλέσω, ελε ο Διάξ. Δεν
ξέρω αν ο 'Αντόνιο Μεδιάννας ελε άθώος ή ένοχος. Ξέρω μόνον ότι
ελε άρχηγός μου και θέλω να μείνω κοντά του, για να τον υπερα-
σπασθώ έναντιόν σας και μ' αυτή τη ζωή μου, αν ελε άθώος. "Αν
πάλι ελε ένοχος, θα σ'αφήνω το κεφάλι μου και δεν θα φέρω καμιά
άντιρρηση στην απόφαση που θα εκδώσετε έναντιόν του.

— Πολύ καλά, Διάξ. Θ' άκούσης και θα κρίνης, άπάντησε ο
Φάβιος.

— Ο άνθρωπος αυτός, συνέχισε περιλυτός ο Διάξ, ελε ένας απ'
τους πιο μεγάλους ευγενείς της 'Ισπανίας. Κι' όμως κείται δεμένος
στο χώμα, σαν ένοχος κακοθύγος.

Τα ευγενικά και θλιβερά λόγια ενός άνδρος γενναίου, όπως ήταν
ο Διάξ, συγκίνησαν τον Φάβιο. Γύρισε λοιπόν και του ελε:

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΑ

— Άφσε τον, Διάξ. Μη θέλεις όμως να γλυτώσης απ' την έ-
δωση ενός υιού, τον δολοφόνο της μητέρας του. "Ας σου υποσχεθώ
ο δόν 'Αντόνιο ότι δεν θα φύγη, και δεχόμαστε τον λόγο του.

— Όρκίζομαι εγώ στην τιμή μου, ότι δεν θα φύγη κι' άδελφά ε-
δεν θα τον βοηθήσω εγώ να δρατετύση, ελε ο Διάξ.

Πλησίασε κατόπιν τον 'Αντόνιο Μεδιάννα κι' άρχισε να τον ε-
λευθερώνει απ' τα δεσμά του.

Ο Φάβιος παραμέρισε και κάθισε περιλυτός σε μία πόρτα. "Οχι
κι' αν ελε ένοχος, όσο κι' αν ήταν δίκαιη ή έκδικησή του, τον σπεί-
ριζε ή σκέψης, ότι θα έχυνε το αίμα ενός ανθρώπου. Κι' ο άδελφός
αυτός ήταν — άλλοιμονο — θεός του!

Στο μεταξύ αυτό, ο Πέτρος ελε γυρίζει και κύτταξε περιεργά την
πυκνή δούχλη που κατέβαινε γύρω τους, πυκνή σαν άδαντο.

Ο Βουαρζέ, άκουσιμμένος στην καρμπίνα του, έσπινε με
σεξτικά τους υπόλοιπους και μυστηριώδεις θορύβους του δάσους.

Όταν ο 'Αντόνιο Μεδιάννα ελε τον Διάξ να πλησιάση κοντά του
για ν' τον λύση, στήριξε επάνω του το περφόρνο βλέμμα του απ'
τον φάτρη:

— Με πλησιάζεις σαν φίλος ή σαν έχθρός, Διάξ; Είσαι κοντά
κι' εσύ σαν εκείνους που βλέπουν μ' ευχαρίστηση τη συμφορά των
ισχυρών, τους οποίους εκολάκευαν πριν;

— Είμαι από κείνους, άποκριθίμε περιήφανο ο Διάξ, που λυσι-
ται και υποστηρίζουν τους δυνατούς όταν πέφτουν. Γι' αυτό άρρώ-
δεν θυμώω για τα πικρά σου λόγια, δόν 'Αντόνιο.

— Σ' ευχαριστώ! ψιθύρισε ο κύριος Μεδιάννας.

— 'Υποσχέθηκες στους άντατόλους σου πως δεν θ' άποπειράθης ν'
φύγης, αν σε λύσω, συνέχισε ο Διάξ. Δεν θα φύγης, άποσάθης αν
αν θάνατο ή απόφαση τους για σένα. Σε γνωρίζω εξ' άλλου καλά, ότι
είσαι απ' τους ανθρώπους που φεύγουν μπρος στους κινδύνους.

— Έκαμες πολύ καλά, Διάξ, ελε ο δόν 'Αντόνιο. Δεν σπεί-
ρινα φεύγω από των έχθρών μου. Ξέρεις μήπως τί πρόκειται να συμβεί;

— Οί άντατόλοι σου λένε πως πρόκειται να έκδικήσουν κάποιον
νό.

— Έτοιμάζονται μάλιστα να σε δικάσουν.

— Να με δικάσουν! άπάντησε περιήφανο ο δόν 'Αντόνιο. Ποτέ! Μπορούν να με δολοφονή-
σουν, αλλά δεν θα τους επιτρέψω να με κρίνουν.

— Να σε δολοφονήσουν! "Αν θέλουν να ν'
κάνουν αυτό, θα συνασπάζουν μαζί σου. "Αν όμως
σε δικάσουν.... "Αλλά γιατί να μάθω για τέτοι-
α πράγματα; Είμαι βέβαιος πως είσαι άθώος από
εγκλήματα, για τα οποία σε κατηγορούν.

— Ξέρω ποιά θύνα ή τύχη μου, ελε ο δόν
'Αντόνιο. Το δειρό μου σβίνει για πάντα. Τ'
χρυσά....

Στο μεταξύ αυτό ο Βουαρζέ και ο Φάβιος
πήγαν και στάθηκαν στους πρόποδες του λόφου
που οριζούνταν πλάι στην Κοιλιά του Χρυσού.

Στο μέρος αυτό θα έδιδαν τον δόν 'Αντό-
νιο Μεδιάννα.

Ο Πέτρος πλησίασε σε λίγο κοντά τους και
κατόπιν του έφτασαν ο Διάξ κι' ο 'Αντόνιο Με-
διάννας.

Οι τρεις κυνηγοί κάθισαν πάνω σε τρία μεγά-
λα μάρμαρα ήμικυκλικά, έτσι ώστε να μην σ'α-
μέση κι' ένεπείλως έμπρός των των κατηγορούμενων.

Ο 'Αντόνιο Μεδιάννα στάθηκε παρμόμερα, με το κεφάλι ψηλά
περήφανος κι' άκατάδεκτος, όπως πάντα.

Ο Πέτρος Διάξ προχώρησε και στάθηκε παρμόμερα, περιμένον-
τας ν' άκούση την κατηγορία και την άπολογία του άρχηγού του
για νά σγυριστίση γρήγορα.

Ο Φάβιος, μη θέλοντας να χύση το αίμα ενός Μεδιάννα, θέλησε
στην άρχή να σόση τον θεό του.

— Δόν 'Αντόνιο Μεδιάννα, του ελε, ξέρεις γιατί κατηγορούμε-
σαι; Δικαιολογήσου λοιπόν.

Μά ο δόν 'Αντόνιο κύτταξε τον νέο με βλέμμα περιήφανο και ε-
γριο και του άπάντησε άπότομα:

— Δεν έχω να πω τίποτε, άχρετέ!

Κατόπιν της άπάντησώς του αυτής, ο Φάβιος έγύρισε προς τον
Πέτρο και του ελε:

— Μίλησε, Πέτε. Πες ποιος είμαι, Πες άκούα ποιος ελε ο έ-
νοχος, τον όποιο κατηγορούμε και γιατί τον κατηγορούμε.

Ο Πέτρος έστρεψε στον δόν 'Αντόνιο ένα βλέμμα λύσσα και ελε:

— Δεν με γνωρίζεις, 'Αντόνιο Μεδιάννα; Κι' όμως με κατάτρε-
ξες τόσο, για να κινήσης το εγκλημα που διεπράξες και το όποιο ε-
γνώριζα. Είμαι ο Πέτρος ο 'Υποπλός, κύριος κύριη. Ουκίστου καλίστα.

Με κατάτρεξες τόσο! Θέλησες να υ' έξοντώσης. Να όμως που έ-
κασιναντηθήκαμε, δόν 'Αντόνιο, εδώ στην έρημο, μακριά απ' τους
άνθρώπους. Ο νέος, τον όποιο βοίσεις, κύριε κύριη, ελε ο άνευ-
τός σου, του όποίου την μητέρα έδολοφόνησες. Δεν ξέρω βέβαια, αν ο

κύριος Φάβιος Μεδιάννας έχει δρεξί να σε συγχωρήση. 'Εγώ όμως
άποσάθης να μη σε συγχωρήσω ποτέ.

Λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Πέτρος χτύπησε με λύσσα την καρ-
μπίνα του στη γη.

Τα λόγια κι' η στάση του Πέτρε, έδωσαν στον δόν 'Αντόνιο να
καταλάβη πως ή θέση του ήταν τραγική. Δεν ελε έλπίδα σωτηρίας.

— Δόν 'Αντόνιο Μεδιάννα, ξανάε ο Φάβιος, δεν βρίσκεσαι έ-
μπρός σε δολοφόνους, αλλά σε δικαστές. 'Απολογήσου λοιπόν.

— Ν' άπολογηθώ, άπάντησε ο δόν 'Αντόνιο. "Όχι, μά το Θεό!

Μόνον οι δούτομοί μου έχουν το δικαίωμα να με κρίνουν. Ν' άπολο-
γήσω σε σ'ας; Σ' ένα δραπέτη των φυλακών — κι' εδειξε τον Πέ-
τρο — και σε σένα, ένα ζητιάνο, που νομίζεις πως είσαι απ' τον οίκο
του Μεδιάννα! "Ενας μονάχα Μεδιάννας υπάρχει εδώ κι' αυτός ελμ'
έγώ.

— Πολύ καλά, ελε ο Φάβιος. Θα σε δικάσουμε, όσο κι' αν ά-
κούα ν' άπολογηθής. Θα σε δικάσουμε σαν τίμιο κι' άμερόληπτο
δικαστή. 'Ορκίζομαι στο Θεό που μάς βλέπει αυτή τη στιγμή, ότι
δεν έχω έναντιον σου ούτε έχθρα, ούτε μίσος. "Αν είσαι άθώος, θα
εγής απ' εδώ ελεύθερος. "Αν όμως είσαι ένοχος, θα τιμωρηθής
πρώτα.

Τα λόγια αυτά του Φαβίου μαλάκωσαν την όργη του δόν 'Αν-
τόνιο. "Εως να έγλύτωνα, ποιος ξέρει; Μή-
πως ο νέος αυτός δεν ήταν ο άνευτός του και
κακοθύγος του; Μήπως δεν ήταν το παιδί του
άδελφού του. Γιατί λοιπόν να μη συζητήση
απ' τον;

— Και για ποιά εγκλημα κατηγορούμαι;

— Πες τον Φάβιο.

— Θα το μάθης άμέσως, άπάντησε ο νέος
και του έδειξε μία πέτρα να καθίση.

— Οί κατηγορούμενοι δεν κάθονται έμπρός
σε δικαστές, ελε ο δόν 'Αντόνιο κι' έγέ-
λας παρό. Θα σταθώ λοιπόν δοθός.

— Έτσι, ελε ο Φάβιος. Και τώρα άπάν-
τησε μου, Είσαι σ'ον πράγματι ο δόν 'Αντόνιο,
κύριος Μεδιάννας;

— Όχι, άποκριθίμε άπότομα ο κατηγορού-
μενος.

Η άπάντησή του αυτή ελύτρησε τον Φάβιο.
Καταχέσταν λοιπόν να λήη ψέμματα ένας Με-
διάννας.

— Άλλά πους είσαι λοιπόν; ρώτησε τον
κατηγορούμενο.

Μά ο δόν 'Αντόνιο δεν έλεγε ψέμματα. Κι'
άπάντησε άμέσως:

— 'Υπάρξα άλλοτε ο κύριος δόν 'Αντόνιο
Μεδιάννας. Σήμερα ονομάζομαι δούξ 'Αρμάδα
και τον τίτλο αυτό τον άπέκτησα με το ξίφος
μου. Ελε ο τίτλος, τον όποιο θ' άφής κληρο-
νομία μαζί με τη μεγάλή μου περιουσία, στον
άδελφό μου Μεδιάννα.

Τα τελευταία αυτά λόγια τα ελε ο δόν 'Αν-
τόνιο σιωπώμενος, για να συγκινήση τον Φάβιο,
κι' ο νέος έμεινε άτάραχος.

— Πολύ καλά, ελε. Θα μάθης, δούξ 'Αρμάδα, για ποιά εγκλη-
μα κατηγορείσαι.

Γύρισε κατόπιν στο Βουαρζέ και του ελε:

— Λέγε, Βουαρζέ, τί ξέρεις.

Ο γρηναίος κυνηγός σηκώθηκε δοθός, έγύαλε το πλατύφυρο κα-
πέλι του κι' άρχισε να διηγείται πως βρήκε μέσα σε μία βάρβα, τον
καρπό που ήταν πειρατής και λαθρέμπορος, τον Φάβιο να κλειστή
φραγμένους και τη μητέρα του δολοφονημένη.

— Πήρα το μικρό, συνέχισε ο Βουαρζέ, στην αγκαλιά μου και
κατέφερα τη δολοφονημένη άρχόντισσα στην άκμή. Πους έκαμε απ'
αυτή το άπάνθρωπο εγκλημα, δεν ξέρω.

Συνωρόρεσε κατόπιν το καπέλο του και κάθισε στη θέση του.

Η όψη του Φαβίου ελε σκεπτασίαι. Τα μάτια του έ-
γύρισε άργά προς τον Πέτρο και του ελε:

— Και τώρα, πάλι ή σειρά σου, Πέτε. Πες δ.

— Ο Πέτρος σηκώθηκε δοθός κι' άρχισε να έξιστορή τα δραματικά
γεγονότα της άτασίας εκείνης νυκτός που φύλαγε σκοπός στην
Ελαγιά και τα όποια γνωρίζουμε. "Ανέφερε πως βγήκε νύχτα
στην άκμή ο δόν 'Αντόνιο με τους ανθρώπους του και πως διεπρά-
θη το εγκλημα.

— Το πρώτο, συνέχισε, όταν βρήκαμε το πτώμα της μητέρας του
Φαβίου στην άκμή, κατάλαβα άμέσως τί ελε συμβεί και πάγωσα από
τρόμο. Είχα γίνει, χωρίς να το θέλω, συνένοχος σ' ένα φρικαλέο κι'
άπάνθρωπο κακούργημα. Θέλησα τότε να έξέλω-
ω για την πράξη μου και ζήτησα να βρω τον μι-
κρό Φάβιο. Μά ο Φάβιος ελε γίνει άφαντος. Τόν
έλε πάρε μαζί του, όπως άπόδειξε μ' εσα ελε
ο Βουαρζέ. "Αποφάσισα λοιπόν να καταγγείλω
στις άρχές τον δράστη του εγκλήματος, τον δόν
'Αντόνιο Μεδιάννα. Μά μόλις τάλημσα να το κά-

νω αυτό, ο δόν 'Αντόνιο με κυνήγησε και με κατέρρεξε άγρια. Τρά-
θηξα τα πάνθενα εξ αίτίας του. Μά ή σταγμή της τιμωρίας έ-
φτασε!....

Μόλις ο Πέτρος τελείωσε, κάθισε πάλι στη θέση του.

Ο Φάβιος γύρισε τώρα προς τον δόν 'Αντόνιο και του ελε:

— Τί έχεις να πής για δλ' αυτά, κύριη Μεδιάννα, δούξ 'Αρμάδα;

— Τίποτε! άπάντησε ξερά ο δόν 'Αντόνιο.

— Τίποτε; ελε ο Φάβιος. Δεν δικαιολογείσαι; Πες μία λέξη.
Βεβαίως μας, ότι δλ' αυτά δεν ειν' αλήθεια, ότι άδικα σε ύπο-
πτεψήκαμε και δοκίμομα στην ψυχή της μητέρας μου, ότι θα σ' ά-
φήσω να φύγης ελεύθερος, ότι θα σε πιστέψω.

— Δεν έχω να πω τίποτε, ξανάε ο δόν 'Αντόνιο.

Τη στιγμή αυτή, άκριβώς, μία άτασία κρανή τρομού άντήχησε
απ' το μέρος που βρίσκόντουσαν οι γκρεμοί, πίσω απ' το λόφο της
Κοιλιάς του Χρυσού, μία κρανή λύσσα κι' άεπείστας.

— Όχι, στάθηκαν βουβή κι' άνήσυχτοι.

Τι συνέβαινε πίσω απ' το λόφο, προς το μέρος του καταρράκτου;
'Ακουγόσταν άρεκέτα δειτερόλεπτα, μά δεν έκουσαν πειά
τίποτε άλλο....

Η ίδια νεκρική σιωπή άπλώθηκε και πάλι γύρω τους.

— Θα μάθουμε σε λίγο τί συμβαίνει, ελε ο Βουαρζέ. "Ας τε-
λειώσουμε προς το παρόν.

Πραγματικώς δεν είχαν καιρό για χάσιμο. Τρομεροί κίνδυνοι
τους περιόριζαν από παντού.

Ο Φάβιος στήριξε το βλέμμα του πάνω στον δόν 'Αντόνιο, πε-
ριμένοντας άνησύνωτα την άπολογία του.

Γιατί δεν έδικαλογείτο; "Ετσι δεν θα τον έσοκόταν, δεν θα
ήταν άναγκασμένος να χύση το αίμα ενός συγγενούς του.

Μά ο δόν 'Αντόνιο σιωπούσε.

Ο Πέτρος Διάξ, βέβαιος πλέον ότι ο δόν
'Αντόνιο ήταν πραγματικώς ένοχος, πλησίασε
τους τρεις κυνηγούς και ελε:

— "Ακουσα, κύριοι, τίς κατηγορίες σας ε-
ναντίον του άρχηγού μου. Είμαι βέβαιος, ότι
το δικό μου βρίσκειται με το μέρος σας. Μου έ-
παρέπεται όμως μία τελευταία έρώτηση:

— Λέγε ελεύθερα, του άπάντησε ο Πέτρος.

— "Ηθελα να ρωτήσω, κύριοι, αν είσθε
βέβαιοι, ότι ο Φάβιος ελε ο πραγματικώς ά-
πόγονος των Μεδιάννα. Πους το βεβαιώνει
αυτό; Κι' αν το παιδί εκείνο χάρηκε και κά-
νετε λάθος;

— Το βεβαιώνω εγώ, ελε ο Βουαρζέ,
σηκωνόμενος επάνω. "Ορκίζομαι στον Θεό,
που μάς άκούει τη στιγμή αυτή, ότι ο νέος
αυτός ελε ο Φάβιος Μεδιάννας.

Τα λόγια του γρηναίου κυνηγού έπαισαν ά-
πώλτως τον γενναίο Μεξικανό.

— Δεν έχω να πω τίποτε άλλο πειά, ψιθύ-
ρισε. "Επαρέμεινέ μου να φύγω. Δεν θέλω να
παρευρεθώ στον θάνατο του ανθρώπου, ο ό-
ποιος ύπηρε έαρχηγός μου.

— Ελ' ελεύθερος, Διάξ, του άπάντησε ο
Φάβιος.

Ο Πέτρος Διάξ πλησίασε περιλυτός τον δόν 'Αντόνιο και σ'α-
βούσε έμπρός του, του φίλησε το χέρι.

Δεν του ελε λέξη. Τόν έπαιγε ή λήθη....

Προχώρησε έπειτα ως το μέρος που έβασε το άλογό του, το
χάιδεψε στη χατή κι' έτοιμάστηκε να καθελικένη και να φύγη.

Την ίδια στιγμή, ο Φάβιος σηκώθηκε επάνω, έγύαλε το μαχαίρι
του και το κάθισε έμπρός στον δόν 'Αντόνιο, στο έδαφος.

— Δόν 'Αντόνιο, ελε στον κατηγορούμενο, περιμένω την άπάν-
τησή σου, την άπολογία σου σ' εσα σε κατηγορήσαν οι δυο σύντροφοί
μου. Κύτταξε το μαχαίρι αυτό. Ο ίσκιος του πέφτει ως μισή σπη-
μή πάνω στη γη. Σ'αγαπά όμως, όσο ο ήλιος προσχωρεί στο στε-
ρέωμα, ο ίσκιος του θα μικραίνει και τέλος θα χαθή έντελως. "Αν
ως τη στιγμή που θα χαθή ο ίσκιος, δεν άπάντησης, δεν θα νεκρ-
μένουμε πειά την άπολογία σου και θα βγάλουμε την άπόφασή μας.

"Απόλυτη γαλήνη, γαλήνη νεκρική άπλώσαν γύρω....

Ο δόν 'Αντόνιο έστεκε δοθός, περιήφανος, περιμένοντας ηνί-
χραμα το τέλος του, όπως άρρωσε σ' έναν μεγιστάνα, σαν κι' αυτόν.

Κανείς δεν μιλούσε....

Ο Φάβιος ελε σκίψει το κεφάλι στο αήθος του κι' ήταν βυθι-
σμένος σε σκέψεις. Το δορμά, το όποιο θα συνέβαινε σε λίγη ώρα,
τον συνέτριβε.

Ο Βουαρζέ κύτταξε άνήσυχτα προς τη ζούγκλα, προσέχοντας
και στους παραμικρούς της θορύβους.

Μόνο ο Πέτρος κρατούσε χαρμόμενα τα μά-
τια του επάνω στον δόν 'Αντόνιο, σαν να ζή-
τούσε κατά την κρίση αυτή στιγμή να διαβή-
ση στα κατάβητα της ψυχής του δόν 'Αν-
τόνιο.

(Ακολουθεί)

Δόγω πληθώρας βλης, ή συνέ-
χεια των άναμνήσεων του κ. 'Αθ.
Ζερβοπούλου «ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝ»,
στο προσεχές φύλλο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 διάβολο, είτε ο Χόλμς, έκανε μια γκάφα, Χάρου — γιατί ο έφημεριδοπώλης δεν ήταν άλλος απ' τον αγαπημένο του μαθητή και βοηθό — μια χονδροειδή γκάφα, παιδί μου. Δεν έπρεπε να πάρης την κόρτα, 'Επρεπε να την ανταλλάξεις και να την αφήσεις στη θέση της. Δεν πρέπει, παιδί μου, να καταλάβουν οι άνθρωποι αυτοί πως τους κατασκοπεύουμε. 'Ωστόσο, για δώσε μου να δώ την κόρτα, τί γράφει.

— Ο Χάρου έγραψε απ' την τσέπη του κ' έδωσε στο Χόλμς την κόρτα που είχε κλέψει.
 — Ο αστυνομικός την πήρε και διάβασε πάνω σ' αυτή τα εξής: «Αδριο. Χίλιες λίρες. Προσοχή όμως! Ο κίνδυνος είναι μεγάλος».

— Πάρε πίσω την κόρτα, Χάρου, είτε ο Χόλμς, και πήγαινε να την οίξεις στο γραμματειακό του γραφείου. Κι' απάντησε δ' ο περριμένο να δεινίσουμε μαζί. Έχουμε να μιλήσουμε για πολύ σοβαρά πράγματα.

— Ο Χάρου Ταξόν απομακρύνθηκε άμέσως. Ο Σέρλοκ Χόλμς συνέχισε το δρόμο του, μεταμφιεσμένος πάντοτε σε Κάρολο Κνός, και τράβηξε προς την πλατεία Βικτωρίας. Ήταν βυθισμένος σε σκέψεις. 'Η οικογένεια Μπρούκς άρχισε να παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτόν.
 — «Ας εξετάσουμε καλύτερα τα μέλη αυτής της οικογένειας, έλεγε με το νου του ο αστυνομικός. Ο αρχηγός της, ο Έδουάρδος Μπρούκς, είναι ένας απ' τους είκοσι τέσσερες διευθυντές της Τραπεζής της 'Αγγλίας. Διευθύνει τώρα το τμήμα των χαρτονομισμάτων. Ο γιος του είναι γραμματέας στην ίδια Τράπεζα. 'Η κόρη του, η Έδιθ — πολύ όμορφο κορίτσι, με την πίστη μου! — σχετίζεται πολύ με τον γιατρό Χάρου. Και η σχέση τους αυτής είναι λιγάκι ύποπτες. 'Η μίς Έδιθ πληρώσε η πρέπει να πληρώσει το δοντογιατρού χίλιες λίρες. 'Ετσι του γράφει. Το ποσό αυτό δεν είναι άσυνήθιστο. Και δεν φαντάζομαι να είναι άμοιρη του γιατρού για το σφράγισμα των δοντιών της. 'Εξ άλλου, τα δόντια της δεν είναι διόλου χαλασμένα. 'Αρα, η Έδιθ χρωστά τα χρήματα αυτά γι' άλλο λόγο. 'Α! η οικογένεια Μπρούκς είναι πολύ ενδιαφέρουσα! Πρέπει να την έχω υπ' όψη μου...»

Στο μεταξύ αυτό, ο Σέρλοκ Χόλμς είχε φτάσει μπρος στο σπίτι του. Μόλις μπήκε μέσα, η κυρά Μπρόνν έτρεξε να τον συναντήσει.

— Μια κυρία είν' επάνω, κύριε Χόλμς, και σ'ας περιμένει από ώρα! του είπε. Δεν μπόρεσα να την έμποδίσω ν' ανέβει. Λέει, ότι είναι ανάγκη να σ'ας μιλήσει. Της είπα, ότι δεν ήξερα αν θα γινόταν σπίτι. Κι' εκείνη μου αποκρίθηκε, πως είναι απαραίτητη να σ'ας περιμένει κ' ως τη νύχτα, εν ανάγκη!

— Ο αστυνομικός έβγαλε τη ρεντιγκότα και την περνούσε τον κ' εκθάρισε μ' ένα μαντήλι τα χρώματα του μακιγιάζ του. Κατόπιν, έβαλε το σασκάκι του, άναψε την πίπα του και μπήκε στο γραφείο του. Μά σταμάτησε απότομα στο κατώφλι της πόρτας. Μια κομπωτική κυρία στεκόταν μέσ' στη μέση του δωματίου. Και η κυρία εκείνη ήταν η... μίς Έδιθ Μπρούκς.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

— Βοηθήστε με, κύριε Χόλμς! φώναξε η μίς Έδιθ στον αστυνομικό μόλις τον είδε, σπρίγγοντας με δύναμη το χέρι του. Σώστε με!... Είμαι χαμένη!...

— Μηνύστε, δεσποινίς, της απάντησε ο Χόλμς. Μην κάνετε έτσι. Μπορείτε να είστε βεβαία, ότι θα σ'ας βοηθήσω, άρχει να μου ζητήσετε δίκαια και λογικά πράγματα. Τι σ'ας συμβαίνει λοιπόν; Τι θέλετε από μένα;

— Πρέπει πρώτα να δηλώσετε, ότι αυτό που θα σ'ας πω, θα το κρατήσετε μυστικό, είτε η Έδιθ.

— Το επάγγελμά μου μου επιβάλλει να είμαι πάντα έχέμυθος, απάντησε ο Χόλμς. Ξέρω τα μυστικά των περισσότερων κατοίκων του Λονδίνου, με τα φιλιά για τον έαυτό μου.

— Αυτό που θα σ'ας πω, είναι ένα τρομερό, απάνταστο ή ανήθικος ή μίς Έδιθ. Κινδυνεύω να εκθέσω την τιμή μου... 'Ω! αν το μάθαινε ο πατέρας μου ότι είμαι εδώ και γιατί είμαι εδώ!... Τρέμω και πού το συλλογίζομαι ανάχα!...

— Δεν θα το μάθι ποτέ, έπος αν του το πείτε σεις, ή αν το είπατε ήδη σε κανέναν άλλο.

— Όχι! όχι!... Κανείς ακόμα δεν ξέρει τίποτε! 'Ήλθα τώρα σε σ'ας, κύριε Χόλμς, για να σ'ας παρακαλέσω να έμποδίσετε ένα έγκλημα που πρόκειται να γίνει. Ένα έγκλημα που προετοιμάζεται από

πολύ καιρό...

— Πέστε μου με λίγα λόγια, τί ζητάτε από μένα. 'Ομολογώ, ότι τα πολλά λόγια με κάνουν ν' αμυδάλλω για την απόλυτη ελλειψία του συνομιλητού μου. 'Όταν θα μάθω τα καθέκαστα της υπόθεσης, θα σκεφθώ πως πρέπει να ενεργήσω. 'Αλλά... με συγχωρείτε... δεν ξέρω ακόμα με ποιόν έχω την τιμή να μιλώ τούτην ώρα...

Κι' ο αστυνομικός κάρφωσε το τρομερό βλέμμα του στα μάτια της κομπωτιμένης νέας. Γνώριζε τ' όνομά της. Μά της έκανε αυτή την ερώτηση, για να ιδεί αν θα ήταν ελλειψική.

— 'Ονομάζομαι Έδιθ Μπρούκς, αποκρίθηκε η νέα, και είμαι κόρη του κ. Έδουάρδου Μπρούκς, ενός απ' τους διευθυντές της Τραπεζής της 'Αγγλίας.

— Δεν είχε πει ψέμματα.

— Σε τί μπορώ να σ'ας φανώ χρήσιμος, μίς; είτε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Το περασμένο καλοκαίρι, ο πατέρας μου νοίκιασε ένα μικρό σπίτι στο Σπρηγφίλντ. Ξέρετε βέβαια πού είναι.

— Ένα χαρμόσυνό τόν Τάμπερ, δυο ώρες μακριά απ' το Λονδίνο. Είναι ένα προάστιο πολύ γραφικό, τόπος θερμής διαμονής των πλουσίων.

— 'Ακριβώς. Σ' αυτό το χωριό λοιπόν, γνώρισα έναν νέο, δεν ξέρω τώρα πως να συνεχίσω, κύριε Χόλμς. Αποδόναμ ντροπή μετάνοια. Με σ'ας όμως νομίζω, ότι βρίσκομαι μπρος σ' έναν πνευματικό. Νά μην σ'ας το πολυλογώ, άγάπησα αυτό τον νέο... μ' έγάτησε... και μου άκριβησε μάλιστα, ότι θα είναι αιώνα δικός μου. 'Υστερ' απ' όλα αυτά, του δόθηκε μια μέρα...

— Κάνετε μια μεγάλη άπερισκεψία, μίς.

— Σε λίγο καιρό, κατάλαβα πως θα γίνο μητέρα.

— 'Α! έ! Τα πράγματα άρχίζουν να γίνονται σοβαρά! Μά δεν θα μπορούσατε να τα έμολογήσετε όλα στον πατέρα σας;

— Αν ο νέος που άγατήσατε, είναι άξιος σας, φαντάζομαι ότι ο πατέρας σας ευχαρίστως θα έδινε τη συγκατάθεσή του γι' αυτό το γάμο.

— Ναι, βέβαια, ψιθύρισε η νέα, κοκκινίζοντας. 'Ο φίλος μου όμως δεν μπορεί να με ζητήσει απ' τον πατέρα μου. 'Επάρχουν ώρισμα έμποδια. 'Ω! είμαι βεβαία, ότι έξασπώνθαι να μ' άγατά. 'Ωστόσο, δεν μπορώ να γίνο γυναίκα του.

— Θα είναι παντρεμένος, σκέφτηκε ο Σέρλοκ Χόλμς. Και τί κάνετε, μίς, συνέχισε με δυνατή φωνή, για να κρατήσετε μυστικό το άποτέλεσμα των ερώτων σας;

— Ο αστυνομικός, λέγοντας αυτά, δεν κίτταζε στα μάτια την Έδιθ. Μάντεψε πως δεν θα του έλεγε την αλήθεια.

— Τώρα θα μάθετε πού είναι το μεγάλο έγκλημά μου, το κέριμα που πληρώνω πολύ ακριβά! τραύισε η Έδιθ με δακρυσμένα μάτια. 'Όταν είπα του φίλου μου τί συνέβαινε, έκρινε με πήρε και με πήγε στο Λονδίνο. Δικαιολόγησα στον πατέρα μου το έγκλημα αυτό ταξείδι, λέγοντας ότι ήθελα να κάνω μερικά ψώνια. 'Ο φίλος μου μου έδωσε τότε τη διεύθυνση ενός δοντογιατρού.

— Έδώ έμιασε! είπε με το νου του ο αστυνομικός. Μήπως θα μου ζητήσει να την προστατεύσω απ' το γιατρό Δάν Χάρου;

— 'Ο γιατρός αυτός, εξακολούθησε η Έδιθ, είναι κάποιος Δάν Χάρου. Μένει στο Κάβεντς Σκουέρ. Το θεωρώ περίττο, κύριε Χόλμς, να σ'ας κάνω λόγο για τις δουλειές αυτού του ανθρώπου, για τις ειδικίες που κάνει στις νέες. 'Η πελατεία του άποτελείται αποκλειστικά από γυναίκες και κοπέλλες, που θέλουν να κρίψουν την κατάστασή τους. Θεέ μου! μί μ' άφινε να εξακολουθήσω! Πέστε μου, σ'ας θεωρησαν καλά, ότι με καταλάβατε, ότι δεν είναι ανάγκη να συνεχίσω. Δεν μπορώ να μ' λήσω απ' την ντροπή μου...

Και η Έδιθ σέκασε τα μάτια της με το χέρι της. 'Ο Χόλμς, ο οποίος την παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή, πίστεψε για μια στιγμή, ότι η νέα αυτή δεν έπαιζε κωμωδία, ότι ήταν ειλικρινής.

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, μίς Μπρούκς, ψιθύρισε. Και τί συνέβη ύστερα;

— 'Η μίς Έδιθ δεν απάντησε άμέσως. Άφησε το κεφάλι της να πέσει στο στήθος της, ενώ άφθονα δάκρυα έτρεχαν απ' τα κοκκινισμένα μάγουλά της. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς την άφησε να συνέλθι λίγο απ' την ταραχή της και έαναγκάσμο την πίπα του.

— 'Απ' τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στου Χάρου, σκέχισε η νέα, με βρήκε μια μεγάλη συμφορά. 'Απ' την ημέρα εκείνη έχω την έντοπιση, ότι ένας δάμονας με παρακαλεί να κάνω κάτι τρομερό, κάτι που δεν τολμώ ούτε να το φαντασθώ!

— Ένωθ, είπε ο αστυνομικός. 'Ο Χάρου έμεταλλεύεται το μυστικό σας. Σ'ας άπειρε πως θα το φανερώσει στον πατέρα σας και σ'ας εκθιδεί να του δίνετε χρήματα. Αυτό δεν θέλατε να μου πείτε, μίς Μπρούκς;

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΥ ΚΙ' Η ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

('Η Άνναπέλλα στην Ούγγαρία, ξετρελλαμένη με τους Τσιγγάνους και τα μαγικά τους βιολιά)

Η Άνναπέλλα

μια και να κλείσει τις πόρτες, γιατί από τον πολλή συνοσισμύ κινδύνων οι θαμνασται της φράις βεντέτας να πάθουν από άσφυξία...

Μολαταύτα κάποιος παρισινός σελόβιτς, ο οποίος είδε την Κλάρα Μπού και πολύ κοντά, δεν έμεινε και τόσο ένθουσιασμένος μαζι της.

— 'Η περίφημη βεντέτα, γράφει, δεν είναι και τόσο άρτια, γοργακή στην πραγματικότητα, όσο είναι στην όδότη. Το δέμα κινείται έξω από τον κινηματογράφο. Άλλωστε η Κλάρα θα μακιγιάζεται, με πολλή προσοχή, όταν παίζει...

Ένας άλλος όμως δημοσιογράφος, ο οποίος έγινε δεκτός από την Κλάρα Μπού στο ξενοδοχείο όπου μένει, γράφει ότι ναι μιν η δόσημη ήθοποιός δεν είναι τόσο φράια, όσο φαίνεται στον κινηματογράφο, αλλά είναι πολύ συμπαθητική, πολύ χαριτωμένη, ευγενική κ' άρελή και η συντροφιά της είναι κυριολεκτικώς γοητευτική.

Πάντως όλοι βρίσκουν, ότι η Κλάρα Μπού είναι πολύ με το κοστούμια σπόρ που φορεί στον δρόμο, κ' ότι είναι πολύ πολύ θελκτική με τα έλαφρα φορέματα που φορεί μέσα στο σπίτι.

— 'Η Κλάρα άγατάς πολύ το Παρίσι και σκεφτείται να μείνει στη γαλλική πρωτεύουσα κάμποσον καιρό ακόμα.

Έκτος από την Κλάρα Μπού, βρίσκεται αυτές τις ημέρες στο Παρίσι και η περίφημη Ζανέτ Μακντόναλντ.

Και η γόρσα αυτή της όδότης δεν περιόριζεται στο να μοιράζει μόνο φωτογραφίες της με ίδιόχειρες άφιερώσεις, όπως η Κλάρα Μπού. Τραγουδάει και παίζει στα καλύτερα παρισινά θέατρα κ' οι παρισινοί τρέχουν να την ιδούν από κοντά και να την θαυμάσουν.

— Άκούει άόχρτα τη γλυκεία της φωνή, κατ' ευθείαν από τα φράια της χείλη, χωρίς την μεσολάβηση κανενός μικροφώνου.

Φαίνεται δέ ότι η έξασπινμένη ήθοποιός είναι τόσο φράια στην πραγματικότητα όσο και στον κινηματογράφο. Το σώμα της είναι άρμονικότατο, τα μάτια της πολύ μεγάλα, ζωηρά κ' έκφραστικά, κ' ένα θαυμάσιο κροτεινό πράσινο χρώμα. Τα μαλλιά της είναι πού λυατερα και πού χρωσά κ' απ' το... χρωσάρι. Το χαμόγέλι της τέλει είναι θελκτικότατο. 'Η χαριτωμένη αυτή βεντέτα δεν παίζει μόνον για δική της όφελος στα παρισινά θέατρα. Είναι τόσο καλόκαρδη, ώστε λαμβάνει συχνά μέρος σε διάφορες φιλανθρωπικές παραστάσεις. Τελευταία έπαιξε ύπερ του «Συλλόγου Άντιφρων» και η άπαράξες ήταν πολύ ικανοποιητικές.

— 'Ο πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Δεμπερν ευχαρίστησε με θερμά λόγια ευγνωμοσύνης την φράια ήθοποιό. Και η Μακντόναλντ τον είπε, με πολλή μετωφοροσύνη:

— Δεν είναι και σπουδαίο ότι έκανα ως τώρα, κ. πρόεδρε. Πρέπει να κάνω πολύ περισσότερα.

— Όπως η Κλάρα Μπού, έτσι κ' η Ζανέτ Μακντόναλντ, λατρεύει το Παρίσι. Την συγκινούν πολύ πάντων η αθόρυμης κ' έγκάρδης ελπίσινος που παρουσιάζει Κοινού.

— Στην Άμερική, είτε σ'ους παρισινούς δημοσιογράφους ή θελκτική βεντέτα, ο κόσμος δεν είναι τόσο ένθουσιασμένος, όπως εδώ. Άλλωστε έμεις οι ήθοποιοί που κινηματογράφου πολύ σπανίως μετουμε με τις έπειρημες του Κοινού. Παίξουμε μόνο μπροστά σ'ους σαρβωτάς και τους έμπερσάριους, και όταν ο κόσμος χειροκροτεί

Η Τζίνα Μανίς

το παίζιμό μας στην όδότη, έμεις δεν άκούμε τίποτα!...

Στο στούντιο του Σινεμά—Πατέ, στο Παρίσι, γυρίζεται κατ' αυτές ένα νέο αστυνομικό κινηματογραφικό έργο, με τον τίτλο: «Ένα Άνθρώπινο Κεφάλι».

Σκηνοθέτης του έργου αυτού είναι ο Ζυλιέν Ντιβιδέ, ο οποίος είχε σκηνοθετήσει από όλιγων μηνών, με πολλή έαυτογία, και το περιφημο έργο: «'Η Κοκκινάτρη», το οποίο λίαν προσεχώς θα προβληθή και στην Ελλάδα.

Την κανονίκα ταινία «Ένα Άνθρώπινο Κεφάλι», θ' άρχίσουν με κάπως να την ιδούμε στην Άθήνα, γιατί μόλις τώρα γυρίζεται στο Παρίσι. Φαίνεται άπότοσο ότι είναι ένα πολύ πρωτότυπο κ' έξαιρετικώς ενδιαφέροντος δόγμα.

— Όπως σ' όλα τ' αστυνομικά έργα, πρόκειται πάλι για κάποιο έγκλημα, αλλά αυτή τη φορά οι θεαταί έξουν άμέσως από την άρχη πούς είναι ο ένοχος. 'Ο,τι μένει να μάθουν είναι αν ο αστυνομικός θα μπόρεση ν' άποδείξει την άθωότητα ενός άδικως κατηγορουμένου άθου.

Στο έργο αυτό παίζουν ο διάσημος κίτρινος ήθοποιός 'Ινκλίνωφ στον ρόλο του φονιά και ο Χάρου Μπόρ στον ρόλο του αστυνομικού. 'Η περίφημη Τζίνα Μανές ένασκονεί πάλι θαυμάσια την μορφή γυναίκα, στο πρόσωπο της 'Ένας, φίλης του ένοχου. Επίσης η χαριτωμένη δούδς Ντάμα, τραγουδάει σ' αυτό το φιλμ διάφορα παθητικά τραγούδια, νέες της έντελως έκφρασώνς.

— 'Η Μάριεν Ντήτριχ, η όποία βρίσκεται τώρα στο Χόλλυγουντ, θυμάται πολύ όταν παρουσιάζουν το παίζιμό της με το παίζιμο της Γκρέτα Γκάρμπο.

— Μπορεί, λέει η άνιγματική βεντέτα, μπορεί να θαυμάζω την Γκρέτα, αλλά δεν ύπόχει κανέναν λόγο να την μιμηθώ. Καθεμιά από μ'ας έχει διαφορετικό ταλέντο. Έκείνη είναι η Γκάρμπο, κ' εγώ είμαι η Ντήτριχ. Μη με παραβλέπετε λοιπόν, σ'ας παρακαλώ, με καμιά άλλη καλλιτέχνηδα, ούτε και με την Γκρέτα.

— Εγώ θέλω να έχω άτομικότητα στο παίζιμό μου, και πιστεύω πως έχω άρκτη.

— Όπως θα έχετε, η μεγάλη καλλιτέχνης φορεί με άπειρη χάρι τα άνδρικά κοστούμια, καθώς την έχουμε δει άλλωστε σε μια σκηνή του έργου «Μορόκος», το όποιο προβλήθηκε και στην Άθήνα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

Και στο νέο έργο που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, «'Η Ξανθή Άφροδίτη», η Μάριεν Ντήτριχ παρουσιάζει πάλι ντυμένη άνδρικά, επάνω στη σκηνή ενός μουσική-χόου.

— 'Η Ξανθή Άφροδίτη γυρίστηκε σε δύο γλώσσες, γερμανικά και γαλλικά, και, καθώς φαίνεται, η Ντήτριχ έξεργάει στην ταινία αυτή σε τέχνη και σε χάρι κάθε άλλη της δημοσιότητα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΖΙΝΤ

ΗΝ ίδια στιγμή που ο μικρός γυιός της θρησκείας του πάγον άνοιγε με προφύλαξη την πορτούλα του λαχανόκηπου, ο κόμης ντε Μαριμπού, πηδώντας το φράχτη, δρόμους ξαφνικά μπροστά του.

— Πού τρέχεις έτσι διαστωχός; τον ρώτησε.

Ο μικρός στάθηκε παραγμένος. Στιφογύρισε μηχανικά το πηλίκιό του στα χέρια του και με τρεμάμενη φωνή απάντησε:

— Κύριε κόμης, πηγαίνω σε μια δουλειά που μ' έστειλε η μητέρα μου.

Ο κόμης έμεινε για λίγο δισταχτικός. Ύστερα όμως, με τόνο έπατακτικό, είπε στο μικρό:

— Δώσε μου το γράμμα!...

Ο μικρός τ' έχασε.

— Κύριε κόμης, δεν έχω κανένα γράμμα, απάντησε.

Η απάντησή του αυτή έκανε τον κόμη να θυμώσει. Ήταν βέβαιος πως ο μικρός το έλεγε ψέματα. Τον έπιασε από τ' αυτιά και τραβώντας τον δυνατά του είπε, με φωνή ύποπτη:

— Δώσε μου άμεσα το γράμμα, ήλθες!...

Τό παιδάκι άρχισε να κλαίει άπ' τον πόνο και να φωνάζει:

— Μητέρα μου!... Μητέρα μου!...

Η φωνή και τα κλάματα του, άντί να μαλακώνουν τη σκληρή καρδιά του κόμητος, τον έκαναν να θυμώσει περισσότερο.

— Μου δίνεις το γράμμα, και ή όχι; ούρλιαξε.

Ο μικρός τούμαζε για καλά. Έβραζε στη μελούζα του και έβγαλε ένα φάκελλο.

Ο κόμης τον άρπαξε άμεσα, τον άνοιξε με βία και άρχισε να διαβάζει με προσοχή το γράμμα που ήταν μέσα. Διαβάζοντας σταματούσε σε κάθε στίχο και το πρόσωπό του γινόταν όλο και πιο χλωμό και πιο άγριο.

— Περίμενε 'δω. Μη κουνιθείς βια να γυρίσω. Αν φύγεις θα σε σκοτώσω!...

Τρέχοντας έπειτα πέρασε τον κήπο, ανέβηκε στον πύργο και σε λίγα λεπτά ξαναγύρισε. Πλησίασε το μικρό, του έδωσε ένα φάκελλο βιαίο μ' ένδειξη ποιή είχε στήσει και του είπε:

— Έβαλα πάλι το γράμμα στη θέση του. Θα το πάρεις και θα το δώσεις εκεί που σου είπαν. Με κατέλαβε; Και δεν θα πεις τίποτα σε κανένα. Αν πεις και μια λέξη έστω—θα το μάθω και τότε... αλλοίμονό σου!...

Ο μικρός πήρε το φάκελλο, τον έκρυψε στη μελούζα του και έσηθύνισε:

— Πολύ καλά, κύριε κόμης. Δεν θα είπω απολύτως τίποτα.

Κι' έφυγε τρέχοντας.

Ο κόμης ντε Μαριμπού τον παρακολούθησε άπ' τη θέση του ως που τον έχασε άπ' τα μάτια του, στην άρχή του δάσους. Έπειτα τράβηξε άργά-άργά για τον πύργο.

Είχε άρχισει να νυχτώνει.

Ο κόμης στάθηκε μπροστά στην πόρτα του ιδιαίτερου δωματίου της γυναίκας του και, πριν να μπει μέσα, πήρε μια βαθιά άναπνοή. Η κόμισσα καθόταν μπρος στο παράθυρο και κυττούσε άνέμεσα άπ' τα δέντρα το φως της ημέρας που λυσιπυρριόταν... Φαινότανε πολύ σκεπτική...

Ο κόμης τη χαϊρέθηκε και πλησίασε στο παράθυρο. Τό θέαμα ήταν άληθεια υπέροχο. Μπροστά τους άπλωνότανε, στρωμένους με τα χρυσωμένα φύλλα του φθινοπώρου, ό φαρδύς δρόμος, που έφερε στην έξοχότητα του μεγάλου κήπου του πύργου, λουσιμένος στο χρυσωμένο δυσμικό φως.

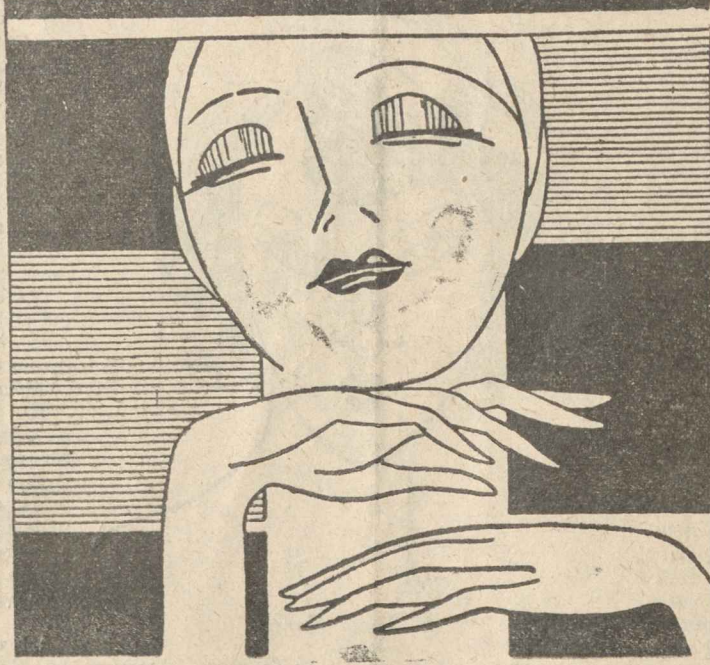
Η κόμισσα δεν μιλούσε.

— Αποφασίσατε τίποτε για την άναχώρησή μας; τη ρώτησε ξαφνικά ο κόμης.

— Όχι. Γιατί να φύγουμε από τώρα; του απάντησε.

— Μα έσείς διαβάζατε να γυρίσουμε γρήγορα στο Παρίσι...

— Συνήθισα πειά στον πύργο, φίλε μου.

— Όποτε μπορού να γράψω στο θυμωό μας να μη μ' έτοιμάς ακόμα το σπίτι μας στο Παρίσι;

— Βεβαίωτατα.

Ο κόμης δεν είπε άλλη λέξη. Βγήκε έξω άπ' το δωμάτιο της γυναίκας του και άντί να πάει στα διαμερίσματά του κατέβηκε στην κήπο. Έμεινε εκεί άρκετές ώρες. Κι' όταν ξαναβέθηκε στον πύργο για τό γεύμα ήταν τρομερά κουρασμένος και καταλασπομένος. Άλλαξε γρήγορα-γρήγορα και πέρασε στην τραπεζαρία.

Κατά τη διάρκεια του φαγητού έδειχνε έξαιρετική διαγωγή και μιλούσε στη γυναίκα του με μεγάλη λεπτότητα.

Συνάδενσε κατόπιν την κόμισσα ως την πόρτα του δωματίου της, και της είπε με γλυκιά, απαλή φωνή:

— Θα σ' άνησυχήσω, άν καήσω λίγο μαζί σας;

— Τι λέτε; Άπεναντίας μάλιστα, απάντησε ή κόμισσα.

Ο κόμης μπήκε μέσα και κάθισε άντικρυ της, σε μια πολυθόνα. Φαινότανε σαν ν' απολάμβανε την άρωματισμένη άτμόσφαιρα του δωματίου της γυναίκας του, τό οποίο φωτιζότανε μόνον από μια λάμπα, με ένα κόκκινο άμπαλούρι.

Η κόμισσα κεντούσε.

Όταν πλησίασαν ή δέκα, ή νέα γυναίκα άκούστηκε τό κέντημα στα γόνατά της και είπε:

— Κουράστηκα να κεντώ, είμαι πολύ, πάρα πολύ κουρασμένη!

— Άς καθήσουμε ακόμα λίγο, είπε ο σύζυγός της, είνε τόσο όρατα έδω μέσα, στη γλυκιά ήρεμία της νύχτας!...

— Όπως θέλεις, φίλε μου.

Έμεινε άκίνητος λίγα λεπτά. Έπειτα κίνησε την ώρα που η γάλο ρολόι μ' άπότομα πήρε τη λάμπα και την έβαλε κοντά στο άνοιχτό παράθυρο.

Η κόμισσα έκανε ένα κίνημα παρατήρας και θέλησε να τον έπιπλη.

— Τι κάνετε εκεί; του είπε.

— Βάζω τη λάμπα στο παράθυρο της ά-άντησε άδιάφορα.

— Όχι, όχι. Δεν πρέπει, δεν πρέπει...

— Γιατί; Τι λόγια είν' αυτά;

— Η λάμπα είνε πολύ καλά εκεί που είνε.

— Άν σ' άρεσει παρακαλώ να τη θάλεις;

— Θα την άρρινα εκεί, παρ' όλα τα παρανόμια σας. Μη ταραχίζετε να ένα τέτοιο άσχημο ποίημα.

Είπε έντεκα παρά πέντε. Έχω άκοιθώ πέντε λεπτά χωρίς να σ' άς πω ότι πρέπει. Έπειτα θα π' άν και σ' ές θάβετε τη λάμπα μ' νη σας...

— Άκούσατέ με λοιπόν. Μη άπαύστε από μ' νησε τώρα! Στην άρχή άμπεβαλλω. Πίστεται ότι δεν ήταν δυνατόν να κάνετε μια τέτοια άτιμία!...

Διαμαρτύρησε; Σας π' άρξαι ή λέξη; άπάντησε; Δεν έβ' άνω δυστυχώς πω λεπτά λέξη να χαρακτήρισω την πράξη σας.

— Δεν είν' άλήθεια! φώναξε ή κόμισσα κατασυγκινημένη.

— Χμ... Όλες έτσι λένε: «Δεν είνε άλήθεια». Άλλά έχω άναμεισθήσεις άποδείξεις της άπιστίας σας.

— Πολλές φορές σκέφτηκα, τί θα έκανα άν με άπαύσατε. Είχατε πολύ καλά, ότι είμαι δεινός σταδιοστής. Άλλά τί σημαίνει; Κάθε μονομαχία έχει και τα άποδοτά της. Μου έβανε λοιπόν το διαβόλιο. Μό άντί είνε πολύ κοινή λύση και, άσφαλώς θα σ' άς άχαιριτούσε... Μη ταραχίζετε. Έχουμε ακόμα δυό λεπτά χωρίς ήλθησαν και έκδικηθ' ά' έναν πρωτότυπο τρόπο και σ' άπό μ' βοηθήσατε και σ' ές... Μην κυττάτετε τη λάμπα. Είνε πολύ καλά στη θέση της... Διάβασα το γράμμα που στείλατε πριν θωρήσει στο φίλο σας. Τό διάβασα και κατόπιν τό έλεεσα πάλι σ' ένα φάκελλο και του τό έστειλα.

— Είστε ένας έλεινός! φώναξε έξαλλη ή κόμισσα.

— Και σεις... μια ετίμως γυναίκα!... Τέλος πάντων... Ο φίλος σας έλαβε το γράμμα σας και άπου νάναι φτάνει. Είνε έντεκα άρκετός. Άκουσε!... Είλε τη λάμπα στο παράθυρο και πλησίαζε. Αυτό είνε τό σινάλο που του κάνεις. Έρχεται!... Έρχεται!...

Ο κόμης έπιασε να μιλά. Νευρική σιγή βασίλευε στο δωμάτιο. Μαριμπού μόνον άκούστηκαν γαργίσματα σκύλων...

Η κόμισσα σηκώθηκε άπότομα έπάνω και άόμισε προς τό π'...

ΓΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Έκείνος.—Άπόψε, δεσποινίς, έλθετε τό μαργαριτάρι της συγγενειώσεως!

Εκείνη.—Γι' αυτό λοιπόν μου... κολλήσατε σαν στρεΐδι;

Μεταξύ φίλων.

—Ο σκύλος μου είνε ο πιστός φύλαξ του σπιτιού μου. Άγαπητέ μου.

—Την άρίνεται λυτό τη νύχτα;

—Όχι, γιατί φοβάται... μ' ή μου τον κλέψουν!

Μεταξύ δυό κλασικών τριπέλων:

—Ά, φίλε μου, άπόψε είδα ένα νόστιμο όνειρο: Φαντάσου, ά-νεύριστα ότι έδούλενα!

—Μα σε καλό σου! Και τό λες αυτό τό όνειρο νόστιμο; Δεν τό λες καλύτερα έφιάλη!

Ένας Άγγλος λόρδος, εύρισκόμενος κάποτε στην Άμερική, παρίστανε σθηροδρομικός άπό τη Νέα Υόρκη στον Άγιο Φραγκίσκο. Στο βαγν-λί του τράινου θρισκόταν ή νύχτα και ένας Άμερικανός, ο οποίος τό προεί ξύπνησε, ρώτησε τον Άγγλο:

—Είν' άλήθεια, κύριε, πως είσθε άπ' εκείνους τούς άνθρώπους που πηλοφορούνται «λόρδους»;

—Μάλιστα, κύριε, άποκρίθηκε ο Άγγλος.

—Και είσθε πολύ πλούσιος; έξακολουθούσε με την ίδια άταρξία ο Άμερικανός. Παρα-δύναστε χάριν, μπορείτε να ξοδέψετε έκαστό χιλιάδες δολάρια, για να κάνετε τό κέρψ σας;

—Μάλιστα, κύριε, έπάνελαβε πάλι ο Άγγλος.

—Ά! μα τότε, φώναξε ο Άμερικανός, άν ήμουν έγώ στη θέση σας, θα έπαινα ένα όλό-κληρο βαγν-λί μόνος μου. Γιατί, λόρδε μου, άν μ' άρρισε άπόψε να κοιμηθώ με τό άννιπό-πορο ροχαλιτό που κάνετε!

Εκείνος.—Τι θα έκάνατε, δεσποινίς, άν ήμουν εγώ;

Εκείνη.—Θά έβαζα π'ς φρονές.

Εκείνος.—Άλλά κανείς δεν θα σ' ά-καρτε.

Εκείνη.—Τό... έξω!

Μεταξύ μικρών:

—Και πως τη λέγε τη δασκάλα σου, Τάχη;

—Έγώ τη λέω «δεσποινίς», ο μπαμπάς έχρη-μαίνομαι ή μαμά τη λέει «παντοφλά»!...

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

Εκείνη.—Τό... έξω!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στό Λονδίνο έγιναν πρό μηνός τά έγκαίνια του «Συνδέσμου προστασίας γυναικείων δικαιωμάτων».

—Ο Σύλλογος αυτός άποτελείται από κυρίες της άνωτέρας άποστοχρατίας και σκοπός του είνε ο περιορισμός των διασυγίων.

—Υπεβλήθη μάλιστα έκ μέρους του Συλλόγου αυτό μακροσκελής υπόμνημα στο άπουργείο Δικαιοσύνης, διά του οποίου ζητείται να διαταχθούν τά άγγλικά δικαστήρια να μη χορηγούν διαζύγια για άσήμεντες άφορές.

—Ο παγκοσμίου φήμης Άμερικανός πολυκατομιμητοής Φόρντ άπό τον περασμένο Ιανουάριο καταβάλλει σε κάθε έργάτι του επί πλέον του μισθού του δεκαπέντε δολάρια μηνιαίως για κάθε παιδί του, άν σπουδάσει σε σχολείο της δημοτικής εκπαίδευσως, δέκα δολάρια άν σπουδάσει σε σχολείο της μέσης εκπαίδευσως και δεκαπέντε δολάρια άν φοιτά σε πανεπιστήμιο.

—Σ' όλη την Ιταλία υπάρχουν 135 θέατρα που φέρουν τό όνομα του Βέρδι, 82 που φέρουν τό όνομα του Παγκανίνι και 27 του Ροσσίνι.

—Στό Έθνολογικό Μουσείο της Πετρούπολεως, σύμφωνα με μια τελευταία καταγραφή, υπάρχουν 1.300.000 άντικείμενα τέχνης, ή άξία των οποίων υπερβαίνει τά 75.000.000 χρυσών ρουβλίων.

—Η «Δημοσία Βιβλιοθήκη» της Πετρούπολεως θεωρείται ως ή δεύτερη κατά σπουδαιότητα σε όλο τον κόσμο, λόγω του άριθμού και της άξίας των έργων που περιέχει.

—Στη Βιβλιοθήκη αυτή υπάρχουν 4.500.000 τόμοι, ή άξία των οποίων είνε άνυπόλογιστη.

Τό Δικαστήριο του Κασόου της Μολδαβίας έδίκασε πρό μηνός εις θάνατον δεκαεπτά Άτσιγγανούς, έκ των οποίων δύο γυναίκες, κατηγορούμενες έπ' άνθρωποφονία!

—Όπως άποδείχτηκε κατά τη διεξαγωγή της δίτης, οι Εύρωπαίοι αυτοί κανίβαλοι είχαν κατα-κρεουργήσει και καταβροχθίσει, σε διάστημα έξη μηνών, πενήντα τέσσερα άδωα παιδιά!

—Στό Νόρφολκ της Άγγλίας διοργανώθηκε την περασμένη βδομάδα μια τελετή έκ μέρους της Δημοσχίας, προς τιμήν της οικογενείας Μίλντον.

—Οι δώδεκα άδελφοί και άδελφές που άποτε-λούν την οικογένεια αυτή, άριθμούν σήμερα συνολικό βίο 987 ετών!

—Στις βορεινές χώρες της Κίνας ένέσκηψε τελευταία μια θανατηφόρος επιδημία, γνωστή υπό τό όνομα «πνευμονική πανώλης».

—Κατόπιν έπιμόνων έρευνών, άνεκαλύφθη ότι ή άσθένεια αυτή μεταδίδεται από τις φέριες ένός τρακτικού, ερασιπαγών καλούμενου, τό οποίο είνε άρκετά περίεργο για τό πλούσιο τριχώμα του.

—Τά τρακτικά αυτά ζουν σε βάθος 10-12 μέτρων υπό την γήν, άπου και φεύγουν τά λαβυριν-θώδη κορηφύγετά των.

—Τό είδος αυτό των τρακτικών συναντάται μόνον στις επαρχίες της βορείου Κίνας, στη Μογγολία και στη Σιβηρία.

—Τό βαθύτερο άρτεσιανό φρέζο όλου του κόσμου βρίσκεται στην Ολίβδα της Καλιφορνίας. Τό βάθος του φτάνει τά 2.465 μέτρα!

—Στό στενό του Γιβραλτάρ ύπάρχει ένα ισχυρό ρεύμα τό οποίο παρασύρει τά πλοία από τον Ωκεανό στη Μεσόγειο Θάλασσα.

—Τελευταία έγιναν πειράματα, για να εξακριβωθεί άν τό ρεύμα αυτό έχει επίδραση και στο βάθος της θαλάσσης.

—Τά πειράματα αυτά άπέδειξαν ότι σε βάθος 150 μέτρων και κάτω ύπάρχει άγνίτετο ρεύμα, πρσαχόμενο έκ της Μεσογείου, και προχωρά προς τον Ωκεανό.

—Οι περιεργότεροι άπ' όλους τούς τάφους του κόσμου είνε οι τάφοι των Κινέζων αυτοκρατόρων.

—Άντί επιτημών πλάκας, θοισκονται πάνω σ' αυτούς τινάστοι έλέφαντες ή καμήλες, έργα γλυπτικής τέχνης.

—Ο Άγγλος περιηγητής Πέτερ Γουώλκερ, περιγράφοντας σ' ένα εύρωπακό περιοδικό τις έντυπίσεις του από τά τελευταία του ταξείδια, άναφέρει ότι στα δάση της Βολιβίας ύπάρχει μια ποικίλος φυτό φιλη Ίνδων, των Κουρούγκουα.

—Οι Κουρούγκουα δεν διαφέρουν καθόλου από τούς πρωτόγονους ανθρώπους. Άνοίγουν στις καλδές τους λέκκους μισό μέτρον και μέσα σ' αυτούς άχχουν τό νερό που θα πούν, και τό άπό μεταφέρουν από τις γειτονικές πηγές ή τά ποτάμια, μέσα σε πλατεία φύλλα δένδρων!

—Τό παράξενο όμως με αυτούς είνε ότι δεν έχουν γλώσσα! Συνεννοούνται μεταξύ τους με χειρονομίες, συνοδευόμενες από άνάφους κραυγές.

—Ένας νέος από τη φυλή Κουρούγκουα, μόλις άπ' άπ' διατίας μεταξύ των λευκών, δεν μπορεί ακόμα να μάθει να λέη μια λέξη.

—Κατά τη γνώμη του περιηγητού Γουώλκερ, τό φαινόμενο αυτό όφείλεται στην έλαττωματική κατασκευή του οδρανίσκου και της γλώσσας των Κουρούγκουα.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΣΠΡΗ ΠΟΔΙΑ

ΕΡΩ τι θα με ρωτήσετε, μάς είπε Έσαφνα ο καθηγητής Βαζόν, χαμογελώντας μελαγχολικά. Θα με ρωτήσετε γιατί συγκινήθηκα τόσο όταν αντίκρισα αυτή την άσπρη ποδιά, την ποδιά κάποιας καμαριέρας, χωρίς άλλο. Έ, λοιπόν ναι. Όμοιο γο, ότι πραγματικά συγκινήθηκα. Η ποδιά αυτή μου θυμίζει κάτι που θα μείν η βαθειά χαραγμένο στη μνήμη μου και στην ψυχή μου, όσο ζώ.

Ο πατέρας μου, καθώς ξέρετε, πέθανε όταν ήμουν ακόμα στην κοιλία. Με ανάθρεψε η μητέρα μου, με χίλιες δυό θυσίες. Ένα ήταν σ' όνειρό της: να πάρω το διπλωμά μου και να γίνω γιατρός. Για να το πετύχουμε όμως αυτό, καθώς θα καταλαβαίνετε, αναγκαστήκαμε να υποφέρουμε πολύ, να δοκιμάσουμε τις μεγαλύτερες στερήσεις, να πενιάσουμε. Υπέφερα βέβαια πολύ για τη στενότητα ζωής που περνούσαμε. Δεν τολμούσα όμως να παρακαλέσω κάποιον, γιατί η γοργή μητέρα μου μου έδινε πρώτα το παρτίδο της υπομονής και της εγκαρτερήσεως.

Η μητέρα μου, λιγνώνισα να σάς πω, ήταν από πολύ άρχοντική οικογένεια. Καταγόταν από ευπαθείς, από τους οποίους είχε κληρονομήσει όλο τον ιπποτισμό και την ευγένεια του χαρακτήρος των. Αν και χόρεψε νεοτατί, εν τούτοις εγκατέλειψε όλες τις καλές καταστάσεις, κάθε κοσμική σχέση, για να υποστηρίξει στο παιδί της, σ' εμένα, την οικονομική μας κατάσταση. Δεν μάς επέτρεπε να έχουμε υπηρέτρια. Γι' αυτό, όλες τις δουλειές του σπιτιού —και τις βαρύτερες ακόμα— τις έκανε η ίδια, χωρίς όμως να χάσει ποτέ το περήφανο και γεμάτο αξιοπρέπεια ύψος της, που ενέπνευσε σ' όλους τον σεβασμό.

Θαρωθ πως την βλέπω ακόμα, με τις λευκές μπλούζες της, με το γκριζό ντεμπούτο φρέμα της και με τη μαύρη αριστοκρατική ποδιά που φορούσε πάντα.

Τα αισθητά χαρακτηριστικά του προσώπου της έδειχναν καθαρά, ότι είχε ως σκοπό της ζωής της την άρσένια στο καθήκον. Τόσο πολύ μάλιστα το φανέρωναν αυτό, ώστε όμοιο γο, ότι εύχουμιν συχνά να μου φερόταν με περισσότερη γλυκύτητα και τρυφερότητα. Άντρες όμως, βλέπετε, στην παλαιά σχολή, που θεωρούσε την αυστηρότητα ως βάση της οικογενείας και του κράτους. Δεν παραδεχόταν την παραμικρή ελευθερία στους πρόπους ή στη γλώσσα. Φαντασθήτε, ότι δεν της μιλούσα στον ένοκό κ' ότι, όπως μου είχε επιτρέψει, την φιλούσα δύο φορές μόνο την ημέρα, το μεσημέρι και το βράδυ, με ύψος ψυχρό και επίσημο. Μ' άλλα λόγια, με περιουσία με μεγάλη φροντίδα, αλλά δεν με χάρωνε.

«Μια μητέρα δεν πρέπει να εινε σκληρά των παιδιών της, ούτε να τους κάνει όλα τους τα κατώτερα, συνήθειε να λέει.

Κάθε πρωί, πριν πάω στο σχολείο, γυάλιζα τα παπούτσια μου, βούρτσισα τα ρούχα μου, έστρωνα το κρεβάτι μου. Και το βράδυ, όταν γύριζα, έπρεπε να κοιβαίνομαι με τα πόδια, πράγμα που ταπεινώνει υπερβολικά τον νεανικό μου εγωισμό.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο μ' απογοήτευε η ζωή που περνούσα. Σαν νύκτα κ' εγώ, ήθελα να διασκεδάσω με τους φίλους μου. Η μητέρα μου όμως μου έλεγε:

«Πρέπει να γλεντάς κανένας σύμφωνα με το πορτοφόλι του!».

Έτσι, θεωρούσα τον έαυτό μου θύμα και τη μητέρα μου τύραννο.

Όταν όμως έδοσα εξετάσεις, πήρα το διπλωμά μου και χρειάστηκε να εγκαταστήσω το λατοείο μου για να αρχίσω να δέχομαι πελάτες, τότε μόνο εί-

δα πόσο είχε δικό η μητέρα μου.

Δεν ήξερα τι να κάνω, όταν Έσαφνα η μητέρα μου μου έλεγε:

«Έχω βάσει κατά μέρος ένα μικρό ποσό, γιατί είχα προβλέψει αυτή την περίπτωση. Θα κάνουμε βέβαια στο εξής μεγάλες οικονομίες, θα στενοχωρηθούμε λίγο, αλλά θ' αποκτήσης ιατρεία... Έτσι κ' έγινε. Η μητέρα μου απογινώθηκε απ' τις τελευταίες της οικονομίες, αλλά επιπλέον, όπως είπατε, καλά, με άλλα αναμνηστικά, ένα μικρό γραφείο κ' ένα μικρό λατοείο.

Η μητέρα μου περιορίστηκε σ' ένα σωστό μπιουτρούμι, ένα μικρό δωμάτιο που βρισκόταν στο πίσω μέρος του σπιτιού, μεταξύ της κουζίνας και της μικροσκοπικής μας τραπεζαρίας. Εκεί έμενε την ημέρα, αναγράφοντας διάφορα συμβόλαια —γιατί, για να έπαυσε στα έξοδά μας, είχε αρχίσει τελευταία να εργάζεται ως αντιγραφής. Δεν έβγαινε απ' το κελί της, παρά όταν κτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Γιατί, αλλοίμονο! αυτή άνοιγε πάντα στους πελάτες μου κ' αμέλειαν για να δηλητηριάσει τη χαρά μου.

Εδώ πρέπει να σας εξομολογηθώ κάτι:

Η λύπη που αισθανόμουν γιατί άνοιγε η μητέρα μου την πόρτα δεν προερχόταν από εικόνη στοργή, όσο... πώς να το πω... από κάποια νεανική ματαιοδοξία. Ντρεπόμουν που δεν είχα ούτε γραμμή ούτε υπηρέτρια, όπως είχαν κ' οι φτωχότεροι συνάδελφοί μου. Εξάντλησε βίλη μου την ευγένεια, για να πείσω τη μητέρα μου να ήταν άπαραιτήτο να υποστούμε το έξοδο αυτό για τη σταδιοδρομία μου.

«Έχετε δικό, μου άπάντησε. Είνε όμως ένα έξοδο άνισο των δυνάμεών μας... προς το παρόν τοιάχονα...

Τότε ενώ ετόλμησα να της πω:

«Δεν θα μπορούσαμε να μισθώσουμε, για λίγες ώρες της ημέρας, τον γικό του θυροκόου;».

«Για να μάς πάρουν στην χοροδία βλαι οι ένοικοι του σπιτιού;», με δέκονε η μητέρα μου.

Κι' άλλω δεν ευχήσαμε για το ζήτημα αυτό εκείνη την ημέρα.

Η πελατεία είχε αρχίσει σιγά-σιγά να ραχεται στο λατοείο μου. Μια πελατεία πολύ αριστοκρατική, είν' η αλήθεια, που γι' αυτό έκαρδόν τον λόγο ζωός... δεν πληρώνει ποτέ τοίς μετρητοίς.

Κι' έτσι, τα οικονομικά μας δεν βελτιωνόντουσαν καθόλου.

Μια μέρα, μια νεαρή κοπέλα, τσαχλινή, πεταχτή κ' έστειλη, που φανταζόταν πως ήταν όλες τις αφορμές το κούρασμα και που γινόταν έξω φρενύλιν, την άφινε να περμένη στην αλθονία της άναμνησης, που είνε γελόντας:

«Τα συγχαρητήριά μου για τοίς. Έχετε στην υπηρεσία μια καμαριέρα πρώτης τάξεως. Φαντασθήτε, ότι θέλησα να της βάλω ένα τάληρο στο χέρι, να με εισαγάγη νεώτερα απ' τους άλλους, κ' αυτή, φέλι μου, απάντησε με αξιοπρέπεια: «Αλλά δονίσσης πούλ' αχρον;».

«Αλλά, κυρία! Ο κύριός μου το απαγορεύει!».

«Η καμαριέρα μου, έλατο, έκανα εγώ κατάπληκτος, μη έροντας τί να υποθέσω.

Έξαφνα όμως σάβησα, π' είδα κάτι, κάτι που μ' έκανε να κοκκινίσω, όχι πειά από την γομένη ματαιοδοξία, αλλά από βαθειά ντροπή, κάτι που μ' έκανε να χωνά στην πιο συνταγωμία του λατοείου μου:

Η μητέρα μου είχε παρασχεθεί φροντίδας άσπρη ποδιάς καμαριέρας.

«Ξέρεις, της είπα γελόντας, ακόμα η επωνυμία μου είναι ένα σωρό επαίνους για σένα στην άρεντική σου! Σίγουρα θα σ' αρέσει η μισθός!».

Η μητέρα μου δεν απάντησε τίποτε και το πρόσωπό της έ-

Ο Γάλλος ποιητής Σουλύ Ποντόμ.
(Πορτρέτο του Καρόλου Ντυράν).

ΣΤΗΝ... ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΑΛΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΘΕΩΝΗ

ΟΤΑΝ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,... ΑΛΛΗΛΟΤΡΩΓΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ!

(Τα μιση και η έχθρες μεταξύ των πρωταγωνιστών και πρωταγωνιστριών του κινηματογράφου).

Ν το Χόλλυγουντ αποφάσισε να καθιερώσει ένα σήμα, ένα έμβλημα, οι διευθυντές των κινηματογραφικών εταιρειών θέλωσαν μ' ένα στομά την απόφαση, ότι το έμβλημα αυτό θα έπρεπε να είνε ένα γέροκο μαύρο κοράκι, άσπρισμένο με ασβέστη για να κάνει την εντύπωση περισσότερο, που να κρατάει στο ράμφος του αντί του συμβολικού κλάδου ελφάς ένα, έξιου συμβολικά, δηλητηριώδες κλαδί κοκκίνου...

Μ' αυτά τα λόγια τελειώνει ένας Γάλλος δημοσιογράφος ως έντυπώσεις του από μια έπικεψη που έκανε τελευταία στην αμερικανική κινηματογραφική, για να παρακολουθήσει, πιστεύουμε τα λεγόμενα του δημοσιογράφου αυτού—και δεν πάραυτα κανείς λόγος να μη τον πιστεύουμε—ή όμωνα και η αγάπη της δυο συνασθήματα που δεν θα τα συναντήσουμε συχνά μεταξύ των άστρων του Χόλλυγουντ. Πιο εύκολο είνε να τα καταφέρνουμε να συμπληρώσει ένα μοιλιώνγκ ή ένα άγριο γατό του Σάμι παρ' όλο φηλοσύς του κινηματογράφου.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος αναφέρει σχετικά άπειρα παραδείγματα αλληλομίσους, διαπληκτισμών και αντιζηλιών μεταξύ γνωστών άστρων. Από την έλικη αυτή... γιγαντοκαχία, παραλαμβάνουμε μερικά επεισόδια, τα πιο χαρακτηριστικά, παλιά και νέα.

Όταν ο Έμιλ Γιάνινγκς έρχονετο να γυρίσει στο Χόλλυγουντ το «Κόλας της Δέξης» κ' έμαθε πως θα έπαιζε στο φιλμ αυτό μαζί με την Έβελιν Μπρέντ, άρχισε να διαμαρτυρείται και να φωνάζει, όπως μιλάνε οι Γιάνινγκς ξέροι να φωνάζει!

«Αρνούμαι να παίξω μ' αυτή τη γυναίκα! οδύμαζε. Δεν μου θέλει διόλου! Δεν θα μπορούσα να την έρωτευθώ στον ιδιωτικό μου βίο. Μου είνε αδύνατο και να υποκριθώ ακόμα ότι την αγαπώ! Πρέπει να μου δοίτε καμιά άλλη πρωταγωνίστρια!».

Είχε δικό ο Γιάνινγκς που δεν του άρεσε η Μπρέντ; Άσφαλώς όχι! Η Έβελιν είνε φηλοσύτη και συμπαιθεστική ως γυναίκα. Του άρεσε όμως ο σκηνοθέτης, ο Έρνεστ φόν Λούμπιτς, προσπαθούσε να μεταπείσει τον Γιάνινγκς, εκθειάζοντας τις χάρες της Έβελιν! Ο μεγάλος τραγωδός δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτα! Ήταν άνέν-

τος.

Το μεταξύ, η Έβελιν Μπρέντ άπορούσε γιατί δεν άρχισε το γύρισμα του καινούργιου φιλμ. Έννοείται ότι ο σκηνοθέτης δεν της έλεγε, για λόγους λεπτομέρειας, τι αισθήματα έτρεφε απέναντί της Γιάνινγκς. Όσοι, μια μέρα, η Έβελιν άποστήθηκε από μια καλή φίλη της, άρχισε π' αυτήν ο Γερμανός ήθοποιός.

Αρτίζατε τώρα την όργη και την αγανάκτηση της φηλοσύτης καλλιτέχνης. Έπρεπε να έμεινε στο σπιτι του Γιάνινγκς και ώρσαν μανωμένη θύνα στο δωμάτιό του.

«Εμείς τι είπατε για μένα! τοίς φέλι μου. Και πρέπει να σάς διηλώσω ότι αν δεν σάς άρέσω ως γυναίκα, ούτε και τους άλλους, κ' αυτή, φέλι μου, απάντησε με αξιοπρέπεια: «Αλλά δονίσσης πούλ' αχρον;».

«Αλλά, κυρία! Ο κύριός μου το απαγορεύει!».

Η καμαριέρα μου, έλατο, έκανα εγώ κατάπληκτος, μη έροντας τί να υποθέσω.

Έξαφνα όμως σάβησα, π' είδα κάτι, κάτι που μ' έκανε να κοκκινίσω, όχι πειά από την γομένη ματαιοδοξία, αλλά από βαθειά ντροπή, κάτι που μ' έκανε να χωνά στην πιο συνταγωμία του λατοείου μου:

Η μητέρα μου είχε παρασχεθεί φροντίδας άσπρη ποδιάς καμαριέρας.

«Ξέρεις, της είπα γελόντας, ακόμα η επωνυμία μου είναι ένα σωρό επαίνους για σένα στην άρεντική σου! Σίγουρα θα σ' αρέσει η μισθός!».

Η μητέρα μου δεν απάντησε τίποτε και το πρόσωπό της έ-

Α. ΔΟΥΡΛΙΑΚ

Η Ντόροθυ Τζόρνταν.

Και το φιλμ γυρίστηκε με άλλη πρωταγωνίστρια, αφού και η Μπρέντ είχε δηλώσει κατηγορηματικά ότι δεν δεχόταν να έρωτευθ—από της όδόνης φυσικά—έναν άντρα τόσο αντιπαθητικό όπως ο Γιάνινγκς.

Πριν από λίγα χρόνια, οι όμηρικοί διαπληκτισμοί μεταξύ της Γκλόριας Σβάνσον και της Πόλα Νέγκρι αποτελούσαν το θέμα όλων των συζητήσεων στους κινηματογραφικούς κύκλους του Χόλλυγουντ. Οι σκηνοθέτες είχαν μαρτυρήσει από τα νεύρα των δυο αυτών καλλιτεχνίδων που δεν άφιναν να πάη χαμένη καμιά εύκαιρία για να δημιουργήσουν θορυβώδεις σκηνές μέσα στο στούντιο. Όσο για τις άφορες της αντιζηλίας αυτής, δεν είνε δύσκολο να τις μαντέψετε. Οι δυο άστέρες ήθελαν να βασίλευη ο καθένας μόνος του στο καλλιτεχνικό στερέωμα.

Μια μέρα, η Πόλα Νέγκρι έμαθε πως η εταιρεία έκανε δώρο της Γκλόριας μια κομική έσπανι. Η ώραία πολωνέσα καλλιτέχνης είνε έξω φρενύλιν για την ιδιαίτερη προτίμησι που έδειξαν στην αντιζηλία της. Και, χωρίς να χάσει καιρό, εγκαταστάθηκε με το έτα θέλω στη βίλλα ενός από τους διευθυντές της εταιρείας, η οποία βρισκόταν κοντά στην έσπανι της Γκλόριας.

—Μονάχα πεθαμένη θα με βγάλετε από δω μέσα! δήλωσε με άπαρκατικό τόνο.

Έννοείται ότι ο διευθυντής δεν τόλμησε να την διώξει. Αυτό όμως σφέρισε να το κάνει η Γκλόρια, που δεν μπορούσε να υποφέρει τη γειτνίαση με τη θανάσιμη έχθρά της.

Υστερ' από δυο μέρες, οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ διάβαζαν με κατάντησι στις εφημερίδες ότι η Γκλόρια Σβάνσον ζητούσε ν' άγοράσει... γάτες! Την ίδια βραδεία που δημοσιεύτηκε αυτή η έδηση, η Γκλόρια κατόρθωσε να μαζέψει καμιά εκατοστή γάτες, που τις άπέλυσε έξω από τη βίλλα της Νέγκρι, γνωρίζοντας πως η αντιζηλία της δεν άγαπούσε διόλου τα συμπαιθετικά αυτά αλλοερωείδη.

Την άλλη μέρα το πρωί, η Πόλα Νέγκρι έφευγε επρωτοπαθήνη από τη βίλλα, αφού κόνταρε να τρελλαθεί τη νύχτα από τα ναυαγισματα των γάτων!...

Η Ντόροθυ Τζόρνταν, τρία πράγματα μισεί σ' αυτόν τον κόσμο: Τους 'Ιταλούς, τις πατάτες και... την Κλάρα Μπόου. Όποιος δει μια φωτογραφία της Ντόροθυ, δυσκολεύεται να πιστέψει ότι η χαριτωμένη αυτή κοπέλα θα μπορούσε ποτέ να προκαλέσει με τόση ψυχρή άσφαλιστικότητα την καταστροφή μιας συναδέλφου της.

Και όμως η Ντόροθυ ύπηρεσε εκείνη που έβαλε τη γραμμάτσα της Κλάρας να δημοσιεύσει μερικά ερωτικά γράμματα της κυρίας της, τα γράμματα άκούς έδειξαν που έκαναν τους πορτογάλους Άμερικανούς να κροχούν άπειλκτο πόλειο έναντι της Μπόου και να τη φέρουν στο σπείτι να υπήσέ μια νεορολογική κληνική από τον ήθικό κλονισμό που δοκίμασε.

Και το πιο περίεργο σ' όλη αυτή την έπιδρα είνε ότι η ίδια η Ντόροθυ πανιάζει χωρίς έπαμψηφείς το ταλέντο της Κλάρας Μπόου. Ένα μήνα μετά την είσοδο της Κλάρας στην κληνική, η Ντόροθυ έγραψε σε μια κινηματογραφική έπιθεώρησι του Σάαρον ένα άρθρο, στο άπιο εκθειάζει την υποκριτική δύναμη της κατέχουσας καλλιτέχνης... Μα τότε, ποί είνε η άφορη του μίσους που αισθάνεται έναντι της;

Άφορη που κομική αδιάρρο αν είχε τραγικά άπορλεσώματα, όπως είπαμε. Κάποτε, προ τριών περίπου έτών, η Κλάρα Μπόου είχε παραγγείλει σ' ένα έργο-στάσιο άμερικανών ένα ύπνομνέονο άμύα, που κατασκευάστηκε έπαιν στα σχέδια ενός ζωγράφου. Το έργοστάσιο δεν είχε το δικαίωμα, σύμφωνα μ' έναν δορ του συμβολαίου, να κατασκευάσει άλλο αυτοκίνητο, δικό με αυτό... Η Τζόρνταν, όταν είδε το άμύα αυτό, έμεινε καταγοητευμένη και παροφώσε την Κλάρα να της επιτρέψει να στελέξει ένα δικόιο μοντέλλο. Η Κλάρα άννέθηκε να της δώση αυτή την άδεια, έπειδή δεν ήθελε να έχη άλλος το ίδιο άμύα μ' αυτήν!...

Κι' έτσι δημιουργήθηκε το θανάσιο μίσος της Ντόροθυ κατά της Μπόου!

ΜΕΤΑΞΥ ΘΥΡΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ ΚΙ' Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Υπήρξε δικαία ή άπάνθρωπη ή καταδικη της άρχαίας Γιαννιώτισσας;)

κάθε άπαρξή και δικαιώνει την έπίγεια δράση μας. Όλα συγχωρούνται μπροστά στο μεγάλο αυτό χονευτήρι που θανάτου κι' όλα ξεκαθαρίζονται μέσα στη χράνη του.

Όλλ' ανεξάρτητα από το λιβελατό των θρύλων και της Έκκλησίας τα θημάτια ανεξάρτητα από της ποιήσεως τους στεναγμούς για το τραγικό θάνατο, νομίζουμε πως ή Φροσύνη, ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ, στέκεται πολύ ψηλότερα. Υπήρξε μια γυναίκα θεϊκής όμορφιάς, που θάμπτισε τους συγχρόνους της, μια γυναίκα μοναδικής μορφώσεως για τους σκοτεινούς εκείνους χρόνους, μια γυναίκα που ξανάφερε πίσω με την ευγένεια των τρόπων της τους μεγάλους χρόνους, τον Περικλέους, Θαιμάστρις, άγαπήθηκε, μισήθηκε και σχολιάστηκε όσο καμιά άλλη γυναίκα της εποχής της και το σπουδαιότερο, έπαιξε σπουδαίο ρόλο στις τραγικές περιπέτειες της πατρίδας της. Δέν υπήρξε απλή κατάσκοπος ενός άμου κι' άπανάθρωπου τυράννου, που βασάνιζε τους όμοφύλους της. Με την ύπεροχη συμπεριφορά της, με τη γοητεία της καλωσύνης της, με τη θερμότητα της καρδιάς της, έξυπνη έρεσε όσο μπορούσε τη δουλωμένη πατρίδα της, ενένεινε ένα από τους φανατικότερους, ένα από τους ελκρινέστερους και θεμιότερους φιλέλληνας όλων των εποχών: τον Πουκεβίλ. Τον άγάπησε, όσο μπορούσε μυστικότερα, κι' όσο της επέτρεπε ο φοβερός κλοιός της κατασκοπείας του τυράννου, καθώς είδαμε. Κι' όμως ο έρωας εκείνος είχε άνυπολόγιστες συνέπειες για την άπελευθέρωσή της Έλλάδος. Γιατί ο φιλέλληνας του Πουκεβίλ δέν εκδηλώθηκε μόνο με γενναίες πράξεις που πολλές φορές διεκύβεναν τη ζωή του στα Γιάννενα, αλλά και με ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ, που σημείωσαν σταθμό στην ιστορία της νεοελληνικής ένδοξης. Στα πορφύρεα ταξείδια του, ο διάσημος περιηγητής που περιηγήθηκε βήμα προς βήμα όλόκληρη την ελληνική χερσόνησο, πρώτος μίλησε, κι' έναν έξαλλο ένθουσιασμό, για τους Έλληνες και κίνησε τις πρώτες αμπαθείες της Ευρώπης για τη χώρα των κλασικών άναμνήσεων.

Δέν άρνούμεθα δέδοκα τον ένθουσιασμό και πολλών άλλων φιλέλληνων και περιηγητών που προηγουμένως έπεσκέφθηκαν τις ελληνικές χώρες κι' έγραψαν για τα μνημεία τους. Όλλό κανείς δέν μίλησε, όπως μίλησε ο Πουκεβίλ για τους ΝΕΩΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ. Ο Βύρων, ο Σατωβριάνδος, ο Βαρντόλδο, ο Στούαρτ, ο Χασκίντς και πλείστοι άλλοι δέν είδαν στην Έλλάδα παρά μόνον αρχαϊότητες και μνημεία. Δέν τους συγκίνησαν παρά μόνον ή άναμνήσεως του παρελθόντος, ενώ για τους νεότερους Έλληνες έγραψαν ή με περιφρόνηση ή με άπλή συμπάθεια. Κανένας σκεδόν δέν άσπρε στη νεώτερη Έλλάδα.

Άπεναντίας ο Πουκεβίλ διάβασε κάτω από τη φαινομενική νόκη της θηλασίας και διασθένθηκε την ημέρα της άναστάσεως της Έλλάδος. Δέν άρκέστηκε μόνο στα μνημεία, αλλά ψυχολόγησε και το νεότερο ανθρώπινο ύψος, που παρουσίαζαν ή ελληνικές χώρες. Έτσι ή ζωηρές περιγραφές του, ή στατιστικές και ένθολογικές πληροφορίες του, ή παράθεσις των ήθων και των έθιμων μας, καθώς και ή μαρτυρική έξιστόρησις των παθιμάτων μας κάτω από τη τυραννία των Τούρκων και του 'Αλή, προσέλεσαν, όχι μόνο το ενδιαφέρον και τη συγκίνησι των κοινωτών της Ευρώπης, αλλά και την προσοχή της πολιτικής των Δυνάμεων. Από την έποχή του Πουκεβίλ άρχίζει ή Έλλάδα ν' άποσπάζει την πολιτική των Δυνάμεων και νά θεωρείται σαν ένας παράγον ύπολογίσσιμος στα πράγματα της Ανατολής. «Τό ταξείδι του στην Πελοπόννησο, στην Κωνσταντινούπολη και στην Άλβανία», που δημοσίευσε στα 1805 κι' άφιέρωσε στο Μεγάλο Ναπολέοντα, είνε γιομάτο από πολιτικούς άπαιτημούς

για την θέσι της Έλλάδος και για τα δικαια της νεοελληνικής έθνότητας. Και δέν υπάρχει άμφιβολία, πως περιέχει πολλές υπερβολές, αλλά στο βάθος του διακρίνουμε την καλή διάθεσι του Πουκεβίλ και τον άδολο κι' άπαύρο φιλέλληνα του.

Όπως τό «ταξείδι του στην Έλλάδα»—1820—καθώς και ή «Ιστορία της Άναγενήσεως της Έλλάδος», έργα γιγαντιαία, έργα πολυτομία και πολύτιμα από κάθε άποψη, που κυκλοφόρησαν σύγχρονα με την ελληνική επανάστασι του 21 σε χιλιάδες αντίτυπα, σπείλανε, όσο τότε άλλο στη γέννησι, στην έξάπλωσι και στο θιγάθο του ευρωπαϊκού φιλέλληνα. Άρκεί νά διαβάσει κανείς τους προλόγους των βιβλίων αυτών για νά ιδή με πόση πίστι και πόση ένθουσιασμό χαροέτρεσε την ελληνική επανάστασι και με πόση προσπάθεια μίλησε για τη ζωικότητα και το μεγάλο μέλλον του νεοελληνικού λαού. Δέν υπάρχει σχεδόν σελίδα στα βιβλία αυτά που νά μή γίνεται λόγος για τις άρετές και τα αίσθηματά των Έλλήνων: «Τό συνάστημα της έλευθερίας, γράφει, πλημμυρίζει τά μέρη που κατοικούν οι Έλληνες. Φαίνεται πως βγαίνει σαν μιά πνοή από τους πορφυρένους χορούς της Έλλοπίας, στην έποχή της θιμυδός. Τό άναγνέει κανείς μαζί με τον άέρα. Τό έρσκει μέσα στα ποιητικά τοπία και τη θέα των ονυρών της γλυκιάς πατρίδας τους. Υποταγμένοι από αιώνας κάτω από τη σκιά, κατακτημένοι διαδοχικώς από διάφορους λαούς, όμως παρέμειναν πάντοτε Έλληνες και δέν έκφυλλισθηκαν. Οι παραιοί καταταίσι της Ρομέλης, του Όλύμπου, των δουνών της Φαλαίας, της Μάνης και των Δευκών Όρειών της Κρήτης, ποτέ δέν άποτάχθηκαν στους δυνάστες της Έλλάδος. Τα λαϊκά ιδίως στοιχεία ποτέ δέν άπέβδαν την έλλίδα μιας ένγενναίας χειραφετήσεως κι' άπελευθερώσεως». Ο φιλέλληνας του Πουκεβίλ άπερθε κι' άθε όρι. Όλος ή σελίδες του είνε πλημμυρισμένες από έναν μεγαλόπρεπο έρωτα προς την Έλλάδα και το λαό της. Κι' ο έρωτας αυτός μπορούμε νά πούμε πως κατά μέγα μέρος ήταν συνέπεια της άγάπης του προς τη Φροσύνη.

Ο Πουκεβίλ δέν έκρυβε τον έρωτά του για τη Φροσύνη, μέχρι τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Ο Λένιν, ο Γάλλος ιστορικός φιλέλληνας, που διοργάνωσε τον Πουκεβίλ και περιέσσεσε πλείστες πληροφορίες για τη δράσι του στα Γιάννενα κατά τους παρασάδες εκείνους χρόνους της Άλπιαστικής τυραννίας, άνέφερε μετοξύ άλλων, πως «ο Πουκεβίλ στους Έλληνες, που πήγαν και τον έβλεπαν στη Γαλλία όμολογούσε, πως είχε παράφορα άγάπησι την άρχαία Γιαννιώτισσα και πως στη Φροσύνη χρωστούσε τό φιλέλληνα σμό του. Όπως ο μέσος έναντι του 'Αλή χρονολογούσαν άπ' ότου ο τυράννος εκείνος είχε θυσώσει την όρασι του φίλη, που τότε χρονοί αλημονήστες στιγμές με τη θεσιότητα της καρδιάς του. Δέν χωρεί άμφιβολία, πως ή Φροσύνη ήγεν έπηρεάσει τη σκέψι και την άσθηματικότητα του γαλλίτη περιηγητή.

Αυτή πρώτη του διηγήθηκε τα μαρτύρια των πατριωτών της κατω από τη σκλαβιά, αυτή πρώτη τον έκένεσε, αυτή πρώτη έβλεσε κοντά του για την άπελευθέρωσι του Γένους της. Η Φροσύνη αν συγκίνησε και τον έθέρμανε κατά τις σκοτεινές και μονότονες ένσεις νύχτες της τουρκοκρατίας στα Γιάννενα. Άπαιμακρυμένος από την πατρίδα του, μόνος κι' άφιλος μέσα στην ήπειρωτική προτονήσι, παλεμώντας έναντι όλων των σκοτεινών δολοφονιών του 'Αλή κοντά στη Φροσύνη θάβρισε την οικογενειακή θολιπρή και θά έχνουσε την πακρία της ξενητειάς και του έταγέματος και άπονοτίσεως. Άπορορημένος κοντά της θύονυε κατά τις άδύνατες χειμωνιάτικες νύχτες τα παθήματα των Έλλήνων, και θά μύθωνε από τις ποιητικές παραδόσεις και τους θρύλους του ελληνικού λαού, που θά του διηγούσαν ή όρασι Γιαννιώτισσα.

Έτσι, χάρις στη Φροσύνη, ο Πουκεβίλ είχε κατακτηθεί, κι' η Έλλάδα είχε κερδίσει έναν άκνη φιλέλληνα. Έτσι ή όρασι και η νεωτική Γιαννιώτισσα είχε προσφέρει στη σκλαβονική πατρίδα της, τι μπορούσε πολυτιμότερο κατά τα μαρτυρικά εκείνα χρόνια. Είχε προσφέρει στην Έλλάδα ένα φανατικό συνήγορο των δικαίων της, ένα θαυμαστή των όραίων της άναμνήσεων και των φυσικών ήθων της, ένα προφήτη και προπαγανδιστή της έλευθερίας της, ένα τέλει φιλέλληνα, τό θερμότερο κι' ένθουσιώδεστερο των φιλέλληνα. Πόσες ελληνίδες μπορούν νά καυχήθουν για μία παρόμοια ένδοξη λειψι στην πατρίδα τους;

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

ΤΟΥ Β. ΠΛΟΓΚ

ΚΕΙ κάτω στο λιμάνι, στη μεγάλη ταβέρνα των ψαράδων, κάθε βράδυ ο μπάρμπα Νέλεν, ένας μεσόκοπος ναυτικός, έσθινε τον πόνο και τις θλίψεις των πολυπαθών ψαράδων, παίζοντας τους εθιμικούς σκοπούς του στην παλιά του κιθάρα.

Με τη ζάλη του κρασιού, μέσα στο μισοσκοτάδο της υπόγειας ταβέρνας, οι άγαθοι ψαράδες έφεραν έτσι στο μυαλό τους τα περασμένα. Κι' όσο προχωρούσε ή νύχτα, άναβε το κέφι περισσότερο κι' άρχιζαν όλοι μαζί νά τραγουδούν. Κι' όταν πια ζύγωναν τα μεσάνυχτα φτάνανε στην ταβέρνα και τα χορούς της πορνικιάς κι' ένώνανε τις δροσερές φωνές τους με τις τραγικές και βαρείες φωνές των μεθυσμένων. Ο Νέλεν τότε περιφρόντασε στο νά συνοδεύη μόνο με την κιθάρα του τα τραγούδια εκείνα, που ιστορούσανε τους καιμούς των θαλασσιάνων, της ήμερας έρωτες και τους πόθους των.

Αλλά ο Νέλεν είχε κι' αυτός τις ιδιοτροπίες του. Δέν έπαιζε ποτέ ό,τι θέλανε οι άλλοι. Τον πάνανε καμιά φορά τα μεράκια του και τότε έκανε νά άκουσινά του τραγούδια τους. Περιμένε να πάνον. Κι' όταν γινότανε ήσυχία, κοιμόνιζε την άγαπημένη του κιθάρα και άρχιζε τους δικούς του σκοπούς τους γλυκύτατους, τους παλιούς πόνο και νοσταλγία. Μά στους ψαράδες δέν άρεσαν τα τραγούδια αυτά. Φάνοζαν λοιπόν και γρινιάζανε μαζί του. Ο Νέλεν, που γελούσε τα κέφια, κι' άρχιζανε όλοι μαζί νά τον πειράζον. Μά περισσότερο τον πειράζε ή πιο μικρή κι' ζωηρή άστ' την κνήμη του, που ή μικρούλα και παιχνιδάρα με τα μαύρα φλογικά μάτια, που ή ναυτική την φωνάζαν «Νυχτερίδα».

Μά ποιά μάλιστα πλησίασε τό μαύριμα Νέλεν, και σφίγγοντες τό άχρικό πρόσωπό του μέσα στα μικρά της χερσάκια, τον κούταζε καταπλάνα και τότε με την άχρη παιδιαστική φωνή της: —Δέν άγαπάς καμιά, Νέλεν; Νά, πάρε λοιπόν, ένα φιλι!

Και, δυνώντας του ένα πεταχτό φιλι στο στόμα, έφυγε τρεχάτη.

Η Νυχτερίδα ήταν ή όμορφότερη άστ' όλες, κι' ή πιο παρτινα. Με τη γλυκιά παιδιαστική φωνή της έρε νά τραγουδήσει τραγούδια που ξετρελλάνανε τους ψαράδες. Γι' αυτό κι' εκείνη την άγαπούσαν περισσότερο άστ' όλες τις άλλες κοπέλλες του λιμανιού.

Με ένα βράδυ ή Νυχτερίδα δέν φάνηκε στην ταβέρνα.

—Γιατί άργεί ή Νυχτεριδούλα; ρωτούσαν.

—Ε, ότου και γάναι θά φανή.

Πάσαν όμως τα μεσάνυχτα κι' ή λεπτή σιλουέτ της Νυχτερίδας δέν φάνηκε.

Πάρε κι' ή δεύτερη θαλασσιά ήρε κι' ή τρίτη ή Νυχτερίδα, ή άγαπημένη παρηγοριά των ψαράδων, έβγα να φανή...

Τρεις μέρες πέρασαν χωρίς ν' άκούσουν οι ψαράδες το τραγούδι της. Ρωτούσαν νά μάθουν γι' αυτήν.

Όσο κανείς δέν ήξερε τί είχε γίνει. Τέλος μαθεύτηκε πως ή Νυχτερίδα έπρεσε στο κρεβάτι, έδω και δυό μέρες, με δυνατό περετό.

Κι' αυτός ο Νέλεν δέν είχε πια καμιά όρεξι νά παίζει κιθάρα. Λέγονε σ' ένα τραπέζι άπομωρο μόνος κι' άμυλπος.

Την άλλη θαλασσιά έβγα κι' ο Νέλεν και όλα είχαν γίνει σιωπή και πένθιμα μέσα στην υπόγεια ταβέρνα. Πώς νά κάνουν κέφι πια, οι καμμένοι οι ψαράδες, χωρίς τό καταπλάνα της κιθάρας του Νέλεν και τις τρέλλες της Νυχτεριδούλας;

Τα πατήρια τους μένανε γεμάτα κι' ή καρδιά τους ήταν πλημμυρισμένη από μία πίκρα άγλύκαντη.

Μέσα στη φτωχική καμαρούλα της Νυχτερίδας λίγες μέρες άργησε ο Νέλεν καθότανε στην άκρη του κρεβατιού της άρρωστης και την νανούριζε γαυώντας στην κιθάρα του ένα τραγουδι που σ' ένα παλιό νά τραγουδή κάτω στην ταβέρνα του λιμανιού ή χαλκωμένη καμιά.

Η Νυχτερίδα κοιμόταν άνασπίνοντας βαρεία. Την έκαψε ο πόνος και τό μελαγχρόνιο της προσωπιάς ήτανε δυσημένο μέσα στα μαύριμα. Ποι και πού τα χέρια της ψηλαφούσαν τα σεντόνια του κρεβατιού και τη χείλη της άνοιγοκλείνανε μουμουρίζοντας κά- κά Παραμύθισα...

Άκουρα έβγαλε μία δυνατή φωνή.

Ο Νέλεν άφησε την κιθάρα του κάτω στο πάτωμα και έσκαψε πια της.

—Ποιά, μικρή μου Νυχτεριδούλα; τη ρώτησε χαϊδεύοντας καμιά τό έβγαλε μαλλιά της.

Η άρρωστη κούνησε τό κεφάλι της και έλεε: —Πάρε, Νέλεν. Γιατί δέν παίζεις; Νοιώθω τόσο φόβο...

—Πάρε; Φόβος, μικρούλα μου; Γιατί;

—Δέν έξω... Η σιωπή... 'Α, αυτή με φοβίζει.

Ο Νέλεν πήρε πια την κιθάρα του κι' άρχισε νά παίζει ένα σιωπηλό με χορομένο σκοτό...

Σέ λίγο τα μάτια της άρρωστης κλείσανε.

Ο Νέλεν έξακολούθησε νά παίζει, μά ακόμα πιο σιγά, άπεναισθητα σχεδόν, άκουμπώντας στις χορδές της κιθάρας τα δάχτυλά του τόσο άπαλά, ώστε οι ήχοι βγαίνανε σβυσμένοι, σαν μακρυνοί στεναγμοί μιας ψυχής που νανούριζει τον ίδιο της τον πόνο.

Όταν δεσώθηκε πως ή μικρούλα άποκοιμήθηκε, ο γέρος άφησε την κιθάρα του σε μία γωνιά και πλησίασε την πόρτα.

Δέν πρόφτασε όμως ν' άνοιξη. Ένα τριξίμο του κρεβατιού τον έκανε νά γυρίσει πίσω.

Η άρρωστη ήταν άνασπινωμένη στο κρεβάτι της και τον κούταζε τρομαγμένα.

Με δυό πήδους θρόθηκε κοντά της.

—Μήπως σου πέρασε ή ιδέα πως θά έφτανε, Νυχτεριδούλα μου; της έλεε. Θά γυρίσα πίσω. Θά πεταγόμουνά ως τό φαμαρέλι για μία στιγμή και θά γύριζα άμέσως... Θά σου έφερα τό γιατρού για τον περετό.

Κάθισε βότερα στην άκρη του κρεβατιού της άρρωστης κι' έξακολούθησε:

—Μά, αλήθεια, σου πέρασε ή ιδέα πως μπορούσα νά σ' άφήσω μονάχη, Νυχτεριδούλα μου; Δόσμον τό χερσάκι σου. Ξέρεις πάσο σ' έ- γατώ... 'Α, μη κάνεις έτσι...

Η Νυχτερίδα κιντούσε τον φίλο της με τα φλογισμένα της μάτια, χωρίς νά βγάξη μιλιά από τα περετωμένα χείλη της.

—Νυχτεριδούλα μου, θέλεις νά τραγουδήσω; τη ρώτησε ο Νέλεν. Μά εκείνη τούπασε τα χέρια και ψιθύρισε μ' άγνωση:

—Νέλεν, θά γίνω γρήγορα καλά;

Ο Νέλεν της χάιδεψε τα μαλλιά και της άποκρίθηκε:

—Και βέβαια, μικρούλα μου, θά γίνης καλά πολύ γρήγορα.

—Ω, τότε, όταν πια θά είμαι όπως και πρώτα, όλο γέλια, και σ' θά παίζης πάλι με την κιθάρα σου στην ταβέρνα των ψαράδων, θά έρχομαι κοντά σου και θά σ' άκούω χωρίς νά σε πειράζω. Είσαι τόσο καλός μαζί μου, Νέλεν!... Μού παραστέλεις τόσο πιστά στην άρρώστεια μου!...

Λέγοντας τα λόγια αυτά, ή νέα έκόμπαζε διαρκώς και τό στεγνωμένα της χείλη κολλούσαν τόνα σ' άλλα.

Ο Νέλεν άγκάλιασε τ' άδύνατο κορμιά της και τη φίλησε στο μέτωπο.

Σηκώθηκε έπειτα και τράβηξε προς την πόρτα λέγοντας:

—Πρέπει νά σοφ φέρω τό γιατρού σου, Νυχτεριδούλα. Κοιμήσου ήσυχα... Θά σου κινή καλά. Θά γυρίσω πολύ γρήγορα.

Έκείνη άνοιξε τα βαριά βλέφαρά της και τον κούταξε μ' ένα άπλανές και κουρασμένο βλέμμα, χωρίς ν' άπαντήσει τίποτα.

Όταν ο Νέλεν γύρισε πίσω, βρήκε τη μικρή Νυχτερίδα νεκρή.

Στό όμορφο προσωπιά της πλάγιταν ακόμα ένα άκαθότατο παιδικό χαμόγελο. Η ψυχούλα της είχε πέσει σε κάποιους χαλνήμενους.

Ο Νέλεν γονάτισε μπροστά στο λειψάνο της, χάιδεψε άπαλά τα μεταξένια της μαύρα μαλλιά και με βορυχωμένα τα χείλη, τραγουδούσε τον μύθο, πηρε την κιθάρα του κι' άρχισε νά παίζει ένα σκοτό θλιβερό και λυπημένο, μία μελαδία άκουσι με ήθιμο...

Τό πρωί τον βρήκαν κι' αυτόν νεκρό, τραγικό, πλά στο πτώμα της Νυχτερίδας!...

ΑΣΙΑΤΙΚΟΙ ΘΥΡΛΟΙ

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Ο Ζωροάστρης ρωτούσε μία μέρα τό Θεό ποιές ήσαν ή τιμωρίες που έπέβαλε στους κακούς ανθρώπους μετά τό θάνατό τους.

Ο Θεός τότε τον κατέβασε στην κόλασι και τούδειξε τα βασανιστήρια που είχε έπιδεί σε όσους έκαναν κακές πράξεις στη ζωή τους.

Ο Ζωροάστρης είδε εκεί ανθρώπους κάθε λογής, άναμους στους όποιους ήσαν και πολλοί βασυλάδες. Κατόπιν μάλιστα άστ' αυτούς τού έλεπε τό πόδι.

—Γιατί, Κύριε, αυτός έχει κάτω είνε άκατορησμένος;

Ο Θεός τότε τού άποκρίθηκε:

—Ποιά, μικρή μου Νυχτεριδούλα; τη ρώτησε χαϊδεύοντας καμιά τό έβγαλε μαλλιά της.

Η άρρωστη κούνησε τό κεφάλι της και έλεε: —Πάρε, Νέλεν. Γιατί δέν παίζεις; Νοιώθω τόσο φόβο...

—Πάρε; Φόβος, μικρούλα μου; Γιατί;

—Δέν έξω... Η σιωπή... 'Α, αυτή με φοβίζει.

Ο Νέλεν πήρε πια την κιθάρα του κι' άρχισε νά παίζει ένα σιωπηλό με χορομένο σκοτό...

Ο Νέλεν πήρε πια την κιθάρα του κι' άρχισε νά παίζει ένα σιωπηλό με χορομένο σκοτό...

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

"Η ΜΑΥΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ", ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Ο Ίακωβος ντε Μολαί.

νο τη «φασίσεια των οφθαλμών», μά και την επίγειο ζωή, γιατί δεν έαιρείτο από κανένα να έχει σχέσεις μαζί του. Ο άφορισμένος ζούσε ολομόναχος, σαν λεπρός, προκαλώντας διαρκώς τη φρίκη και τον αποτροπισμό του κόσμου, ώσπου πέθανε μια μέρα απ' τον καταιγισμό και τις στερήσεις.

Έτσι έζησε κι' ο βασιλεύς Ροβέρτος ο Άφορισμένος, μοναχός κι' έρημος στο άπέραντο παλάτι του, με δυο-τρεις γέροντες υπηρέτες που τον μουσούσαν σαν τον διάβολο κι' έκαιγαν στη φωτιά τα σκέλη που μεταχειριζότανε.

Πρώτος λοιπόν ο βασιλεύς Λουδοβίκος θέσπισε, ότι όποιος είχε άφοριστεί από την Έκκλησία, μπορούσε να κάνει έφρα στα λαϊκά δικαστήρια, θέλοντας να περιορίσει κι' αυτόν τον τρόπο τους παντοφύρους κληρικούς της εποχής του.

Έκτος όμως από την ποινή αυτή, πόσες άλλες ανάνθρωπες κι' ανατριχιαστικές, δεν επέβαλλε η εκκλησιαστική δικαιοσύνη, για να τιμωρή τα θρησκευτικά εγκλήματα! Ο ύδρατος των θείων παραδείγματος χάριν, πλήρωνε πολύ ακριβά τ' ασυλλόγιστα λόγια του. Ο δήμιος που τριπύσσε τη γλώσσα με πυρπομένο σίδερο! Όσο τώρα για τους αρετικούς και τους μάγους, αυτοί καταδικάζονταν πάντα σε θάνατο και καγόντουσαν ζωντανόι επάνω στην πυρά.

Από το σωτήριο έτος 1000 μ' αυτήν μονάχα την ποινή τα εκκλησιαστικά δικαστήρια τιμωρούσαν τα εγκλήματα της μαγείας και της μαγανίας. Το 1022 στην Όρλεάνη πενήντα αρετικοί εκάησαν ζωντανόι επάνω στην πυρά. Αυτή ήταν η πρώτη φωτιά που ανάφτηκε στη Γαλλία, για να τιμωρηθούν οι αρετικοί και που την ακολουθήσαν χιλιάδες άλλες σ' όλη την Ευρώπη. Ο βασιλεύς Ροβέρτος ο Εύσεβης, αυτός που άργότερα άφοριστηκε απ' την Έκκλησία, έπληξε μ' όλη την Αύλη του στην κεντρική πλατεία της Όρλεάνης και παρακολούθησε ως το τέλος το μαρτύριο των πενήντα αρετικών.

Η μεγαλειότητα όμως δόνη κι' η πιο περσιμένη απ' όλες, ήταν η δίκη των Ίσποτων του Τάμπλ, στις άρχες του XIV αιώνας, που κατηγορήθηκαν ότι ήταν αρετικοί, μάγοι κι' ιερόσυλοι κι' ότι έλάτρευαν τους δαίμονες και παραδίδονταν σ' έγκλημα όργια. Έλεγαν δηλαδή, ότι κατά τις «Μαυρές λειτουργίες» τους, οι δαίμονες υπό μορφήν άμορφων γυναικών, έλάμβαναν μέρος στις ιεροτελεστίες τους κι' όργιζαν μαζί τους. Οι παράξενοι αυτοί Ίσποτοι του Τάμπλ έλάτρευαν ένα είδωλο με ανθρώπινη μορφή, που το λέγανε Μ.π.α.φ.ο.μ.έ. Τέλος ήταν όλοι τους βαυβύλιντοι, πράγμα που έσημαινε ότι τις κολοσσαίες περιουσίες τους τις τις προσμπέσει ο Διάβολος! Οι έχθροι τους τους κατηγορούσαν, ότι στα ύπνια των πυρών τους έβλεπαν τα πιο φρικιά εγκλήματα κι' ότι τα θύματά τους ήταν πάντα νέες γυναίκες που τις βασάνιζαν και μαζεύανε το αίμα τους σε χρυσές κούπες για τις σατανικές λειτουργίες τους.

Όλος ο κόσμος τότε έπίστεψε σ' αυτές τις φανταστικές κατηγορίες κι' οι Ίσποτοι του Τάμπλ συνελήφθησαν και ορίχτηκαν στις φυλακές, όπου έμειναν δυο χρόνια, πριν να δικασθούν. Παρ'τ'ότι εινε βέβαια ν' αναφέ-

ρουμε, ότι όλα τα άμύθητα πλούτη τους δημεύτηκαν άμέσως από την Έκκλησία, γιατί κατά βάθος αυτή ήταν η μόνη αιτία του χαμού τους.

Ύστερ' από δυο χρόνια λοιπόν πενήνταξή απ' τους Ίσποτες του Τάμπλ, καταδικάστηκαν να καούν επάνω στην πυρά και εκτελέσθηκαν κοντά στο Παρίσι, εκεί που εινε σήμερα ο πύργος των Βενσέν. Ο καθένας τους δέθηκε από τη μέση σ' ένα στύλο και κάηκε με σιγανή φωτιά, δηλαδή άργά, άρρωστας πρώτα από τα πόδια. Ο Μέγας Άρχηγός του Τάμπλ, ο Ίακωβος ντε Μολαί, ανέθηκε άργότερα στην πυρά μαζί με τον Διοικητή της Νορμανδίας, στις 11 Μαρτίου 1314. Η πυρά τον έψώθηκε μέσα στο Παρίσι, στην άκρη του γησιού της Σιτέ κι' άρρωσ' εκεί που βρίσκεται σήμερα το άγαλμα του Έρρίκου IV. Η μάστιγα, ότι ο Ίακωβος ντε Μολαί, πριν ξεψυχήσει εκάλεσε τον βασιλέα Φίλιππο τον Όραιο, να παρουσιασθή εντός του έτους επάνω του Θεού. Και πράγματι, από μια περίοργη σύμπτωση, ο Φίλιππος ο Όρσιος πέθανε ξαφνικά ύστερ' από λίγους μήνες.

Από τότε, σ' όλες τις επαρχίες της Γαλλίας οι αρετικοί και οι μάγοι καγόντουσαν κίε το σωρό. Στην Καμπανία, κατά το 1344, επέθαναν επάνω στην πυρά 180 πρόσωπα. Ύστερ' από λίγα χρόνια ήλθε η σειρά των αρετικών του Μάξ-Σαιντ-Πιερ, κι' όλη η Περιχμία φωτίστηκε απ' τις πυρές τους.

Τα μαγικά εγκλήματα όστόσο, όπως έλεγαν τότε τις μαγείες και τις μαγανίες, πολλαπλασιάζονταν σε άράταστο βαθμό με το μοναρχατούναν τον κόσμο. Ο έπισκοπος της Τρουά, ο περίφημος Γκισόρ, κατηγορήθηκε ότι είχε δολοφονήσει την Ίωάννα της Νιόρρας, καίνοντας μαζί κεφάλα κούκλα που είχε τη μορφή της άρχους προκληπύσσας και κινδύνεψε να πεθάνη κι' αυτός επάνω στην πυρά, μα σώθηκε από τους παντοδύναμους φίλους του. Έπειτα όμως που δεν μπόρεσε να σωθή, ήταν ο Άγγκερράν ντε Μαρινό, που κατηγορήθηκε, ότι με

συνέχους τη γυναίκα του και την γυναικαδέλφη του άπειριάρη να δολοφονήσει με καγικό τρόπο τον βασιλέα Λουδοβίκο X'. Τη κατηγορήσαν δηλαδή, ότι είχε καρφώσει ένα μαχαίρι στο στήθος ενός κείνου ομοιώματος του Λουδοβίκου X' που το είχε ντύσει μ' ένα μανδύα από ερίμνη και του είχε φορέσει στο κεφάλι το βασιλικό στέμμα. Ο Άγγκερράν ντε Μαρινό καταδικάστηκε σε θάνατο και κημόστηκε στην περίφημη άγχόνη του Μοντεντιέ.

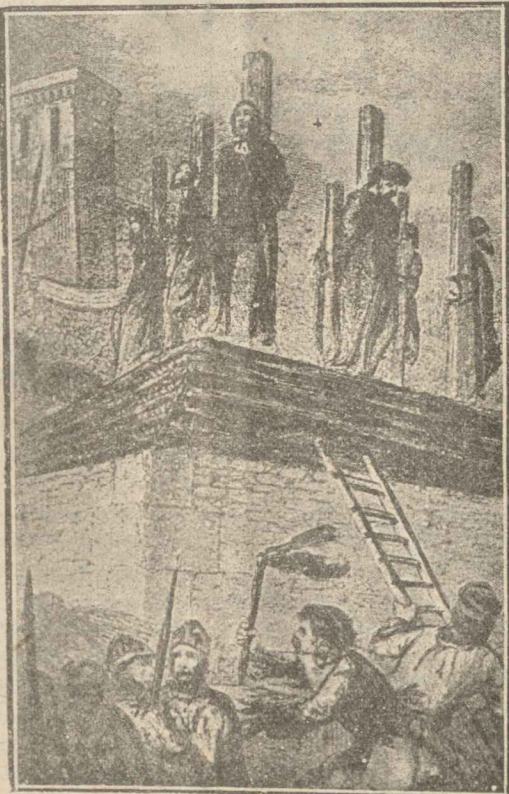
Έτσιες θανατικές εκτελέσεις ήταν τότε εναρμόνιες. Από την εποχή λοιπόν της δίκης των Ίσποτων του Τάμπλ, ο κόσμος πίστευε ότι με τις «Μαυρές λειτουργίες» και τη μαγία μπορούσε ο καθένας να κερδίσει την εθνοια του Διαβόλου και ν' άποκτήση έτσι επόλητα όνομα και δόξα.

Για να πετύχη όμως κανείς αυτή τη απροφιλία με τον Διάβολο, έπρεπε να κάνει ένα φρόνο, να σκοτώσει μια άδωα τρεφή, μια παιδίνο ή καλύτερα ένα παιδί!

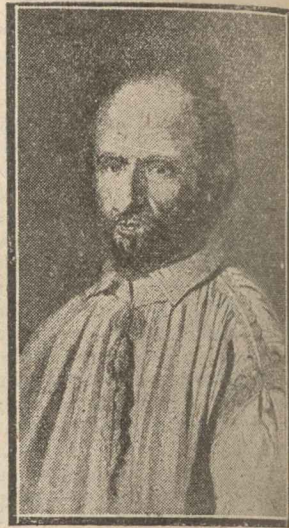
Κι' ο φρικωδέστερος εγκληματίας έκαιαν τον χρόνον, ο άπαισιος εφονεύε των παιδιών, ήταν ο Ζιλ ντε Ραί.

Ο Ζιλ ντε Ραί, για ν' άποκτήση την εθνοια του Διαβόλου, με την έλπίδα να θησαυρίσει κολοσσαίες περιουσίες, είχε άφηνει μεγάλες συμμορίες ληστών που ένοησαν στην ύπαιθρο κι' έβλεδαν όλα μπορούσαν περπατάει παιδιά.

Τα παιδιά αυτά ο ντε Ραί, ο άποιος θηρεΐται ως ο μεγαλειέτος σασίτης που μ' ασέλιους, τα έθυσιαζε στις μαγικές λειτουργίες που, άφου πρώτα τα έθαπνιζε, έπειτα τους έλάνιζαν και τους έκαγνιζε επάνω στην πυρά.

Οι αρετικοί της Καμπανίας.

Ο Ζιλ ντε Ραί.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΤΕΝΟΡΩΝ

Ο έγωισμός των καλλιτεχνών του Μελοδράματος. Ο τενόρος Γκαγιαρέ και το όνομά του στα προγράμματα. Πώς ματαιώσε μια παράσταση. Η άδυναμίες του Κοινού. Η περίφημη «τρίλλια» του Ρουμπίνι. Η γνώμη του φιλομούσου κυρίου. Ο Μασίνι και τα χειροκροτήματα του Κοινού.

Ι μεγάλοι καλλιτέχναι του μελοδράματος — τενόροι, βαρύτονοι, μπάσοι — εινε σχεδόν κατά κανόνα τρομερά έγωιστά. Αυτό άφαιεταί στο ότι το Κοινόν τους παραχαϊδένει. Και έπειδή η εύφρα και η μόρφωση δεν συνοδεύουν πάντοτε όσους έχουν το χάρισμα να τραγουδούν καλά, συχνά οι καλλιτέχναι του μελοδράματος εκδηλώνουν την έγωπάθειά τους κατά τρόπο έντελως έξωφρενικό. Θά σάς άναφέρουμε άμέσως ένα σχετικό άνέκδοτο:

Ο διάσημος τενόρος Γκαγιαρέ έπρόκειτο κίποτε να πρωταγωνιστήση στην «Τραβιάτα». Μια μέρα όμως, γορ της παραστάσεως, είδοσαν ξαφνικά τον ιμπερσάριο ότι δεν θά τραγουδούσε.

Θυμησθήτε τώρα τη θέσι του άτυχού θεατρών, ο όποιος είχε τότε τόσο έξοδα κι' είχε φροντίσει να διατεθούν όλα σχεδόν τα είδη του θεάτρου! Τρέχει λοιπόν, βρίσκει τον Γκαγιαρέ, και τον ρωτά να μάη για ποιο λόγο είχε άποφασίσει να μνη παίζη.

— Άπλοστοτα — του ελάντησε ο τενόρος με ύφος ανθρώπου προσβεβλημένου — γιατί δεν έτυπώσατε τ' όνομά μου στα προγράμματα με μεγάλα στοιχεία!...

Ο ιμπερσάριος τότε με δάκρυα στα μάτια άρχισε να τον παρακαλή να τον λυπηθή και να λάβη μέρος στην παράσταση. Τού άποσέθηκε μάλιστα ότι την άλλη μέρα θά τύπανε πρδς χάριν του άλλα προγράμματα! Ο Γκαγιαρέ όμως έμεινε άμεταπαιστος ως το τέλος.

Ο ιμπερσάριος άναγκάστηκε τότε να κολήση μια είσοδο στην είσοδο του θεάτρου, δια της όποιας άνήγγειλε ότι ο τενόρος Γκαγιαρέ δεν θά έτραγουδούσε... άλλή μικρά άδιαιθεσίας, κι' ότι θά τον άποκαθιστούσε στην προεμέρα της «Τραβιάτας» ο τενόρος X. Και έπρόσθετε η είδοση ότι όσοι είχαν άγοράσει εισιτήρια και δεν ήθελαν να παρακολουθήσουν την παράστασι με τον νέο τενόρο, μπορούσαν να τα έπιστρέψουν στο ταμείο του θεάτρου και να πάρουν τα χρηματά τους...

Πού νομίζετε ότι ύπηρξε το άποτέλεσμα;

Όχι μόνο δεν έπάρησε κανείς έκείνο το βράδι στο θέατρο, αλλά και πολλοί θανατώσαν τον Γκαγιαρέ, δυσχερασθέντες που δεν θά τραγουδούσε ο έλκεκτός τους τενόρος, θέλησαν να κακοποιήσουν τον ιμπερσάριο, γιατί του... έξατάτησε!...

Το Κοινόν των μουσικών θεάτρων εινε πολύ περίοργο. Άποτελείται όχι μόνο από πραγματικούς φιλομούσους, αλλά και από παραμένους κι' έκκεντρικούς μουσολήτες. Οι περισσότεροι διάσημοι τενόροι ήξεραν πολύ καλά τις άδυναμίες

τα χείρα του δαιμονόπληκτου Ζιλ ντε Ραί. Μά ο Διάβολος δεν άκουσε ποτέ τις παρακλήσεις του κι' ο εφονεύς των παιδιών συνέληφθη μια μέρα και πέθανε, όχι επάνω στην πυρά, όπως έβλε οι μάγοι, αλλά στην έπιμνημη άγχόνη.

Αν όμως ο Ζιλ ντε Ραί ήταν «φρονεύς παιδιών», άλλοι εγκληματίαι του Μεσαίωνος τα έβλεδαν και τα πουλούσαν στις πόλεις της Άνατολής. Κι' από τότε φαίνεται ότι άρχισε να διαδίδεται η μυστηριώδης κι' ίσως θηλική ιστορία της «Σταυροφορίας των παιδιών», που άποτελεί μί από τις πιο παράξενες και τις πιο συγκινητικές ιστορίες του 13ου αιώνας...

Ο φίλος λοιπόν αυτός αναφέρει ότι μια ήμερα ένας μικρός βοσκός κάλεσε όλα τα παιδιά για να κάνουν μια μεγάλη σταυροφορία στους Άγιους Τόπους. Χιλιάδες παιδιά τότε έτρεξαν στο κάλεσμα του και έφθισαν για τη Μασσαλία. Όταν έφθισαν λοιπόν εκεί πέρα, δυο ήμερες αργότερα έπρόσθεσαν άμέσως και τα μεταφέρουν στους Άγιους Τόπους και τα μαπαράσαν σ' επτά καράβια. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού όμως τα πρόδωκαν και τα πήγανε στο Άλγέρι, όπου τα πουλούσαν στους έμπροσθεν των σκλάβων της Άνατολής...

Από την παλιά αυτή ιστορία της «Σταυροφορίας των παιδιών», καταλαβαίνουμε εύκολα πόσες έξαφάνσεις και πόσες απαγωγές παιδιών συνέβαιναν κατά τα σκοτεινά χρόνια της Μαύρης Μαγείας...

των τελευταίων και φρόντιζαν να τις εκμεταλλεύονται καταλλήλως. Έτσι, ο διάσημος τενόρος Ρουμπίνι, κάθε βράδυ, στις 11 παρά τέταρτο, σ' όποιοδήποτε μελόδραμα κι' άν έπαιζε, έβγαζε έναν θανάσιμο και δυσκόλοτα λαρυγγισμό, την «τρίλλια» του, η όποια έχει μείνει λαοική. Ύληχαν δε άπειροι θαυμασταί του, οι έποιοι έπληγαναν κάθε βράδυ, σ' όποιο θέατρο έπαιζε ο Ρουμπίνι, στις δεκάμισι, άκουγαν την «τρίλλια» του και ύστερα έτρεγαν.

Ο Ρουμπίνι, ο όποιος ύπηρξε ένας από τους διασημότερους τενόρους του περασμένου αιώνας, ανέθηκε στο θέατρο πολύ μικρός. Η φωνή του ήταν γλυκιά, ώστε κατέκτησε άμέσως όλο το φιλομούσο Κοινό της Ίταλίας. Κι' έτσι, σε νεαρώτατη ηλικία, προσελήφθη ως τενόρος του Μελοδράματος της Βενετίας.

Την εποχή εκείνη ύπηρξε στη Βενετία ένας γέρος φιλομούσος, γνωστός σ' όλη την Ίταλία για το έξαιρετικό καλλιτεχνικό του γούστο, του όποιου κάθε γνώμη σε ζητήματα σχετικά με τη μουσική, έθεωρείτο άδεντική κριτική.

Το βράδυ λοιπόν του «ντεμπούτου» του στη Βενετία, ο Ρουμπίνι, λίγη ώρα πριν άνοίξει η αούλα, εινε στο ύπρητό του να πάη και να καθήση στην πλατεία του θεάτρου, κοντά στο καθίσμα του γέρου φιλομούσου, και να προσπαθήση ν' άκούση ότι τυχόν θάλεγε για το τραγούδι του και τη φωνή του. Έτσι, παράματι, κι' έγινε. Μετά το τέλος της τρίτης πράξεως, ο Ρουμπίνι εκάλεσε τον ύπρητό του και τον έρώτησε με άγωνία:

— Έ, λοιπόν, για πέζ μου, τί ειντε; — Δεν ειντε, κύριε, παρά μονάχα δυο λέξεις: «Τι κρίμα!». Όλο αυτές έλεγες!

Ο Ρουμπίνι διάταξε τον ύπρητό του να έξακολουθήση και τις άλλες βραδείες την κατασκοπεία του γέρου φιλομούσου. Το ίδιο όμως συνέβη και κατά τις έπομενες παραστάσεις. Ο γέρος έκείνος ως μουσική κριτική του για το τραγούδι του φημισμένου τενόρου, έπρόφερε συνεχώς τη φράσι: «Τι κρίμα!...».

Η έπιμονή του αυτή, όπως ήταν επόμενο, έξενείρισε τον Ρουμπίνι. Την άλλη μέρα, δεν βάσταξε πια, πήγε και βρήκε τον γέρο κύριο στο σπίτι του και χωρίς πολλών διαταγών, τον παρακάλεσε να του φανερώση τι έσημαινε η φράσι του αυτή.

— Μά, άπλοστοτα, φίλε μου, έχετε θαυμασία φωνή! Θα τη χύσετε όμως πολύ γρήγορα. Τραγουδάτε με τον λαρυγγα, ένω πρέπει να σιγνήσετε να ταυοηώδατε με το στήθος. Για να το έπιτύχετε όμως αυτό, πρέπει ν' άποτραβηχθήτε από το θέατρο και να σπουδάσετε σφυγτική μουσική άλλα δυο-τρία χρόνια!...

Ο Ρουμπίνι, την ίδια μέρα ήμερα, διέκισε το συμβόλιά του με τον ιμπερσάριο του μελοδράματος κι' έξαφάνηκε από τη σκηνή επί τρία χρόνια. Όταν πέρασε το διάστημα αυτό, ντεμπιούταρε και πάλι στο θέατρο. Ήταν άγκόλοτος τώρα πια. Ήταν ο μεγάλος, ο διάσημος Ρουμπίνι.

Ένας άλλος διάσημος τενόρος ήταν ο Άντζελο Μασίνι. Ο Μασίνι είχε κι' αυτός τις ιδιοτροπίες του. Η μεγαλειότητα δε άδυναμία του ήταν... τα χειροκροτήματα του Κοινού. Όσάκις έβγαυε στη σκηνή, ήθελε να τον ύποδεχονται οι φεταί με χειροκροτήματα! Έξόντας την άδυναμία του αυτή οι διάφοροι ιμπερσάριοι, είχαν πάντοτε έγκάθειους σε διάφορα μέρη του θεάτρου, κι' αυτό τον σκοπό. Μόλις λοιπόν παρουσιάζονταν στη σκηνή ο Μασίνι, οι έγκάθειοι τον χειροκροτούσαν, τον έπαιρμιούσαν, τον άποδίδοναν κυριολεκτικώς. Έτσι ο Μασίνι ένθουσιαζόταν και τραγουδούσε με κίφι. Άλλοιόμοιο όμως άν δεν τον χειροκροτούσαν. Ο μεγάλος τενόρος μελαγχολούσε, άναγκαζόταν, όργιζόταν και έαγανούσε στο κίμασμά του. Αυτό συνέβη κίποτε στην προεμέρα της όπερας «Πολιούτος» στο μελόδραμα του Τονουίνι. Ο θιασάρχης που δεν ήξερε την άδυναμία αυτή του Μασίνι, δεν είχε φροντίσει για τους άπαραίτητους «κίμας».

Όταν λοιπόν ο Μασίνι παρουσιάστηκε στη σκηνή, δεν άκουσε ούτε ένα χειροκρότημα έμ μέρους των θεατών. Ο τενόρος έγινε κατακόκκινος από την όργη του κι' άποσώθηκε άμέσως στα παρασκήνια. Ο κανος δε έτρεξε ο θεατρώνης και τον έρώτησε γιατί είχε άποσώθει από τη σκηνή, ο ίδιότροπος τενόρος του άπάντησε θυμωμένος:

— Όρελάτα να ξερετε ότι η φωνή του Μασίνι ζωνάει μονάχα με τα χειροκροτήματα!...

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

— Τί ώρα είνε ; ρώτησε με σβυσμένη φωνή.

— Κοντεύουν μεσάνυχτα.

Ο Ρουστένκο πλήρωσε και βγήκε έξω. Έστρεψε με δυσκολία τα πόδια του. Στο δρόμο έφευγε ραγδαία βροχή και φουτούσε δυνατός άνεμος. Ο κόσμος έτρεχε να κρυφτεί κάπου. Τό θέαμα αυτό έκανε τον Ρουστένκο ν' ανατριχιάσει, σαν αλήτης που δεν έχει πού να πάει να κοιμηθεί.

— Τί να κάνω τώρα ; άναρωτήθηκε με τρόμο. Πού να πάω ά-
πόψε ;

Έκανε μηχανικά μερικά βήματα. Η βροχή του μαστίγωνε το πρόσωπο. Τα πόδια του βυθίστηκαν στη λάσπη. Ο άνεμος σήκωνε το ξεκούμπωτο παλτό του σχεδόν επάνω απ' το κεφάλι του. Ο Νικολά έξακολουθούσε ώστόσο να προχωρή, χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει, χωρίς να συλλογίζεται τίποτε. Περιπατούσε σαν αυτόματο.

Όστόσο ο Νικολά Ρουστένκο ήταν νέος, είχε σπύτι ζεστό και καλοεπιλωμένο. Είχε δυο μικρά παιδάκια. Και ήταν άνώτερος ύ-
πάλλινλος ενός ύπουργείου. Οι γνωστοί τον και οι φίλοι τον τον ζη-
λευσαν για την οικονομική του άνεξαρτησία, για την οικογενειακή του ευτυχία. « Αν ήξεραν όμως !... Πού να φαντασθούν, ότι ο Ρουστένκο φοδόνταν εκείνο το βράδυ να γυρίσει σπίτι του, επειδή είχε την ικανότητα να έβρισκε τη γυναίκα του με τον φίλο της ! Προτιμούσε να βασανίζεται με την άδευδωτή, παρά να κεραυνολοιφή με την προμερή βεβαιότητα... »

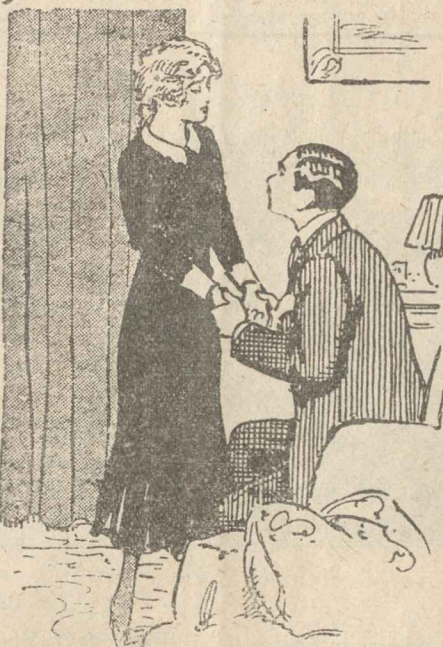
Τό απόγευμα της ίδιας ημέρας, ενώ βρισκό-
τανε στο ύπουργείο, ένα άνόνημο γράμμα τον ειδοποίησε πως η « Άλμα, η γυναίκα του, θα δε-
χότανε εκείνο το βράδυ στο σπίτι της τον φίλο της. Ο άνδρας της επρόκειτο να φύγει στις 7
το βράδυ για την επαρχία, όπου θα έκανε δικα-
στικές άνακρισεις για ένα σκάνδαλο. Και η
« Άλμα θα ζητούσε να έπωφεληθεί της ευκαιρίας
αυτής.

Όταν ο Νικολά διάβασε αυτό τό γράμμα, η πρώτη σκέψη του ήταν να τό στήσει, να πε-
ριφρονήσει τον άνονημογράφο. Μά η ύποψια
είχε μπει σαν δηλητήριο στην ψυχή του. Χωρίς
να τό καταλάβει ούτε ο ίδιος, άρχισε να συλλο-
γίζεται πούδ άπ' όλους τους γνωστούς του θα
μπορούσε να είνε ο φίλος της γυναίκας του. Και
κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι δεν μπορούσε να
ήταν άλλος από τον ύπολογαδό Γιάνκο Ραντε-
βίτσι, τον οικογενειακό του φίλο. Ναι, αυτός
θα ήταν. Ο Νικολά είχε προσέξει από καιρό
πως ο Γιάνκο έδειχνε έξαιρετικό ενδιαφέρον για
την « Άλμα. Μά δεν έδωσε σημασία σ' αυτή τη
λεπτομέρεια. Ήταν βέβαιος και για τη γυναίκα του και για τον φί-
λο του. Τί άφελής πού φάνηκε !

Η ώρα περνούσε και ο Ρουστένκο δεν μπορούσε πια να συνε-
χίσει την εργασία του. Και ξαφνικά, πήρε τό καπέλο του κι έβηγε.
Περιπλανήθηκε κάμποσο στους δρόμους, χωρίς να ξέρει πού διεπι-
νεύει. Όταν έβλεπε κανέναν περαστικό να τον κοιτάει παραξε-
νένος, καταλάβαινε πως θα χειρονομούσε ή θα παραμύλιζε. Και
προσπαθούσε να συγκρατηθεί, να φαίνεται άτάραχος.

Σκέφτηκε να πάει σπίτι του, να δείξει τό γράμμα της γυναίκας
του και να της ζητήσει έξηγήσεις. Μά δεν τολμούσε να τό κάνει αύ-
τό. Και γυρνώντας σαν τρελλός στους δρόμους κάτω απ' τον βαρό
και συννεφιασμένο ουρανό. Στο μεταξύ ή ώρα είχε περάσει. Τό
ταίνο θα είχε φύγει. Ο Νικολά τό συλλογίστηκε αυτό, πού άγνό-
τερα. Αντί όμως ν' άνησυχήσει, επειδή παρέλειψε να έκτελέσει μια
διαταγή του ύπουργού του, άνασκήωσε με άδιαφορία τους ώμους του.
Δέν τον ένοιωσε πια για τίποτε.

Θά ήταν ή ώρα δέκα όταν μπήκε σ' ένα καφενείο. Έβρισκε εκεί,
βυθισμένος στις θλιβερές σκέψεις του, δυο δόλοληρες ώρες, όσπου
τόν ειδοποίησε τό γκαρσόν, ότι θα έκλειναν. Κι ο Νικολά έξακο-
λούησε τις περιπλανήσεις του στους έρημους και σιωπηλούς δρό-
μους, κάτω απ' τη βροχή, πού άρχισε να πέφτει, ενώ εκείνος ήταν

— Έσύ; ρώτησε τώρα ο Νικολά.

στο καφενείο. Περιπατούσε σαν μεθυσμένος, παραπατώντας, πλε-
νώντας κάθε τόσο να πέσει καταγής. Ο κόσμος είχε σωπαθεί σ' έρε-
μία γι' αυτόν. Αυτή ήταν λοιπόν ή ζωή ! Την άποτέλεισσε ά-
πών μονάχα οι κακοί και άνάσθητοι άνθρωποι ; Σε τί χρησίμευε ο
πολιτισμός, άφού ο άνθρωπος δεν μπορούσε να είνε βέβαιος για την
ευτυχία του ; Ο Νικολά είχε κοπιάσει για να κτίσει ένα οικοδόμη-
μα. Και να πού ένας ύπουλος φίλος και μια άσυνείδητη γυναίκα
γχορεύζαν ξαφνικά αυτό τό οικοδόμημα, πού τό νόμιζε στερεό, και
πύργο από τραπουλόχαρτα.

Μέσα στη μεγάλη δυστυχία του, ο Νικολά άρχισε να θυμά-
την περασμένη ευτυχία του. Η « Άλμα είχε ταγγάνικο αλμα της
φλέβες της. Τόν είχε γνωρίσει σ' ένα χωριό, όταν έπήγε και να πε-
ραλάσει ένα κτήμα, κληρονομιά ενός συγγενούς του. Η παρτίδα έ-
πιδερμίδα της, τα καπάκια μάτια της, τόν είχαν γοητεύσει, όμο-
τάστριζε πως θα μπορούσε να γινετήκη μαζί της. Με την πρώτη έ-
μωσ άπόπειρα πού έκανε, η « Άλμα τού έδωσε να καταλάβει, πως ή
ήταν απ' τις γυναίκες εκείνες πού γίνονται παιγνιόματα στα χέρια
των άνδρων. Κι ο Νικολά, πιασμένος για καλά στό δίχτυ πού έ-
ρωτα, έφτασε στό σημείο να της προτείνει γάμο. Εκείνη δέχτηκε.

Παντρεύτηκαν κι η « Άλμα φάνηκε καλή σύζυγος. Ύστερ
λίγο καιρό, τό άγοραστικό αυτό έλλαξε ριζικά χαρακτήρα, ήτο
μια καλή νοικοκυρά. Χάρισε τού άνδρός της δυο παιδάκια, πού τό
νέθερε με μεγάλη αγάπη. Κι ή ζωή κυλούσε ήσυχη κι άμείλι-
γα τό Ρουστένκο. Έξαρνα όμως σπράχθηκε ένας δυνατός άνε-
μος στρόβιλος, πού παρέσυρε τά πάντα στό όρμητικό πέραςμύ του. Και
την ευτυχία τού Νικολά.

Τό σόμα τού Ρουστένκο είχε σχεδόν ξυλίσσει απ' τό κρύο. ή-
ταν ή ώρα 3 τό πρωί. Όστόσο, εκείνος έξακολουθούσε να γρά-
φει έδώ κι εκεί, χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει. Πού
δέν θα τολμούσε να χτυπήσει την πόρτα τού σπ-
τιού του, να βεβαιωθεί με τά μάτια του για τό
σημφορά πού τον βρήκε. Τού φανόταν πως ή
γυναίκα έτσι σ' όλη του τη ζωή, πως θα κρ-
τούσε για πάντα ή σκοτεινή αυτή νύχτα, πού
να ύπάρχη έλπίδα να βγεί ο ήλιος, και πως ή
ψυλόδοξη πάντοτε, όπως τώρα.

Ξαφνικά, στάθηκε άποβολομένος. Είχε ήρ-
θει μπρος στό σπίτι του, χωρίς να τό καταλάβει
πώς ! Πού ένοητικό ώδήγησε τά βήματά του
σ' εκείνα τά μέρη ;

Μά όταν ο Νικολά σήκωσε τό κεφάλι του
και είδε φαινομένα άμυδρά τά παράθυρα ής
κάμαρας της γυναίκας του, έσφιξε με λίστες τις
γροθιές του κι ένοιωσε τό μυρίγμα του κα-
βούβου. Ήταν άλήθεια λοιπόν ; Η « Άλμα τού
άπατούσε ! Άρχισε να τρέμει, από θυμό του α-
π' τη φορά. Έβγαλε άμέσως τό κλειδί απ' τη
τσέπη του, άνοίξε την πόρτα, ανέβηκε ταπει-
τά σκαλιά κι ώρμησε σαν σείφονας στό δωμά-
τιο της γυναίκας του. Τά μάτια του έλαμπα-
νέ γογα.

Όστόσο, μέσα στό δωμάτιο βρισκότανε
μόνα η γυναίκα του κι όχι ο Γιάνκο. Ήταν
φανταζόταν ο Νικολά. Απ' τη χλωμάδα της
τό ταραγμένο ύφος της, ο άνδρας της καταλά-
βει πως δεν είχε κλείσει μάτι όλη τη νύχτα.
Μόλις τόν είδε ή « Άλμα, έτρεξε κοντά
κι έκανε να τόν άγκαλιάσει.

— Τί έγινε, Νικολά ; τόν ρώτησε με άλλαγμένη φωνή. Κι
τετα να τρελλαθώ απ' την άγωνία μου... Κι' όσο συλλογίζομαι
έφτανα εγώ...
Ο Ρουστένκο την έστρωξε πέρα με δύναμη κι άρχισε ν' α-
π' στο δωμάτιο.

— Πού ήσουν τόσες ώρες ; τόν ξαναρώτησε ή « Άλμα. Γιατί
πήγες εκεί πού σ' έστειλε ο ύπουργός σου ; Ήλθαν και με ρώτη-
σαν απ' τό ύπουργείο μήπως πέρασες απ' έδώ. Σε είδαν να φεύγεις
ξφνικά, χωρίς να χωρετήσης κανένα κι άνησυχήσαν. Και για
τά, φτώα εγώ. Καταλαβαίνω τί συνέβη. Τί άμυλη, τί έκπαι-
σμά πού είμαι ! Δέν έξωφ άν θα με συχωρέσης ποτέ. Φαντάζομαι τί
νύχτα άγωνίας θα πέρασες ! Μά κι εγώ μετανόησα πικρά γι' αυτό που
έκανα.

— Α ! τό όμολογείς λοιπόν ! άνέκραξε ο Νικολά έξω φρε-
νός.

— Ναι, τό όμολογώ...

— Πες μου τώρα, πού τόν έχεις κρύψει ;...

— Ποιόν ; ρώτησε μ' άπορία η « Άλμα.

— Ποιόν ; Κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις ; Τόν φίλο σου, τον
Ραντεβίτσι !...

— Πίστευες σοβαρά ότι έχω φίλο τό Γιάνκο ; φώναξε ή « Άλμα.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Ο Μορίς Σεβαλιέ.

— Στο Χόλλυγουντ διαδόθηκε τελευταία ότι
ο νέος άσπτης της «Μετρό Γκόλντγουιν», ο
Κλάρκ Γκρέμπλ, πρόκειται να χωρίσει τη γυ-
ναίκα του, μια άσημνη και ταπεινή «Αμερι-
κανίδα, την οποία είχε παντρευτεί πολύ προ-
τού να γίνη διάσημος.

— Ποιόν όμως πρόκειται να πάρη ; « Όχι,
προς τό παρόν δεν πρόκειται να παντρευτεί
καμιά.

— Απ'ούτοτα, θέλει να μείνη ελεύθερος
για να μπορέσει να διαλέξη όποιον τού άρέσει
περισσότερο από τις άπειράριθμες θανμά-
στριές του.

— Πρό έβδομάδιαν, ο σκηνοθέτης «Εντμοντ
Γκούλντνγκ έδωσε μια δεξίωση, στην οποία,
μεταξύ των άλλων έπιστημων προσώπων, είχε
προσκυλώσει και την Γκρέτα Γκάρμπο.

— Ετειδή όμως ή Γκρέτα έπρεπε να πάη
πρ' σπύτιο τό άλλο πρωί, έβηγε από τη δεξίωση
νωρίτερα από τους άλλους. Όλοι την καληνίχτισαν και βγήκε
βιαστική για να πάρη τό
απομνημόνιό της.

— Άλλά μερικοί στην πόρτα την περιέμενε
να προσδοκήτη συ-
μμετοχές. Όλοι οι σκεφ' τών αυτοκινήτων
προς τα πίσω ή Γκρέτα βρισκόταν μέσα στό
αμάξι, είχαν μαζευτεί και
μειναν επί μια ώρα δόλοληρη άπ' έξω, για να
μπορέσουν να ίδούν.
Όσο και για ένα λεπτό, τη μεγάλη ήθοσο
έκ τού φυσικού.

— Ο μεγαλύτερος χορός πού έγινε τις πτε-
νές άποκαρής στό Χόλλυγουντ, ήταν ο «χορός
της
...»

— Στο χορό αυτόν, όλοι οι προσκεκλημένοι έπρε-
πε να παρουσιασθούν με βασιπκαρέα ή μάλλινα κο-
στούμια, ανάλογα με την ερίσι.

— Πραγματικά, οι άσπτες έδειξαν μεγάλη έ-
παρτία και συνέτελεσαν στην έπιτυχία τού
χορού. Η Βιδιάν «Οσμύον π.χ. φορούσε ένα θαυμά-
ιο βραδινό φόρεμα από ταΐτα, μολονότι είχε σκεπα-
σμένες τούς ώμους της με μια μεγαλοπρεπή έρι-
μα. Η Σάλλυ Άλεξ φορούσε τυτζίτσες από χρυφό-
ρο θαλασσά λινό και κόκκινο λαμιοδέτη. Ο σέ-
νις της Χούτι Τζάμπσον φορούσε κοστούμι ντυ-
λόν. Η Μάριλιν Μίλλερ φορούσε βραδινές τυτζί-
τσες από ψευδοφύλλο, αλλ' αυτό δεν την έμποδίζε
να είνε έξαιρετικά χαριτωμένη.

— Η Ζαννέτ Μαντόνλιντ πήγε στό χορό της
κομψά με τόν μνηστήρα της Ρόμπερτ Ρίτσι. Ο
Ρίτσι φορούσε άσπρα καλοκαιρινά λινό, ή δέ Ζαννέτ
έκτεντιστικό φόρεμα από ροζ τεργιλάν !

— Ο Τζακ «Οχι φορούσε τη συνηθισμένη φόρμα,
την άπ' όπεί παρακολουθεί την εμφάνισή των φίλων του. Η
φόρμα αύ-
τή μάλιστα δεν ήταν και τόσο καθωρή.

— Η Ζαννέτ Μαντόνλιντ πήγε στό χορό της
κομψά με τόν μνηστήρα της Ρόμπερτ Ρίτσι. Ο
Ρίτσι φορούσε άσπρα καλοκαιρινά λινό, ή δέ Ζαννέτ
έκτεντιστικό φόρεμα από ροζ τεργιλάν !

— Ο Τζακ «Οχι φορούσε τη συνηθισμένη φόρμα,
την άπ' όπεί παρακολουθεί την εμφάνισή των φίλων του. Η
φόρμα αύ-
τή μάλιστα δεν ήταν και τόσο καθωρή.

— Η Ζαννέτ Μαντόνλιντ πήγε στό χορό της
κομψά με τόν μνηστήρα της Ρόμπερτ Ρίτσι. Ο
Ρίτσι φορούσε άσπρα καλοκαιρινά λινό, ή δέ Ζαννέτ
έκτεντιστικό φόρεμα από ροζ τεργιλάν !

— Ο Τζακ «Οχι φορούσε τη συνηθισμένη φόρμα,
την άπ' όπεί παρακολουθεί την εμφάνισή των φίλων του. Η
φόρμα αύ-
τή μάλιστα δεν ήταν και τόσο καθωρή.

— Η Ζαννέτ Μαντόνλιντ πήγε στό χορό της
κομψά με τόν μνηστήρα της Ρόμπερτ Ρίτσι. Ο
Ρίτσι φορούσε άσπρα καλοκαιρινά λινό, ή δέ Ζαννέτ
έκτεντιστικό φόρεμα από ροζ τεργιλάν !

— Ο Τζακ «Οχι φορούσε τη συνηθισμένη φόρμα,
την άπ' όπεί παρακολουθεί την εμφάνισή των φίλων του. Η
φόρμα αύ-
τή μάλιστα δεν ήταν και τόσο καθωρή.

— Η Ζαννέτ Μαντόνλιντ πήγε στό χορό της
κομψά με τόν μνηστήρα της Ρόμπερτ Ρίτσι. Ο
Ρίτσι φορούσε άσπρα καλοκαιρινά λινό, ή δέ Ζαννέτ
έκτεντιστικό φόρεμα από ροζ τεργιλάν !

— Ο Τζακ «Οχι φορούσε τη συνηθισμένη φόρμα,
την άπ' όπεί παρακολουθεί την εμφάνισή των φίλων του. Η
φόρμα αύ-
τή μάλιστα δεν ήταν και τόσο καθωρή.

— Η Ζαννέτ Μαντόνλιντ πήγε στό χορό της
κομψά με τόν μνηστήρα της Ρόμπερτ Ρίτσι. Ο
Ρίτσι φορούσε άσπρα καλοκαιρινά λινό, ή δέ Ζαννέτ
έκτεντιστικό φόρεμα από ροζ τεργιλάν !

Η Τζόαν Κρόουφορντ.

— Την έπιτυχότερη όμως μεταμύρση είχε ο σκηνοθέτης «Ερικ
φόν Στρώχαϊμ. Φορούσε λευκά πανταλόνια γκόλφ και άσπρο γιλέκο.
Ήταν χωρίς σακάκι και είχε στό μάτι του μονόκλ. Προκάλεσε δέ
σωστή άνασπάσει όταν έδήλωσε ότι βγάξει σε πλειστηριασμό τό παν-
τελόνι του ! Πολλοί κόντεψαν να λιποθυμήσουν από τόν συνασπισμό
τη στιγμή πού ο Στρώχαϊμ έβγαλε τό παντελόνι του για να τό παρα-
δώσει στόν τελευταίο ύπερθεματιστή. Άλλά ή άπογοήτευσή του ήταν
μεγάλη, γιατί ο πονηρός Γερμανός φορούσε από μέσα ένα άλλο παν-
τελόνι από μαύρο σατέν έξ' ίσου μαζού με τό πρώτο !

— Η Ζαννέτ Μαντόνλιντ είχε τελευταία μια άτυχία. Θέλοντας
να κάνει μια έκπληξη στόν μνηστήρα της, άποφάσισε να καλέσει στό
σπίτι της μερικούς φίλους του κατά την έπέτειο των γενεθλίων του,
χωρίς αυτός να πάρη είδηση.

— Την τελευταία όμως στιγμή ή Ζαννέτ έκλήθη επείγοντως στη
Νέα Ύόρκη για να γυρίσει μερικές συμπληρωματικές σκηνές με τόν
Μορίς Σεβαλιέ για την τελευταία τους ταινία «Μια ώρα μαζύ σου».

— Έτσι ο μνηστήρ της Ζαννέτ, ο κ. Ρίτσι, ο όστις έτοιμαστέξ
είχε μάθει τη δεξίωση πού θα δινόταν για τά γενεθλιά του, έμεινε στό
κράνι τού λουτρού, βλέποντας τη μνηστή του να φεύγει για τη Νέα
Ύόρκη, άκριβώς την ήμέρα της έορτής.

— Να τώρα και μερικές άγνωστες, αλλά χαρκτηριστικές λεπτο-
μέρειες για τούς άστρες τού κινηματογράφου.

— Ο Πιέρ Μπλανσάρ τρελλαινέται να ζωγραφίζει και να φτιάχνει
σκίτσα. Έχει κάμει τά σκίτσα όλων των συναδέλφων του, με τούς
όποιους έπαιζε μαζί.

— Ο Ραμόν Νόβαρρο ύπηρεζε άλληλοδιαδόχως, κατά την κινημα-
τογραφική του σταδιοδρομία, στρατιώτης «Άγγλος,
Γάλλος, Αυστριακός, Ισπανός, Ρώσος, Σέρβος και
ναιτής «Αμερικανός.

— Ο Πιέρ ντε Γκεγκάν ύπηρεζε, κατά τόν πό-
λεμο, προπονητής άεροπόρος. Έπαρτίσθηκε δέ στην
αεροπορική σχολή τού Μπου 1705 πλόντους !

— Τόν Μπάστερ Κήτον τόν λένε στό Χόλλυγουντ
... «ναυαρχο της έρηδς», γιατί κατοικεί, ως γνω-
στόν, μονίμως σ' ένα μεγάλο λεωφορείο.

— Οι ζωγράφοι άρχίζουν, ο ένας μετά τόν άλλο,
να αναμνησνόνται στόν κινηματογράφο. Μετά τόν
Ζάν Όμπερλέ, πού έκανε τις σκηνογραφέες μιας
θαυμασίας ταινίας, και ο Πάολ Κολέν ανέλαβε τώ-
ρα να φτιάχνει τις σκηνογραφίες τών «Αθλίων», τούς
όποιους θα κινηματογραφήσει ο Ραμόνδος Μπρενάρ.

— Στην ταινία «Εξέδωκε και Σίλας πού γυρίζει
τώρα ο Πιέρ Κολομπέ, ο περιπαιχτός Γάλλος κομ-
ικός Ραμόν θα εμφανισθεί άλληλοδιαδόχως ως λακός,
ως υποκόβστης, ως... γυναίκα και ως κύριος τού
κόσμου !

— Ο «Αμερικανός ύποκόπος Σαμουήλ Χιντς ά-
λαβε να παίξει τόν δυσκολότερο ρόλο πού μπορεί να φαντασθή κανείς
στόν κινηματογράφο.

— Τόν ρόλο τού ύπνωτισμένου, τού δολοφονημένου και τού βρακό-
λακος...
...»

— Η Έλενης καλόν σεναριοίσ-
τα έκανε τις κινηματογραφικές έτοι-
μίες τού Χόλλυγουντ να σκεφθούν
να ξαναγυρίσουν, όμολογεί, τόσο
μερικές από τις μεγάλες έπιτυχίες τού
βωδού.

— Η πρώτη δοκιμή έγινε με την
περίφημη ταινία «Ο ύπνερούλης με
τά μακρά πόδια, στην οποία την έ-
φωνη Μαίρη Πικάφοδ αντικαταστά
τώρα ή όμιλίσσα Ζαννέτ Κέινος.

— Έπίσης γυρίζεται ήδη ή μεγάλη
έπιτυχία τού Ροδόλφο Βαλεντίνο «Οι
τέσσερες Ιππότοι της Άποκαλύψεως»,
με τόν Κλάρκ Γκρέμπλ στό ρόλο τού
άληγομήνου Ροτόν.

— Τέλος γυρίζεται και μια άλλη
ταινία τού Βαλεντίνο «Τό αλμα και
ή άμμος», με τόν νέο «Άγγλο ήδα
ποιδ Κάρν Γκράντ στό ρόλο τού Βα-
λεντίνο.

Ο «Αδόλφος Μανζού.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΚΑΠΙΕΤΑΝ ΧΑΡΙΤΟΣ

— «Όλα γιορτάζουν με τους άγιους του Θεού, κι' αυτός γιορτάζει με τα κρεμμυδάκια!...»
Και με τα κρεμμυδάκια γιόρταζε.

Ο καπιετάν Χαρίτος.

Τον λέγανε Χαρίτο, μα ούτε το άγιου Χαράλαμπος, ούτε της άγιας Χαριτίνας, ούτε της άγιας Χαρίτος δεχόταν επίσκεψες.

Αυτός γιόρταζε την πρώτη ημέρα της Σαρακοστής, την Καθαρή Δευτέρα. Τότε έκανε πλούσιο τραπέζι στους φίλους του, έξω εις τὸ μπαλκόνι, εις τὸ μεγάλο περβόλι του, κοντά εις τὴ νεροαλυσία βρύσι, σ' ένα ήλιο-χαϊδευτο προσήλιακό...

Και τότε τραγουδούσανε δίλοι μαζί τον ύμνο της ημέρας, σπώνοντας ξέχειλα τὰ μεγάλα ποτήρια του δυνατού κρασιού, και εύχόμενοι στο νοικοκύρη:

Καλῶς την τὴ Σαρακοστή,
με σκόρδο, με κρεμμυδάκι,
με πιπεριές και χόρδα,
με ταραχὰ και μύδια...

Και τί δὲν είχε στο τραπέζι του, τὸ σαρακοστιανό; Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ήτανε μιὰ ξεθώσις γιὰ προπαγάδα τῆς ηστείας. Κι' όλα διαλεχτά, όλα καλοβαλμένα και προκλητικά κι' όλα τραγουδημένα.

Ήταν χωρὰ ψυχῆς, γὰ τὴ βλέπη κανένας γὰ τακτοποιήσανα ἀπὸ τὰ χέρια του, ἐπάνω στο λευκὸ τραπεζομάντηλο, πὸν ἀνταίγαζε τὸν ήλιο, και δίπλα στὰ ποτήρια και τὰ γυαλιά, ὅπου σπιθοβολούσαν και λυγίζαν κάτω ἀπ' τὴς χροσὲς ἀντίκες.

Ἐπλενε τὰ τρυφερά τὰ κρεμμυδάκια και τὰ σκόρδα στο νερό και τραγουδούσε:

Σκορόδ'λα—κρεμμυδόδ'λα μου,
με πράσινα φουστάνια,
σὰν κοπελλίτσες δροσερές
πούρχοντ' ἀπὸ τὰ μάνια...

Ἐπίσης, δταν τοποθετούσε τὴς κολυμβάδες τὴς ἑλπῆς, πὸν ἐγυάλιζαν ἀπὸ τὸ ἄφθονο λάδι στὸν ήλιο, σὰν μάτια ποδοπλαναγμένα και παιγνιδοράκια, μέσα στὴς γυάλινες ἀπλάδες τους, στεφανώνοντάς τες με φίλες φετίτσες λεμονιών, ὅσων χροσωμένες μπουκλίες, σιγανομουρούρις:

Ἐλῆ μελαχροινούλα μου,
ἐλῆ μανροματσόσα,
κάθε φίλι πὸν σουδινά,
και μιὰ... ὁῶ ρουφοῦσα!

Και καίφαυνε τὰ βρεχτοκούδια, φουσκωμένα ἀπὸ τὸ νερό, σὰν γυνὰ και μανροφουδία παιδάκια χορτασμένα, πὸν γεμάτα εύχαριστη ἑξαπλάνωνται και λιάζονται, στο χά-τιαπορο τὸ πάτο.

Ἐπὶ αὐτὰ παίρναν μορφή, ζωή, ὑπόστασι, στο πνεῦμα τοῦ Χαρίτου. Και τὰ τραγουδαγε:

Τὸ βρεχτοκούδι γόνος το
σὰν ὁμορφη κοπέλλα,
και ἐπειτα πιπὶλα το
και τράβ' ἀπ' τὴ βαρέλλα!

Ἐπὶ αὐτὰ ἐβγαζε τὴς σουπιές ἀπὸ τὸ γυάλινο τὸ βάζο, ροδίζον-σες ἀπὸ τὸ ξύδι, λευκῆς σὰν χιόνι μέσα στὴν τρυφερωμένη σάρκα τους, δρεκτικῆς και μωσοβολιστῆς, τὴς τραγουδούσε κι' αὐτῆς, ὅπως δὲν τραγουδῆσε ἑρμῆνος τὴν καλή του:

Σουπιὰ ξυδάτη, τρυφερή,
σὰν ὁμορφη κοπέλλα,
ὅταν σὲ παίρνω γιὰ μεζέ,
ρουφάω μιὰ βαρέλλα...

Κι' δταν τὴν γιγνε το χταπόδι σὲ κηρόχαστο με τὴν σπορή και προσοχή, με ὅση δὲν ἀπαιτῶ-ροσε ποτὲ καλλιτέχνης τὸ λεπτογυμνά του, και τὸ ἐβάζε στὴ θράκα νὰ ψηθῇ— μεζὲς θεῶν και θεοανθρώπων— τὸ τραγουδούσε κι' αὐτὸ σὰν νὰ νανοῦριζε γιὰ νὰ κοιμηθῇ γλυκὰ-γλυκὰ, μέσα στὴ μαλακοσύνη τῆς στά-χτης και τῆς θερμῆς θου-κόβολης:

Χταπόδι πλοκαμύποδο
τῆς θάλασσας μιντοράδε,
μέσα στὴ χόβολη ψητό,
θεὸς ἕνα γιοματάκι.

Κι' δταν ἀράδαζε τὴς χροσωμένες ἀπὸ τὴν ἄλλη πιπεριές, σὰς μικρῆς τῆς

σαλατιέρες πὸν τὴς ἐχρῶσανε πὸ δυνατὰ και χτυπητὰ ὁ ήλιος, τὴς γουδοῦσε πάλι σὰν νὰ μιλούσε ἰδιαίτερας με τὴν κάθε μιὰ:

Τσουτσουρομύτα πιπεριά
και τσουτχάρα ἀναμμένη,
μὴν καίς, γιὰτὶ με τὸ κρασί,
σὲ σβύνω 'γὼ, καῖμένη!

Ἀλλὰ δὲν ἦσαν μόνο τὰ ἀντικα-τραγουδία τῶν σαλατικῶν και τῶν σαρακοστιανῶν φαγητῶν. Ἦσαν και οἱ νόμοι και οἱ κανόνες, ἔμε-τροι πάντοτε και αὐτοί, πὸν ἔπρεπε ν' ἀκολουθῇ κάθε κρασοπατέρας, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸν πλοῦτο ἐκεῖνο και τὴν εὐτυχία τῆς Σαρακοστής. Ἦσαν κι' ἡ προσφωνήσεις πὸν ἔκα-νε στοὺς μεζέδες, τοὺς φίλους αὐ-τοὺς τοῦ κρασιού, τοὺς ἀχώριστους, πὸν γεννήθηκαν, θὰ νόμιζε κανεὶς, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο: Ὁ μεζὲς δη-λοῖ τὴν γιὰ τὸ κρασί και τὰ κρασί γιὰ τοὺς μεζέδες!

Παρεὰ και προικοκοιλίωση
τοῦ ταραχὰ βαρέλλα,
πὼς με κντίζε, σὰν νὰ μὸς λῆς:
— Πίνε μωρέ και γέλα!

Παῖλῶς και γεροκοσσανῶς ναυτικός ὁ καπιετάν Χαρίτος, ὁ-ροσε κόσμο και ντοινὰ, ἐξέλασε θάλασσες και στερεῖς. Ἐπὶ αὐ-τὰ τῶπων και λαῶν, ἐγυθῶσε μεζέδες δίλων τῶν φίλων, μὰ π-θέλετε, μωρέ παιδιά! Σὰν τοὺς μεζέδες τοὺς ἑλληνοῦς, σὺν-σμο δίλο δὲν θὰ ὀρῆτε!

— Οἱ εὐρωπαῖοι δὲν ἔχουν δρεκτικά, ἀλλὰ εἰδὴ σπειροῦς λέγε.

Και τσουζόντας τὸ κρασί πὸν νεχίζε, σὰν νῆκανε διδασκαλία:
— Στὴν Εὐρώπη, ἅμα πρὸς ὅσον, δὲν ἔχεις ὀρεξὶ κατὰ γὰρ σὶ. Σβόρχεται νὰ φῶς... κεμπὶτ! Ἡ κακομοῖρα ἐγασμοῦναι με μωρὸν καὶ θροῦμα και λεμόνι!...

Ἡ θροῦμα θέλει ὀληνη, κι' ἡ φάβα θέλει λαδί, και ἡ μπουκιά φίλημα, και τὸ κορίτσι, χὰδι.

Γιὰτὶ εἶχε και νόμους ἑμετέρους αὐτοῦς, γιὰ τὴν ἐνδύαμω, με τὸν ο-ρακοστιανὰ, κρασοκατινῆς:

Χαριὰ και καταράνηλο,
και μιὰ μπουκιά γιοματάκι,
κι' ἐπειτα ρούφα κι' ὀρεξί,
τοῦ σπαρλιού ζουμάκι!...

Ἐπὶ αὐτὰν πολλῆς προτάσεις με-χρὶ νὰ παῖσι στὸν κινηματογράφο, Ἄρ-ποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

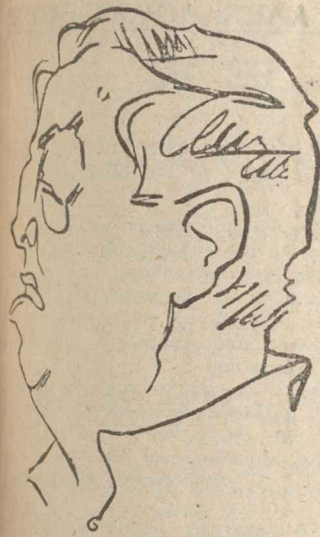
Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Τὰ βρεχτοκούδια σὰν μανροφουδία παιδάκια!...

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΕΧΝΗ!...

Ο Χάρρυ Μπάρ.

Τί λένε γιὰ τὸν κινηματογράφο ἡ Σοσίλ Σορέλ, ἡ Ἐλεονόρα Ντοῦζε, ἡ Σάρα Μπερνάρ, ἡ Μαρί Μπέλ κι' ὁ Χάρρυ Μπάρ. Ἡ Σάρα Μπερνάρ... ἀγριεῖται. Ὁ κινηματογράφος δὲν εἶνε τέχνη! Ἡ συγκατάθεσις τοῦ Χάρρυ Μπάρ. Ἡ παραμέρφωσις τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Οὐγκώ. Ἐνα ἐπεισόδιο, κτλ.

Τί ἰδέα ἔχουν οἱ καλλιτέχνη τοῦ θεάτρου γιὰ τὸν κινηματο-γράφο; Μιὰ γαλλικὴ κινηματο-γραφικὴ ἐπιθεώρησις εἰς τὴν πρωτότυπη ἐμπνεῖσι νὰ σταχυ-λογήσῃ τὴς σχετικῆς γνώμης ἀ-ποθανόντων ἡθοποιῶν, πὸν δη-μοσιεύτηκαν σὲ παλὰ περιοδι-κά και νὰ ρωτήσῃ και μερικὸς ἀπὸ τοὺς ζῶντας μεγαλειτέρους καλλιτέχνης τῆς σκηνῆς τί φρο-νοῦν γιὰ τὴν ἐβδόμη τέχνη.

Ἀπὸ τὰ... συγκεντρωθέντα ἀπο-τελέσματα τῆς ἐρευνῆς αὐτῆς, γίνονται καθαρῶτα τὸ συμ-πέρασμα πὸν δὲν ἔχουν σὲ μεγάλη ἐκτί-μη τὸν κινηματογράφο.

Ἀποῦτε, εἰ παραδείγματι, πὼς ὁ Σοσίλ Σορέλ καταφέρεται ἐ-κπαινετὸν κινηματογράφου:

— Ὁ κινηματογράφος εἶνε ὁ πιστὸς καθρέφτης τῆς διανοητικότη-τός μας, τῆς αἰσθητικῆς και πνευματικῆς μας καταπτώσεως—εἶνε ἡμεῖς ἡθοποιοὶ τῆς Κοινοῦ Φρανσιῆς στὸ συντάκτι τοῦ παρισί-ου περιοδικοῦ. Ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ κινηματογράφος προσελάθησε κά-ποτα νὰ γίνῃ τέχνη, μὰ ὅταν ἦταν θοῦβός. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν ἀρ-χάει νὰ μιὰ, ἔκανε διὰ κακὰ: ἀρ' ἐνὸς κατεστράφη μόνος του και ἔπειτα ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀηδίασῃ ὁ κόσμος τὸ θεῖο... Μιὰ με-τὰ ἀπὸ αὐτὴν ἀναγκάστηκαν τελευταῖα—και σ' αὐτὸ τοὺς ἐμψύθη-σαν και οἱ εὐρωπαῖοι ἐπιχειρηματίαι—νὰ προσφέρουν στὸ Κοινόν, μα-ρὰ με τὰ ταινία, και διάφορα νούμερα βαριεῖ, κατὰ τὸ μᾶλλον και τὴν πραγματικότητά. Καταλαβαίναν δηλαδὴ και οἱ ἴδιοι, ὅτι ὁ κι-νηματογράφος δὲν μπορεῖ μόνος του νὰ τραβήξῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ και καταφεύγουν σὲ ὁρατὲς χορεύτριες και τραγουδίστριες γιὰ νὰ προσελκύουν τὸν κόσμο στὴς σκοτεινῆς αἰθουσῆς...

Ἡ Ὑδὲ Γκιλμπέρ, ἡ μεγαλειτέρα ντιζέτ τῆς Γαλλίας—ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν ρόλο τῆς γοητῆς Φροσάρ στὸ φιλμ «Ἄλ Δυὸ Ὁρφανὰ»—εἶπε στὸ συντάκτι τῆς κινηματογραφικῆς ἐπιθεωρήσεως:

— Ἄρπος μὴν πρὸ τὸν θάνατόν της, ἡ Ἐλεονόρα Ντοῦζε, ἡ ἀσπρὴ τραγουδίστρια τοῦ κόσμου, περαστικὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἐπε-μνήσθη πὸν σπῆι μου. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ κινηματογράφος εἶχε ἀρ-χάει νὰ ἐπιβάλλεται στὸν κόσμο, συζητήσαμε, φυσικά, με τὴν Ντοῦ-ζε, και σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ Ἐλεονό-ρα εἶπε:

— Ἄρπος ἔχουν πολλῆς προτάσεις με-χρὶ νὰ παῖσι στὸν κινηματογράφο, Ἄρ-ποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἄρποῦσε αὐτὸς με πείσμα... Ὁσοῦτο, ἀν-καμ-ποῦσε ἀποκλῆμα στὸν πειρασμό ἐνὸς κα-ποῦλοῦ και ἀποφασίσω νὰ παῖξω με τὰ ταινία, σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα.

Ἐγὼ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πᾶς νὰ δῆς αὐτὸ τὸ φιλμ... γιὰτὶ δὲν θὰ ἐκφράζῃ τὴν πραγματικὴ Ντοῦζε... Μοῦ φαίνεται πὼς ἕνας πραγμα-τικός καλλιτέχνης δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ψυχικὸ και πνευματικὸ του κόσμο μὲρὸς σὲ μιὰ... φωτογραφικὴ μηχανή...

Ἀυτὴ ἦταν ἡ γνώμη τῆς Ντοῦζε γιὰ τὸν κινηματογράφο—συνέ-χισε ἡ Ὑδὲ Γκιλμπέρ. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε και τὴ δική μου; Συμφωνῶ ἀπολύτως με τὴν ἰταλίδα τραγουδίσ-τρια...

Ἡ συντάκτρια τοῦ περιοδικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε ὀχι μόνο νὰ πάρῃ συνεντεύξεις ἀπὸ τοὺς ζῶντας ἡθοποιοὺς τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ και νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ τί γνώμης ἐξέφρασαν οἱ ἀποθανόντες καλλιτέχνη, ὄρῃκε στὸ φῶλο τῆς 18ης Ὀκτωβρίου 1918 τῆς παρισινῆς «Ζουρνάλ» τὴν παρακάτω εἰδησι:

«Κοινωνικογραφικῆς σκηνῆς συνέβησαν χθὲς στὸ μέγαρο τῆς Σάρας Μπερνάρ, στὴ λεωφόρο Μαλέερμ. Κάποιος νεαρὸς σκηνοθέτης, Ντυ-βιδιὲ ὀνόματι (Σημ. Μπουκέτο): Ὁ κ ἄ π ο ι ο ς αὐτός, ὁ Ντυβιδιὲ, εἶνε σήμερα ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους σκηνοθέτας τῆς Γαλλίας) παρουσιάστηκε στὴ μοναδική μας τραγωδία και τῆς πρότε-ρης νὰ παῖξῃ τὸ ὅλο τοῦ Ἀετιδέως στὸ φιλμ πὸν σκόπευε νὰ γυρίσῃ.

Ἡ θεὰ Σάρα κῆταξε τὸν νεαρὸ κατὰληρητὴ και τὸν ρώτησε:

— Καί τί θὰ κάνω σ' αὐτὴ τὴν ταινία;

— Μὰ... θὰ παῖξετε τὸ ρόλο τοῦ Ἀετιδέως, ὅπως και στὸ θεῖο!

— Ὅπως και στὸ θεῖο!... ἀνέκραξε τότε μ' ἀγανάκτησι ἡ Σά-ρα. Τοιμάτε νὰ λέτε: ὅπως και στὸ θεῖο!... Μὰ στὸ θεῖο, κύ-ριο, ὁ κόσμος ἀκούει τὴ φωνή μου, τὴν ἀναπνοή μου, βλέπει τὰ μά-τια μου νὰ λάμπουν, τὰ μάγουλά μου νὰ κοκκινίζουν, δέχεται τὴς ἀ-νατριχίλες πὸν περνῶν ἀπὸ τὸ σῶμα μου... Ὁ κινηματογράφος σας, κύριε, μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα;

— Ὅχι!... ἐγγέλισε ὁ νεαρὸς σκηνοθέτης.

Ἀφού εἶπε ἔτσι, κύριε... χαίρετε!...

Και ἡ μεγάλη Σάρα, ἔδωξε τὸ σκηνοθέτη.

Και αὐτοὶ ἄμα οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ θεάτρου πὸν ὀφείλουν στὸν κι-νηματογράφο τὴ μεγάλη δόξα πὸν ἀπέκτησαν ἑαρινά, δὲν διατάζουν νὰ ἐκφρασθῶν με περιφρόνησι γιὰ τὴν ἐβδόμη τέχνη.

— Σκέφτηκα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ παῖξω στὸν κινηματογράφο, εἶπε ὁ μεγάλος τραγουδιστὴς Χάρρυ Μπάρ στὸ συντάκτι τοῦ κινηματογραφι-κοῦ περιοδικοῦ. Εἶχα πάντα τὴν ἐντύπωσι, ὅτι δὲν μπορεῖ ἕνας καλλι-τέχνης νὰ κινήθῃ ἐλεύθερα και ἀδίαστα μὲρὸς στὸ φακὸ τῆς μηχανῆς.

Ἐκεῖνο πὸν ἐμψυχώνει τὸν ἡθοποιὸ ἐνὸς Κοινόν, τὰ μάτια τοῦ Κοι-νοῦ πὸν εἶνε κοφωμένα ἐπάνω του... Φανταζοῦνται ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ παῖξω κλεισμένος σ' ἕνα σποντίο, μὲρὸς σὲ πέντε μηχανικούς, διὸ διακομι-τῆς και τρεῖς ἐπιλοποιοῦς... Ἐγὼ κα-ποῖς κάποια συγκατάθεσι ἀπὸ τὸν και-ρὸ πὸν ὁ κινηματογράφος ἔγινε παρ-ολάν. Ὁσοῦτο, δὲν σὺς ἀποκρίνω ὅτι ἡ τέχνη αὐτὴ δὲν μ' ἐνθουσιάζει διόλου και ὅτι δέχτηκα νὰ γυρίσω ταινίες ἐπειδὴ ἡ σταθμὴς πλη

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

στιγμές...

Τέσσερα ή πέντε λεπτά πέρασαν έτσι...

Οι δυο άντρες, που ένα αίσθημα ειλικρίνειας κι' ανθρωπισμού τους κρατούσε ακόμα κάτω από τους τρομερούς αυτούς θόλους του θανάτου, ανάνευαν πειά με μεγάλη δυσκολία.

— Σας ξικτεύω, κύριε, είτε ο γενναίος διοικητής των φυλακών στο Γαβριήλ, ή ανέβουμε ελάνο πριν πάθουμε τίποτα.

— "Ερτασα, κύριε... "Ερτασα! απάντησε ο Γαβριήλ.

"Επ' ουδ' ούτω κατ' ελάνο τον πατέρα του και το φίλτρο. "Επειτα έσπινε πάνω απ' το πελιδνό μετωπό του και το φίλτρο κι' αυτό.

— "Ολ' αυτά τα έκανε χωρίς να χύση ούτε δάκρυ. Τα μάτια του είχαν στεγνώσει πειά.

— "Αντίο, πατέρα μου! είπε. "Αντίο...

Σπρώχθηκε, πάντα γρήγορος και σταθερός.

"Ερριξε στον πατέρα του ένα στεγνό βλέμμα, του έστειλε ένα στεγνό φιλium κι' ακολουθήσε τον κ. ντε Σαζερράκ με θύμα άργό κι' επίσημο.

Περνώντας από το παραπάνω πάτωμα, ξήτησε να ξαναβεί το σκοτεινό και ψυχρό κελλί, μέσα στο οποίο ο πατέρας του είχε μείνει τόσα χρόνια κι' είχε υποφέρει τόσα μαρτύρια, και στο οποίο ο ίδιος είχε πάει κι' άλλη μια φορά, χωρίς να τον αναγνωρίσει και να τον φιλήσει...

— "Εμεινε εκεί μερικές στιγμές βυθισμένος σε μια άφρονή σιλλογή.

— "Όταν ξαναέβηκε με το διοικητή προς την ημέρα και τη ζωή, ο κ. ντε Σαζερράκ, ο οποίος τον είχε οδηγήσει στο δικαστήριο του, ανατοχίστηκε, κυττάζοντας τον στο φως.

— "Όσοσο δεν τόλμησε να πη στο νεαρό ευπατρίδη ότι μερικές μπούκλες λευκές άσμιωναν τώρα, έδω κι' εκεί, τα καστανά και σγουρά του μαλλιά.

— "Επειτα από μια σιωπή άμυγδαλίτη, του είπε τέλος με φωνή βαθεία και συγκαμμένη:

— "Μπορώ τώρα να κάνω τίποτα για σ' ες, κύριε; Ζήτηστε μου ό,τι θέλετε και θα είμαι ευτυχής να το κάνω, έφ' όσον δεν μου το άπαγορεύουν τα καθήκοντά μου.

— "Κύριε, απάντησε ο Γαβριήλ, μου έπιασε πωρ όλη του ό,τι μου επιτρέπετε ν' αποδώσω στο νεκρό τις τελευταίες τιμές... "Απόψε, μερικοί άνθρωποι μου θάρουν και, άν το επιτρέψετε, θα πάρουν το πτώμα του φυλακισμένου και θα το μεταφέρουν στο οικογενειακό του κενόταριο.

— "Αυτό φτάνει, κύριε! απάντησε ο κ. ντε Σαζερράκ. Σας προσέδοπαώ όμως ότι σ' ες το επιτρέπουν αυτό υπό ένα όρο...

— "Πούόν, κύριε; ρώτησε ψυχρά ο Γαβριήλ.

— "Νά μην προκαλέσετε κανένα σκάνδαλο, σύμφωνα με την υποσχεσι που δώσατε...

— "Θά την κρατήσω αυτή την υποσχεσι μου, απάντησε ο Γαβριήλ. Οι άνθρωποι μου θάρουν την νύχτα και, χωρίς να ξέρουν κι' οι ίδιοι περί τίνος πρόκειται, θα μεταφέρουν το πτώμα στο οικογενειακό κενόταριο των κομητών ντε...

— "Συγγνώμη, κύριε! τον διέκοψε ξαφρά ο διοικητής του Σατελέ. Δέν ήξερα το όνομα του φυλακισμένου κι' ούτε θέλω, ούτε πρέπει να το μάθω... Είμαι υποχρεωμένος από το καθήκον μου κι' από το λόγο της τιμής που να σπατάσω σε πολλά σημεία μαζί σ' ες.

— "Μά έγω δέν έγω τίποτα να κρηνώ! απάντησε ο Γαβριήλ. Μονάχα οι ένοχοι κρηώνται. "Εξ άλλου, κύριε, ό,τι μου κρηνέτε σ' ες, το μάντεψα και θα μπορούσα να σ' ες το πω μόνος μου. Ξέρω πολύ καλά πού ήταν το λοχικό πρόσωπο που ήρθε έδω χτες το βράδυ, όπως έπίσης ξέρω με πού τρόπο έκανε το φυλακισμένο να διακόμνη τη σιωπή του, αυτή την σιωπή απ' την οποία εξητάτο το υπόλοιπο της ζωής του.

— "Πώς! Το ξέρετε; φώναξε ο κ. ντε Σαζερράκ κατάπληκτος.

— "Μά βέβαια, το ξέρω! είπε ο Γαβριήλ. Νά, ο λοχικός αυτός άνθρωπος είχε στο γέρο φυλακισμένο: «Ο γυνός σας έ'ν' ή «Ο

— "Και τώρα, χαίρετε, κύριε! φώναξε ο Γαβριήλ. Χαίρετε και σ' ες ευχαριστώ.

γυνός σας είχε σήμερα ο πιά ένδοξος ήρωας της Γαλλίας; ή «Ο γυνός σας θάρη να σ' ες απελευθερώση!...» Του μίλησε, τέλος, τον, για το γυνό του ο άμμος!...

— "Ο διοικητής άφησε να του ξερύνη μια κραγιγή εκάλυψη.

— "Ακούγοντας το όνομα του γυνό του—έξακολούθησε ο Γαβριήλ—ο δυστυχισμένος πατέρας, ο οποίος είχε κατορθώσει ως τη στιγμή κείνη να συγκρατηθή μπροστά στον πωρ θάνατο έφ' όσον τον έμπερσε να συγκρατηθή την όρη της χαράς του κι' ένώ έμπερσε να λητος μπροστά στο μίσος, ξεφώνισε από άγασή για το πωρ του.

— "Είπε αλήθεια, άφου δέν τ' άρνεσθε, έξακολούθησε ο Γαβριήλ. Βλέπετε λοιπόν ότι είνε περιττό να μου κρηνέτε τι είνε ο ήρωας αυτός άνθρωπος στο δυστυχισμένο φυλακισμένο. "Όσο για το όνομα αυτού του ανθρώπου, του κάνω το άποσιώπαιτο. Θέλετε να σ' ες το πω;

— "Κύριε! Κύριε! φώναξε ο διοικητής του Σατελέ με μια ξωρητότητα. Είν' αλήθεια, πώς έμιασε μόνι μ' ες! "Όσοσο προσέτε!...

— "Σ' ες είνε και πριν, απάντησε ο Γαβριήλ, ότι δέν φοβόμαι ποτε... Λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός είνε ο κύριος κωνσταντός, δε "Αννας ντε Μονγκμερσύ, κύριε... Ο δ ήμμος, βλέπετε, δέν κρατάνε ποτε προσωπίδες.

— "Ο! κύριε! τον διέκοψε ο κυβερνήτης, ρίζοντας τρομαχτικά ματιές γύρω του.

— "Όσο για το όνομα του φυλακισμένου, αυτό το άρνεσθε, και το δικό μου όνομα, έξακολούθησε ο Γαβριήλ. Μά τίποτα δέν έμποδίζει να σ' ες το πω. "Εξ άλλου, είνε πιθανόν να ξαναπαρουσιασθώ και άλλοτε στη ζωή. Φαντάστε καλώς για μένα!

— "Αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για μένα, και αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για τον όποιο μ' είνε υποχρεωμένος σε σ' ες.

— "Και θα είμ' ευτυχής, είτε ο κ. ντε Σαζερράκ μ' είνε ότι ή τύχη δέν ήταν πάντα σκληρή για σ' ες.

— "Ο! ή τύχη μου κρηνέθηκε πειά! απάντησε ο Γαβριήλ. "Επειτα, ο άνθρωπος αυτός είνε ο κύριος κωνσταντός, δε "Αννας ντε Μονγκμερσύ.

— "Ο διοικητής του Σατελέ έμεινε πάλι άποσιώπαιτος, δέν ήθελε να πη ούτε μια λέξη.

— "Και τώρα, χαίρετε, κύριε! φώναξε ο Γαβριήλ. Χαίρετε και σ' ες ευχαριστώ! "Ο Θεός να σ' ες προστάτη.

— "Αννας ντε Μονγκμερσύ, κύριε... Ο δ ήμμος, βλέπετε, δέν κρατάνε ποτε προσωπίδες.

— "Ο! κύριε! τον διέκοψε ο κυβερνήτης, ρίζοντας τρομαχτικά ματιές γύρω του.

— "Όσο για το όνομα του φυλακισμένου, αυτό το άρνεσθε, και το δικό μου όνομα, έξακολούθησε ο Γαβριήλ. Μά τίποτα δέν έμποδίζει να σ' ες το πω. "Εξ άλλου, είνε πιθανόν να ξαναπαρουσιασθώ και άλλοτε στη ζωή. Φαντάστε καλώς για μένα!

— "Αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για μένα, και αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για τον όποιο μ' είνε υποχρεωμένος σε σ' ες.

— "Και θα είμ' ευτυχής, είτε ο κ. ντε Σαζερράκ μ' είνε ότι ή τύχη δέν ήταν πάντα σκληρή για σ' ες.

— "Ο! ή τύχη μου κρηνέθηκε πειά! απάντησε ο Γαβριήλ. "Επειτα, ο άνθρωπος αυτός είνε ο κύριος κωνσταντός, δε "Αννας ντε Μονγκμερσύ.

— "Ο διοικητής του Σατελέ έμεινε πάλι άποσιώπαιτος, δέν ήθελε να πη ούτε μια λέξη.

— "Και τώρα, χαίρετε, κύριε! φώναξε ο Γαβριήλ. Χαίρετε και σ' ες ευχαριστώ! "Ο Θεός να σ' ες προστάτη.

— "Αννας ντε Μονγκμερσύ, κύριε... Ο δ ήμμος, βλέπετε, δέν κρατάνε ποτε προσωπίδες.

— "Ο! κύριε! τον διέκοψε ο κυβερνήτης, ρίζοντας τρομαχτικά ματιές γύρω του.

— "Όσο για το όνομα του φυλακισμένου, αυτό το άρνεσθε, και το δικό μου όνομα, έξακολούθησε ο Γαβριήλ. Μά τίποτα δέν έμποδίζει να σ' ες το πω. "Εξ άλλου, είνε πιθανόν να ξαναπαρουσιασθώ και άλλοτε στη ζωή. Φαντάστε καλώς για μένα!

— "Αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για μένα, και αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για τον όποιο μ' είνε υποχρεωμένος σε σ' ες.

— "Και θα είμ' ευτυχής, είτε ο κ. ντε Σαζερράκ μ' είνε ότι ή τύχη δέν ήταν πάντα σκληρή για σ' ες.

— "Ο! ή τύχη μου κρηνέθηκε πειά! απάντησε ο Γαβριήλ. "Επειτα, ο άνθρωπος αυτός είνε ο κύριος κωνσταντός, δε "Αννας ντε Μονγκμερσύ.

— "Ο διοικητής του Σατελέ έμεινε πάλι άποσιώπαιτος, δέν ήθελε να πη ούτε μια λέξη.

— "Και τώρα, χαίρετε, κύριε! φώναξε ο Γαβριήλ. Χαίρετε και σ' ες ευχαριστώ! "Ο Θεός να σ' ες προστάτη.

— "Αννας ντε Μονγκμερσύ, κύριε... Ο δ ήμμος, βλέπετε, δέν κρατάνε ποτε προσωπίδες.

— "Ο! κύριε! τον διέκοψε ο κυβερνήτης, ρίζοντας τρομαχτικά ματιές γύρω του.

— "Όσο για το όνομα του φυλακισμένου, αυτό το άρνεσθε, και το δικό μου όνομα, έξακολούθησε ο Γαβριήλ. Μά τίποτα δέν έμποδίζει να σ' ες το πω. "Εξ άλλου, είνε πιθανόν να ξαναπαρουσιασθώ και άλλοτε στη ζωή. Φαντάστε καλώς για μένα!

— "Αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για μένα, και αυτός είνε ο άνθρωπος που νά γίνεται λόγος για τον όποιο μ' είνε υποχρεωμένος σε σ' ες.

— "Και θα είμ' ευτυχής, είτε ο κ. ντε Σαζερράκ μ' είνε ότι ή τύχη δέν ήταν πάντα σκληρή για σ' ες.

— "Ο! ή τύχη μου κρηνέθηκε πειά! απάντησε ο Γαβριήλ. "Επειτα, ο άνθρωπος αυτός είνε ο κύριος κωνσταντός, δε "Αννας ντε Μονγκμερσύ.

— "Ο διοικητής του Σατελέ έμεινε πάλι άποσιώπαιτος, δέν ήθελε να πη ούτε μια λέξη.

— "Και τώρα, χαίρετε, κύριε! φώναξε ο Γαβριήλ. Χαίρετε και σ' ες ευχαριστώ! "Ο Θεός να σ' ες προστάτη.

— "Αννας ντε Μονγκμερσύ, κύριε... Ο δ ήμμος, βλέπετε, δέν κρατάνε ποτε προσωπίδες.

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

πριγκίπισσα "Αρτεμίδα ντε Καστρο.

— "Ο Θεός να σ' ες προστάτη.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤΕ Μ...

— "Αφού έγραψε αυτή την επιστολή, ο Γαβριήλ έβριζε και βόηκε τους ανθρώπους του λαού, τέσσερες εγγάτες.

— "Εδωκε προκαταβολικά στον καθένα τους τέσσερα σκούδα και τους έστειλε άλλα τόσα για κατόπιν. "Εδωσε σ' έναν απ' αυτούς την επιστολή που είχε γράψει για να την πη στο μέγαρό του και κατόπιν τους έξήτησε ότι αυτό που είχαν να κάνουν ήταν να παρουσιάσουν το ίδιο βράδυ στη φυλακή του Σατελέ, να παραλάβουν απ' τη χέρα του διοικητού της κ. ντε Σαζερράκ ένα φέρετρο και να το μεταφέρουν κρυφά και σιωπηλά στο μέγαρό του.

— "Οι φτωχοί εγγάτες ευχαρίστησαν μ' ένθουσιασμό το Γαβριήλ και τον έπαινεσαν να εκτελέσουν πιστά τις οδηγίες του.

— "Ο Γαβριήλ, άφροντάς τους, διευθύνθηκε προς την έξοδο του Παλατού. "Ο δρόμος του τον άδηνε μπροστά στο άνακτορο του Λούβρου. Ήλγμενος μέσα στο μαυδιά του και με τα χέρια του σταυρωμένα πάνω στο στήθος του, στάθηκε κυττάζοντας το βασιλικό άνακτορο.

— "Τώρα οι δυο μας! ψιθύρισε ρίζοντας ένα προκλητικό βλέμμα. Σηκώσε πάλι το δρόμο του και, καθώς τραβούσε, άπήγγελε από μέσα του το όροσκόπιο που ο Νοστράδαμους είχε γράψει άλλοτε για τον κάμνη Μονγκμερσύ, τον πατέρα του και το όποιο, όπως του είχε πιά ο αστρολόγος, κατά μια παράδοση σιμπτώσει, ήταν άκριβως ήμμος με το δικό του!

— "Στην πάλη και στον έρωτα, αυτός έδω θ' άγγιξη το μετωπο του βασιλιά, θά το στολίση κέρατα, τρύπα θαβεία θ' άνοιξη στο μετωπο του βασιλιά!

— "Κι' είνε το θέλει αυτός έδω, είν' όχι, θά πληρώση το μετωπο του βασιλιά!

— "Τίλος θά τον έρωτευθώ, κι' άλλος! θά τον σκοτώση ή διαλεχτή του βασιλιά!...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

— "Ο ακολουθούσε τάχα το πεπρωμένο του ως το τέλος; "Η τύχη δέν τον έκανε να χτυπήση το κεφάλι σε άγωνα;... Και ή σύζυγος του βασιλέως, ή όποια τον είχε άγαθήσει, θά τον σκοτώσει...

— "Ο Γαβριήλ σιλλογίζεταν ότι ή παράδοση αυτή άπορησία είχε πραγματοποιηθεί σε όλα της τα σημεία για τον πατέρα του. Πράγματι, ο κ. ντε Μονγκμερσύ, όταν ήταν ακόμα νεός, είχε πληρώσει σ' ένα άγωνα κωνσταντινουπόλεως το βασιλικό Φραγκίσκο Ιο στο κεφάλι. "Επειτα άπε ήταν άντρίλος του βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ τον έρωτα. Και να τώρα, που την περασμένη νύχτα τον είχε σκοτώσει ή άγαπημένη του βασιλέως "Αρτεμς ντε Πουατιέ, ή όποια τον είχε έρωτησει άλλοτε...

— "Μά κι' αυτόν τον ίδιο, το Γαβριήλ, τον είχε έρωτησει μια βασίλισσα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

Και ή όδυνήρη άναισθητοποίησης της "Αλοφίας τελείωσε με μια θερμή προσευχή. Πάντοτε, ή ανθρώπινη ψυχή, όταν το βάρος της ζωής της γίνεται άφόρητο, καταφεύγει στο Θεό!...

Κατά τις έντεκα, όταν οι δρόμοι είχαν έρημώσει πειά έντελως, ένα χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.

— "Η "Αλοφία άνασάχτηκε και χλόμιασε, μά, συγγεντρώνοντας δλο της το βάρος, πήγε μ' ένα δαυλό στο χέρι, ν' άνοίξη στους ανθρώπους που έφταναν το φέρετρο.

— "Η άρρωσμένη τροφός γονάτισε και δέχτηκε μ' ένα βαθό και γεμάτο σεβασμό χωρετισμό τον κύριο της που ξαναγύριζε έτσι, έπειτα από τόσα χρόνια άπουσίας.

Η ΠΙΟ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΨΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝΕ ΑΠΟ ΟΙΚΤΟ;

Ο Ρισάρ Κόρμπετ, πού σκότωσε τήν άρρωστη μητέρα του και αυτοκτόνησε

δικαστικούς. Όσο γιά τήν Κοινή Γνώμη, αυτή δείχνει πάντα απερίγραπτο ένδιαφέρον γι' αυτόν τού είδους τις συνταρακτικές υποθέσεις.

Η γνώμης, βέβαια, σ' αυτές τις περιπτώσεις διχάζεται. Έχει κανείς άραγε το δικαίωμα να σκοτώσει ένα αγαπημένο του πρόσωπο, πού τού ζητάει ίκετευτικά να τού λυτρώσει, θανάτωνόντάς το, από τὰ βάσανά του; «Ποτέ!», δηλώνουν καθαρά οι ήθικολόγοι, ενώ οι φιλόσοφοι απαντούν: «Ίσως... Γιατί ν' άφήσει κανείς να παρατείνεται ένα τέτοιο φρικτό ψυχικό άγχος; Δέν είναι πού εύπλαστικό να θέσει κανείς τέμια στα μαρτύρια ενός καταδικασμένου άρρώστου».

Δέν υπάρχει, καθώς βλέπετε, πού σκληρό και πού άδυνηρό πρόβλημα! Η άστυνμία, από καθήκον, άπουάήτοτε και άν είναι η γνώμη της, θεωρεί αυτά τὰ έγκλήματα, ως κοινά και διεξαγόμενα τις έρευνές της, δίχως να συγκρίνεται από τις περιστάσεις και δίχως να λογαριάζει τη φιλοσοφική τους άποψη, άφίνοντας, όπως λένε, τη δικαιοσύνη ν' άκολουθήσει τού δρόμο της. Η δικαιοσύνη όμως, η όποια άντιπροσωπεύεται από τούς ένόχους, δείχνει μία μεγάλη έπικειμή γιά τόν ένοχο και βγάζει πάντα σχεδόν άδωστική έτυμγορία...

Ας υπενθυμίσουμε λοιπόν τρεις από τις πού χαρακτηρίστηκες υποθέσεις αυτού τού είδους, πού έκαναν μεγάλο θόρυβο και άναστάτωσαν κυριολεκτικά τήν έποχή τους.

Στις 15 'Ιουλίου τού 1924, η Στανισλάβα Ουμίνσκα, μία άμορφη Πολωνίδα ήθοποιός 23 χρόνων, έσκότωσε στο νοσοκομείο Πάλ-Μπρούς της Βιλλζούφ, «άπό οίκτο», τόν άρραβωνιαστικό της, τόν μυθιστοριογράφο Ζάν Ζυσνόβσκυ.

Ο Ζάν Ζυσνόβσκυ έπασχε από καρκίνο και είχε κάνει δύο φορές έγχείρηση στη Βαρσοβία. Έπειδή όμως δέν βελτιωνόταν καθόλου η κατάσταση του, οι γιατροί τόν συμβούλευσαν να πάει στη Γαλλία, γιά να δοκιμάσει και τη ραδιοθεραπεία. Ο άρραβωνιαστικός της άμορφης Πολωνίδας ήθοποιού έπληξε πράγματι τόν Μάιο τού 1924 στο Παρίσι και εισηγήθη τόν νοσοκομείο Πάλ-Μπρούς πού τού διευθύνει ο καθηγητής Ρουσσό.

Η Στανισλάβα Ουμίνσκα έντομεταξύ είχε μείνει στη Βαρσοβία και έξακολουθούσε να παίζει στο θέατρο, όπως τήν υποχρέωνε τού συμβόλαιό της. Μόλις όμως έμαθε ότι η κατάσταση τού Ζυσνόβσκυ, άντι να βελτιωθεί με τη ραδιοθεραπεία, άρχισε να χειροτερεύει, δέν δίστασε ούτε μία στιγμή να έγκαταλείψει τήν Πολωνία και τού θέατρο και να τρέξει άμέσως κοντά στο προσκέφαλο τού άρρώστου. Έφτασε στο νοσοκομείο στις 16 'Ιουνίου και έπί ένα δώδεκαωρο μήνα περιποιήθηκε τόν άρραβωνιαστικό της — όπως κατέθεσε ο καθηγητής Ρουσσό — «όπως μπορεί να περιποιηθή μονάχα μία γυναίκα πού αγαπάει».

Οι πόνοι όστόσο και τὰ μαρτύρια τού δυστυχισμένου μυθιστοριογράφου μεγάλωναν κάθε μέρα. Στις 12 'Ιουλίου τού έγινε μετάγγιση τού αίματος — η έρωτευμένη Στανισλάβα προσέφερε άμέσως τού δικού της αίμα — χωρίς όμως να φέρει κανένα παρήγορο αποτέλεσμα...

Τότε, στις 15 'Ιουλίου, η Πολωνίδα ήθοποιός, έχοντας πάντα στο νου της τις ίκεσίες τού Ζάν Ζυσνόβσκυ, ό όποιος ίκέτανε αδιάκοπα τούς φίλους του να συντομεύουν τού άράνταστα άδυνηρό μαρτύριό του και βρίσκοντας εύκαιρά από τή νύχτα πού είχε φέρει στόν έτοιμόθάνατο μία έννοια μορφής πού τού είχαν κάνει γιά να μην αλυσάνετα τούς πόνους του, πήρε ένα περιστόφο και, γυρίζοντας τού κεφάλι από τήν άλλη μεριά γιά να μή βλέπει, έφύτρεψε δύο σφαίρες στο κεφάλι τού τραγικού άρραβωνιαστικού της...

Η Άννα Λεβασόφ, πού σκότωσε τήν άρρωστη άδελφή της.

κού της...

Ο πρόεδρος τού δικηγορικού συλλόγου και περίφημος Γάλλος δικηγόρος Άντου-Ρομπέρ, ανέλαβε ύστερ' από λίγους μήνες τήν υπεράσπιση της Στανισλάβας Ουμίνσκας στο κακουργιοδικείο τού Σηκούνας κ' έπέτυχε, μέσα στη γενική συγκίνηση, τήν άθώωση της από τούς Παρισινούς ένόχους...

Ύστερ' από έπτά μήνες, στις 16 Φεβρουαρίου 1925, μία άλλη συνταρακτική υπόθεση, πού τήν περιέβαλλε μάλιστα και ένας παράξενος μυθιστορικός, άναστάτωσε πάλι τη γαλλική πρωτεύουσα.

Μία Παρισινή μοδιστρούλα, η Άννα Λεβασόφ, είχε σκότειν «άπό οίκτο» τήν άρρωστη άδελφή της Άνναίδα.

Η ζωή πού έκαναν αυτές η δυο μοδιστρούλες, ενώ στην αρχή ήταν κάπως εύτυχημένη, άρχισε μία μέρα να γίνεται ένα φρικτό κ' έβόσχατο μαρτύριο. Η μία άπ' αυτές, η Άνναίς, έπασχε έξαρνα στο κρεβάτι από μία εξαντλητική και άγίατρευτη άρρώστια...

Η Άννα τότε άρχισε ν' αγωνίζεται με όλες της τις δυνάμεις γιά να οίκο-οιμήσει τὰ έξοδά της, ως τήν ημέρα πού ο νοσοκόμος της τήν διατάζει να πάρει τήν άρρωστη άδελφή της και να τού άδειάσει τή γωνιά... Είχαν έρθει πιά η δύσκολες ημέρες. Η Άννα δέν έβρισκε δουλειά και η δυο άδελφές ζούσαν έρμεις και άδούητες στη μία μαύρη δυστυχία. Η άρρωστη Άνναίς δέν ήθελε να φύγει από τού δωμάτιό τους και στέναζε διαρκώς με παράπονο:

— Δέν θέλω να πεθάνω στο νοσοκομείο, Άννα!... Δέν θέλω... Σκότωσέ με καλύτερα!... Σκότωσέ με!...

Τότε η Άννα πήρε τήν άπόφαση της και της είπε ότι θα τή σκότωνε.

— Άν δέν με πετύχεις, της έλεγε η άρρωστη Άνναίς, θα σου πάρω νόημα με τού κεφάλι... Νά ξανατροβολήσης λοιπόν, μία γρήγορη-γρήγορα...

Η Άννα, τρελλή από τήν άτελεισία της, έρριξε τότε μία σφαίρα και πλήγωσε τήν άδελφή της στον ώμο. Έκείνη της έκανε νόημα με τού κεφάλι να η τραγική άδελφή, άπου άδειασε πέντε φορές τού περιστόφου της έναντι της, σωριάστηκε λιπόθυμη έπάνω στο άσπυρνο πτώμα της άδελφής της...

Μπροστά στους ένόχους πού τήν δίκαναν, η Άννα Λεβασόφ, μεταξύ τών άλλων, είπε και τὰ έξής:

— Έκείνο τού μεσημέρι είπα στην άδελφή μου: «Βλέπεις;... Άγόρασα με τὰ τελευταία λεφτά μου μιάς έμειναν, ένα περιστόφο... Σκέψου όμως να λά... Άν δέν θέλεις, Άνναίς, μπορεί να τού δώσω πίσω...».

— Έπειτα η τραγική δολοφόνος έφρόδωσε:

— Πόσο ήταν άμορφη εκείνη τήν ημέρα η Άνναίς!... Έγώ τότε της είπα: «Δέν θα πιά στο νοσοκομείο... Σου τού υπόσχομαι, Έλα λοιπόν να περ-σευχηθούμε, γιατί έφτασε πιά και γιά τούς δυο μας η τελευταία μας στιγμή...».

Και προσευχήθηκαν σ' έναν Έστωρμωμένο...

— Κρατούσα μία ώρα τού περιστόφου στα χέρια μου, είπε η Άννα Λεβασόφ, δίχως να τολμή να τροβολήσω... Η Άνναίς κρατούσε στα χέρια της ένα εικονοματάκι και έλάιγε: «Μη σε νοιάζει — πού έλεγε... Κλαίω από τή χαρά μου...».

Ο δικηγόρος Γκιερμέ έλε αναλάβει τήν υπεράσπιση της μοδιστρούλας, μα δέν κατάφερε να πτύξη τήν άθώωση της. Οι ένοχοι τού Σηκούνας τήν καταδικάσανε σε δύο χρόνια φυλάκη.

Τό πού φρικιαστικό όμως δράμα άπ' όλα είναι εκείνο πού έξετυλίχθη στις 8 Μαΐου τού 1929, στις Γέρες της Γαλλίας.

Η κ. Κόρμπετ, έγκατεστημένη στις Γέρες, έπασχε από καρκίνο. Καθότανε με τόν γιού της Ρισάρ στη βίλλα «Πρεσιόζας», όπου τήν άπεριποιούντο οι για-

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΙΔΙ

(Κατά τὰ Άπόκρυφα Εύαγγέλια)

ζωή τού Χριστού ως παιδί καλύπτεται από ένα πυκνό πέπλο μυστηρίου. Είχε άληθινά ά-ξιοσημείωτο τού γεγονός ότι δυο από τούς εύαγγελιστές, ο Μάρκος και ο 'Ιωάννης, δέν λένε ούτε λέξη γιά τή γέννηση τού Θεανθρώπου και τή βρεφική του ηλικία. Άπε-ναντίας ο Ματθαίος και ο Λουκάς μιλούν λεπτομερώς γιά τή γέννηση τού Χριστού και μιάς περιγράφουν τόν τοκετό της Μαρίας μέσα στη φάτνη της Βηθλέεμ, τήν παρουσίαση τών βασιλέων Μάγων πού πήγαν να προσφέρουν δώρα στο θείο βρέφος, τή φυγή του στην Αίγυπτο μαζί με τούς γονείς του, γιά να γλυτώσει από τή φονική διαταγή τού 'Ηρώδη, και τέλος τήν επιστροφή του στη Ναζαρέτ.

Γιά τὰ βρεφικά όμως χρόνια τού Σωτήρος δέν γνωρίζουμε από τούς εύαγγελιστές τίποτε άλλο παρά τού έπαισδίου τού 'Ιησού άνάμεσα στους Σοφοί. Φυσικά, αυτό είναι πολύ λίγο γιά να ικανοποιήσει τήν περίεργη των άπειρων εκατομμυρίων πιστών, πού θα ήθελαν να γνωρίσουν και τις παραμυθότερες λεπτομέρειες σχετικές.

Γιά να χορτάσει λοιπόν η άνθρωπότητα τήν περιέργειά της αυτή, καταφεύγει στα λεγόμενα «Άπόκρυφα Εύαγγέλια». Γιατί εκείνο πού δέν περιέχεται στα Εύαγγέλια πού άναγνωρίζει ως έπίσημα η Έκκλησία, βρίσκεται στα «Άπόκρυφα Εύαγγέλια», τὰ όποια μιλούν γιά τήν παι-

δαγωγή τού 'Ηρώδη, και τέλος τήν επιστροφή του στη Ναζαρέτ. Για τὰ βρεφικά όμως χρόνια τού Σωτήρος δέν γνωρίζουμε από τούς εύαγγελιστές τίποτε άλλο παρά τού έπαισδίου τού 'Ιησού άνάμεσα στους Σοφοί. Φυσικά, αυτό είναι πολύ λίγο γιά να ικανοποιήσει τήν περίεργη των άπειρων εκατομμυρίων πιστών, πού θα ήθελαν να γνωρίσουν και τις παραμυθότερες λεπτομέρειες σχετικές.

Τα «Άπόκρυφα Εύαγγέλια» είναι πολύ παλαιά και μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο να μιάς δώσουν μερικές πληροφορίες γιά τήν παιδική ηλικία τού 'Ιησού. Τό Πρωτεύαγγελιο μάλιστα τού 'Ιακώβου, τὰ βιβλία τού Πευδοματθαίου και τού Θωμά, καθώς και τού Εύαγγελίου της παιδικής ηλικίας τού 'Ιησού.

Τό «Άπόκρυφο Εύαγγέλιο» είναι πολύ παλαιά και μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο να μιάς δώσουν μερικές πληροφορίες γιά τήν παιδική ηλικία τού 'Ιησού. Τό Πρωτεύαγγελιο μάλιστα τού 'Ιακώβου, τὰ βιβλία τού Πευδοματθαίου και τού Θωμά, καθώς και τού Εύαγγελίου της παιδικής ηλικίας τού 'Ιησού.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Τό Πρωτεύαγγελιο βρίσκει άρκετές λεπτομέρειες περί τής γεννήσεως τού Χριστού και τις πρώτες παιδικές περιπέτειες της ζωής τού θείου βρέφους.

Διηγείται λοιπόν τού Πρωτεύαγγελιο ότι τήν ώρα πού ο Χριστός ήρθε στον κόσμο, όλα τὰ πράγματα σταμάτησαν αυτόματα, μηχανικά. Ο ψευδοευαγγελιστής, με άληθινή ποιητική έμπνευση, μιάς λέει ότι ο ίδιος ο 'Ιωσήφ, ενώ βγήκε από τή σπηλιά γιά ν' άναζητήσει μία Έβραία μαμή, είδε καταπληκτικά πράγματα, τὰ όποια και διηγείται ως έξής:

«Έγώ ο 'Ιωσήφ περπατούσα και δέν περπατούσα πλέον. Έκινάτα τόν θάλο τού ουρανού και είδα τήν άτμοσφαίρα ξαφνιασμένη. Και τὰ πουλιά τού ουρανού ήσαν σταματισμένα. Έκινάτα κάτω στη γή και είδα τοποθετημένη εκεί μία μεγάλη πιστέλλα και έργατες καθισμένους γύρω, με τὰ χέρια των μέσα σ' αυτή. Μά εκείνοι πού μασούσαν πρίν, δέν μασούσαν τώρα πλέον και τὰ πρόσ-πα έδωσαν ήσαν γυρισμένα πρὸς τὰ έπάνω. Και τὰ πρόβατα πού ήσαν στη βοσκή, δέν προχωρούσαν, άλλα έστεκαν άκίνητα και ο βοσκός σήκωνε τού χέρι γιά να τὰ χτυπήσει με τού ραβδί του, άλλα τού χέρι έμεινε άκίνητο σαν άπολιθωμένο.

Έκινάτα τού ρέμμα τού ποταμού και είδα τὰ κατσικάκια σιμά στο νερό, χωρίς όμως να πίνουν. Κι έπειτα, σε μία στιγμή, όλα τὰ πράγματα ξαναπήσαν τήν τακτική τους κίνηση».

Τό αίσθημα της άνησυχίας της φύσεως, της στιγμιαίας γοητείας από τήν όποια όλα τὰ πράγματα έκρυβόταν, αποδίδεται με γλώσσα άπλητή άλλα κ' έπιληκτική στην άφήγησή αυτή. Γενικά, στα «Άπόκρυφα Εύαγγέλια» υπερέχει κυρίως η άγάπη τού όνειρου, η τάσις πρὸς τού μυστηριώδες, τού μαγικό, τού υπερκόσμιου. Αισθάνεται κανείς κάτι ι-τό ανατολικό, τού δραματικό, τού φαντασμαγορικό.

Ήταν άκόμη στα άπάρματα τού βρέφους, γράφουν τ' «Άπόκρυφα Εύαγγέλια», και όμως έκανε θαύματα. Ένώ πήγαινε με τούς γονείς του στην Αίγυπτο, μέσα στην έρημο πολλοί Δράκοντες βγήκαν από μία σπηλιά, όχι γιά να τού δαγκώσουν, άλλα γιά να σωθούν έμπρός του και να τού λατρεύσουν. Τό ίδιο και τὰ λιοντάρια και η λεοπαρδάλεις και οι λύκοι, οι όποιοι, άντι να σιχτούν και να σπαράξουν τούς γονείς και τού βρέφος, άπεναντίας βγήκαν από τις σπηλίες και τὰ άπαρα τούς γιά να τούς χαϊρέτησουν, να γλυφούν τὰ άγια χέρια τού 'Ιησού και να τούς συντροφεύουν στο μακρινό ταξίδι τους. Τόση μάλιστα ήταν η έπιδράση τού 'Ιησού πάνω στα άγρια θήρια, ώστε ενώ συναντούσαν στο δρόμο τους κοπάδια άπό άρνιά, δέν τ' άγγίζαν καθόλου.

Επίσης, ο Ένα νεύμα τού 'Ιησού τὰ δέντρα των φυτικών έβραναν γιά να προσφέρουν τούς γλυκούς καρπούς των στην πενησμένη μητέρα του. Ο βράχος σκίζονταν στα δυο γιά ν' αναδύσει από τὰ στήθη του νερό γάλακτος και κρύο και να δροσίσει τόν γέρο 'Ιωσήφ και τήν Παρθενότητα.

Όταν έγινε πιά ο 'Ιησός άρκετά μεγάλος, έπαψε με τὰ συνομι-λικά τού παιδιά, δείχνοντας και στην περίστασι αυτή τή μεγάλη του καλωσύνη και ταπεινότητα τήν υπεράνθρωπη δύναμή του.

Μία μέρα — διηγείται ο Πευδοματθαίος στο «Άπόκρυφο Εύαγγέ-λιό» του, ενώ έπαίε ο 'Ιησός, μαζί με άλλα παιδιά, πάνω σε μία ταράτσα, ένας από τούς συντρόφους τού έβρισε μία σφραγίδα σ' έναν άλλον, ο όποιος γλύτωσε, έπεσε κάτω και σκότωθηκε. Για τού άτί-χρημα αυτό κατηγορήσαν τόν 'Ιησόν και οι γονείς τού φονευθέντος παιδιού ζήτησαν τήν τιμωρία των γονέων του, τού 'Ιωσήφ και της Μαρίας, ως υπεύθυνων γιά τήν πράξη τού γιού των.

Τότε ο 'Ιησός έστρέψε κοντά στο νεκρό συνομήλικό του και τού φώναξε:

— Ζήνων! Ζήνων! Ζήνων!

Και τού νεκρό παιδί σηκώθηκε και άπάντησε:

— Κύριε!

— Σ' έρωτά έγώ από τήν ταράτσα; τού ρωτάει ο Χριστός, μπο-ρο-στά σ' έλθω. Πέστο καθαρά, ουκ όδωγες τήν άλήθεια!

— Δέν μ' έρωτάς έσύ, Κύριε!

Τή στιγμή εκείνη σήκωσε και η μητέρα τού 'Ιησού και παρακάλεσε τού παιδί της να κοιταξή τόν σκοτωμένο μικρό. Κι ο 'Ιησός άκουσε τή μητέρα του και έφάνηκε:

— Ζήνων! Σήκω και περπάτα!

Κι ο νεκρός σηκώθηκε και έφυγε σαν νά μή τού είχε συμβεί άπο-λύτως τίποτα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΣΥΣΚΕΥΑΙ

ΑΠΛΟΠΟΙΟΥΝ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΚΑΙ ΣΑΣ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ ΑΝΕΣΙΝ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ
ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΝΑ ΣΑΣ
ΕΞΗΓΗΣΟΥΝ
ΤΟ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Τ. 3

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε. ΣΤΑΔΙΟΥ 4

